

The background is a watercolor-style illustration. A central vertical line runs down the middle. Above the line, there are washes of purple and blue. Below the line, there are washes of red and orange. The colors are soft and blended, creating a dreamlike atmosphere.

**Carlos
Castaneda**

UMĚNÍ SNÍT

CARLOS CASTANEDA

UMĚNÍ SNÍT

VOLVOX GLOBATOR

Carlos Castaneda

THE ART OF DREAMING

přeložila Lily Sekytová-Císařovská

POZNÁMKA AUTORA

Za posledních dvacet let jsem napsal řadu knih o svém učednictví u mexického Indiána z kmene Jaki, čaroděje dona Juana Matuse. V těchto knihách objasňuji, že mě učil čarodějství, ale nikoli takovému, které používá nadpřirozené síly k ovládnání druhých nebo přivolává duchy kouzly, zaklínadly a rituály, jež mají nadpřirozené účinky, jak čarodějství chápeme v kontextu našeho každodenního světa. Pro dona Juana čarodějství znamenalo ztělesnění určitých zvláštních teoretických i praktických předpokladů o povaze a roli vnímání při utváření vesmíru kolem nás.

Na doporučení dona Juana nepoužívám pro označení jeho poznání výrazu šamanismus, tedy kategorie charakteristické pro antropologii. Jeho poznání stále nazývám čarodějství, tedy tak, jak je nazýval i on. Avšak při hlubším ohledání jsem si uvědomil, že označení čarodějství možná ještě více zatemňuje už tak dost nejasné jevy, před něž mě stavěl při svém učení.

Antropologické práce popisují šamanismus jako soustavu představ, v níž věří některé přírodní národy severní Asie a která převládá i mezi jistými původními indiánskými kmeny Severní Ameriky. Tato soustava vychází z přesvědčení, že vším kolem nás prostupuje neviditelný svět dobrých i zlých duchovních sil předků a že šamanové, prostředkující mezi říší přirozeného a nadpřirozeného světa, mohou svými skutky tyto duchovní síly přivolávat a ovládat.

Don Juan byl opravdu prostředníkem mezi přirozeným světem každodenního života a neviditelným světem, který ovšem nenazýval nadpřirozeným, nýbrž druhou pozorností. Jako učitel měl za úkol mi toto uspořádání světa zpřístupnit. Ve svých předchozích knihách jsem popsal metody jeho vyučování, sledující tyto

cíle, i jednotlivá čarodějská umění, která mě nechal provádět. Nejdůležitější z nich se nazývá umění snít.

Don Juan tvrdil, že náš svět, podle našeho přesvědčení tak jedinečný a absolutní, je pouze jedním ze světů na sebe navazujících, ve shluku uspořádaném jako vrstvy cibule. I když prý jsme energeticky podmíněni tak, že vnímáme výlučně náš svět, pořád máme schopnost vstupovat i do ostatních říší, které jsou stejně skutečné, jedinečné, absolutní a úchvatné jako náš vlastní svět.

Don Juan mi vysvětloval, že abychom mohli ony jiné říše vnímat, nestačí po nich pouze prahnout, nýbrž potřebujeme mít i dostatečnou energii, abychom je mohli uchopit. Tyto světy existují nepřetržitě a na našem vědomí nezávisle, avšak v důsledku našeho energetického podmínění jsou nám nepřístupné. Jinými slovy, jediné proto, že jsme takto podmíněni, jsme nuceni považovat svět našeho každodenního života za svět jediný a jediné možný.

Čarodějové dávných dob prý věřili, že naše energetické podmínění lze napravit. Proto vyvinuli soubor praktik, určených k novému podmínění našich energetických schopností vnímat. Tento soubor praktik nazvali uměním snít.

V perspektivě, kterou jsem získal odstupem času, si nyní uvědomuji, že když don Juan označil snění jako „bránu k nekonečnosti“, byl to ten nejpřiléhavější přírůbek. Ale tenkrát, když mi to říkal, jsem poznamenal, že mi ta metafora nedává smysl.

„No, tak skončujeme s metaforami,“ připustil don Juan. „Řekněme, že snění je praktický způsob, jak čarodějové využívají obyčejné sny.“

„Ale copak se dají obyčejné sny využívat?“ divil jsem se.

„Vždycky se necháme napálit slovy. Co mě se týče, můj učitel se mi snění pokoušel popsat tak, že je to způsob, jak čarodějové dávají světu dobrou noc. On samozřejmě svůj popis přizpůsoboval, aby seděl mojí mentalitě. A já dělám totéž s tebou.“

Při jiné příležitosti mi zase don Juan řekl: „Snění se dá jenom prožívat. Snění neznamená mít sny, není to denní snění ani toužebné přání či představy. Ve snění můžeme vnímat jiné světy, které samozřejmě můžeme popisovat, nicméně to, co nás vede, abychom je vnímali, už popsat nemůžeme. A přece můžeme cítit, jak snění otevírá ty druhé říše. Snění se zdá jako pocit, jako proces v našem těle, jako vědomí v naší mysli.“

V celkovém průběhu svého učení mi don Juan důkladně objasnil zásady, logická opodstatnění a praktickou stránku umění snít. Svoje poučení rozdělil na dvě části. Jedna se týkala postupů při snění, druhá tyto postupy vykládala čistě abstraktně. Jeho vyučovací metodou tedy bylo probouzet zvědavost mého intelektu o abstraktní principy snění a současně mě vést tak, abych v jeho praktikách hledal řešení.

To všechno jsem již vylíčil, jak nejpodrobněji jsem uměl. Popsal jsem také prostředí čarodějů, do něhož mě don Juan uvedl, aby mě naučil svým uměním. Působení tohoto prostředí mě obzvláště zajímalo, protože se odehrávalo výhradně ve druhé pozornosti. V této rovině jsem se dostal do kontaktu s deseti ženami a pěti muži, kteří byli don Juanovými čarodějskými společníky, a se čtyřmi mladými muži a čtyřmi mladými ženami, kteří byli jeho učedníky.

Don Juan je shromáždil bezprostředně poté, co jsem přišel do jeho světa. Dal mi jasně na srozuměnou, že vytvářejí tradiční družinu čarodějů, repliku jeho vlastní skupiny, a že bude na mně, abych je vedl. Ale když se mnou pracoval, poznal, že jsem jiný, než očekával. Vysvětlil mi, že energetické uskupení, které vidí pouze čarodějové, je u mě rozdílné. Místo čtyř energetických oddělení, jaká má on, mám prý pouze tři. Tato konfigurace, kterou chybně pokládal za napravitelnou vadu, způsobila, že jsem se naprosto nehodil pro vzájemnou součinnost s jeho osmi učedníky, natožpak abych je mohl vést. Proto byl don Juan nucen shromáždit jinou skupinu lidí, bližších mé energetické struktuře.

O těchto událostech jsem toho napsal už hodně. Avšak nikdy jsem se dosud nezmiňoval o druhé skupině učedníků. Don Juan mi to nedovolil. Tvrdil, že patří výlučně do pole mého vlivu a že podle naší dohody smím psát pouze o jeho sféře a nikoli o své.

Tato druhá skupina učedníků byla nesmírně ucelená a soudržná. Patřili do ní pouze tři členové, snivkyně Florinda Grauová, stopařka Taisha Abelarová a nagaalka Carol Tiggsová. Stýkali jsme se spolu výhradně ve druhé pozornosti. Ve světě každodenního života jsme jeden o druhém neměli nejmenší tušení. Pokud ovšem jde o náš vztah k donu Juanovi, v něm žádná mlhavá neurčitost nebyla. Don Juan vynakládal nesmírné úsilí, aby nás všechny vycvičil stejně. Avšak ke konci, když už se don Juanův

čas začínal naplňovat, psychický tlak způsobený jeho odchodem začal bořit přísné bariéry druhé pozornosti. A tak naše vzájemné působení začalo zasahovat i do světa každodenních záležitostí a my jsme se zdánlivě poprvé setkali.

Nikdo z nás vědomě nevěděl o naší hluboké, náročné a vytrvalé spjatosti ve druhé pozornosti. Protože jsme všichni byli nějak zapojeni do akademického světa, byli jsme nakonec víc než šokováni, když jsme zjistili, že jsme se setkali již dříve. To pro nás bylo a samozřejmě stále je intelektuálně nepřípustné, ale přesto víme, že je to ve všem všudy součástí naší zkušenosti. A tak jsme byli ponecháni se znepokojivým poznáním, že lidská psychika je nekonečně složitější, než nás přesvědčovala naše světská nebo akademická tvrzení.

Jednou jsme se domáhali sborem dona Juana, aby vnesl trochu světla do naší svízelné situace. Řekl, že má dvě možnosti, jak nám to vysvětlit. Jednou možností prý je vyhovět naší zraněné racionalitě a zalátat ji vysvětlením, že druhá pozornost je stav vědomí stejně iluzorní jako sloni létající v oblacích a že tudíž všechno, co jsme podle svých představ prožili v tomto stavu, bylo pouze produktem hypnotických sugescí. A pak je tu druhá možnost: vysvětlit nám to tak, jak to chápou čarodějští snivci – jako energetickou konfiguraci vědomí.

Při plnění úkolů ve snění však ve mně bariéra druhé pozornosti zůstávala nezměněna. Pokaždé, když jsem vstoupil do snění, jsem také vstoupil do druhé pozornosti, ale probuzení ze snění ještě neznamenal, že jsem současně opustil i druhou pozornost. Po léta jsem byl schopen vybavovat si pouhopouhé zlomky svých snových zkušeností. Většina toho, co jsem dělal, mi byla energeticky nepřístupná. Trvalo mi to patnáct let, patnáct let nepřetržité práce od roku 1973 do roku 1988, než jsem si uložil dost energie, abych si v hlavě všechno lineárně uspořádal. Vybavoval jsem si pak jednu sekvenci snových událostí za druhou, až jsem byl nakonec schopen si doplnit i některé zdánlivé propady v paměti. Tímto způsobem jsem zachytil vnitřní kontinuitu don Juanových poučení v umění snít, kontinuitu, která se mi ztratila, protože mě nutil přebíhat mezi vědomím našeho každodenního života a vědomím druhé pozornosti. Výsledkem tohoto nového uspořádání je tato práce.

Tím se také dostávám k poslední části úvodního slova: jaký mám vlastně důvod pro napsání této knihy? Protože je mi teď dostupná většina částí don Juanova poučení v umění snít, rád bych v nějaké budoucí práci objasnil, jaké je současné postavení jeho posledních čtyř učedníků, Florindy Grauové, Taishy Abelarové, Carol Tiggsové a moje, a oč jim jde. Ale než budu popisovat a vysvětlovat výsledky don Juanova vedení a vlivu, který na nás měl, musím ve světle toho, co vím nyní, znovu přehlédnout ty části don Juanových poučení o snění, k nimž jsem dříve neměl přístup.

Avšak rozhodující podnět pro tuto práci mi dala Carol Tiggsová. Je totiž přesvědčena, že objasňovat svět, který nám don Juan odkázal, je nejzazším projevem naší vděčnosti i naší oddanosti jeho cestě.

ÚVOD: ČARODĚJOVÉ DÁVNÝCH DOB

Don Juan stále znovu a znovu zdůrazňoval, že všechno, čemu mě učí, předvídali a rozpracovali lidé, jež nazýval čarodějové dávných dob. Velmi jasně však dával najevo, že mezi těmito čaroději a čaroději moderní doby je propastný rozdíl. Čaroděje dávných časů radil k lidem, kteří žili v Mexiku snad tisíce let před španělskými dobyvateli, k lidem, jejichž největšími úspěchy bylo zbudování čarodějských struktur, v nichž kladli důraz na praktičnost a konkrétnost. V jeho podání byli skvělí, avšak postrádali moudrost. O moderních čarodějích naopak říkal, že jsou proslulí svou myslí a svou schopností napravovat běh čarodějství, pokud usoudí, že je to nezbytné.

Don Juan mi vysvětloval, že čarodějové dávných dob předjímalí a přirozeně rozvíjeli čarodějské premisy, týkající se snění. Vzhledem k tomu, že tyto premisy hrají klíčovou úlohu při objasňování snění i při jeho pochopení, pokládám za nezbytné o nich znovu napsat a znovu si je probrat. Proto je větší část této knihy novým úvodem do toho, co jsem již předložil ve svých dřívějších knihách. V této práci to ovšem vykládám podrobněji.

Při jednom z našich rozhovorů don Juan prohlásil, že musíme pochopit úsilí čarodějů moderní doby, kteří se snaží nasměrovat čarodějství od konkrétna k abstraktnu, abychom vůbec mohli docenit postavení snivců a snění.

„A čemu říkáte konkrétno, done Juane?“ ptal jsem se.

„Praktické části čarodějství. Posedlosti myslí fixované na praktiky a techniky a neoprávněné, nedovolené působení na lidi. To všechno patřilo do říše čarodějů minulosti.“

„A čemu říkáte abstraktno?“

„Hledání svobody, svobody vnímat bez posedlosti, vnímat všechno, co člověk vnímat může. Říkám, že čarodějové dnes hledají abstraktní základ, protože usilují o svobodu a nezajímají se o konkrétní zisky. Čarodějové dnes neplní žádné společenské funkce, jaké mívali čarodějové v minulosti. Takže je nikdy nenachytáš v roli oficiálních zřeců nebo úředních čarodějů.“

„Chcete tím říct, že minulost nemá pro dnešní čaroděje žádnou cenu?“

„Cenu jistě má. Ale tu pachut' minula prostě nemáme rádi. Mně osobně se hnusí temnota a morbidnost myslí. Já mám rád nesmírnost myšlení. Ale bez ohledu na to, co mám nebo nemám rád, musím čarodějům minulosti přiznat, co jim náleží, protože byli první, kdo to všechno, co známe a děláme dodnes, objevil a prováděl.“

Podle dona Juana nejdůležitějším úspěchem, jehož dosáhli, byla schopnost vnímat energetickou esenci věcí. Tento vhléd měl takovou závažnost, že se stal základní premisou čarodějství. A tak po celoživotní kázni a výcviku dnes čarodějové opravdu získávají schopnost vnímat esenci věcí, schopnost, kterou nazývají *vidění*.

„A co by to znamenalo, done Juane, kdybych vnímal energetickou esenci věcí?“ zeptal jsem se jednou.

„Znamenalo by to, že vnímáš energii přímo. Jestliže od vnímání oddělíš společenskou část, pak vnímáš esenci všeho. Všechno, co vnímáme, je energie. Ale protože energii neumíme vnímat přímo, upravujeme si vnímání tak, aby vyhovovalo nějaké tvarovací formě. Tato tvarovací forma je společenská součást vnímání, kterou musíš oddělit.“

„A proč ji musím oddělit?“

„Protože záměrně redukuje rozsah toho, co lze vnímat, a nutí nás k přesvědčení, že všechno, co existuje, je právě ta tvarovací forma, do níž zasazujeme svoje vnímání. Jsem přesvědčen, že aby dnes člověk vůbec mohl přežít, lidské vnímání se bude muset změnit ve své společenské základně.“

„A co je to ta společenská základna vnímání, done Juane?“

„Fyzická jistota, že svět je utvořen z konkrétních předmětů. Říkám tomu společenská základna, protože všichni vynakládáme vážné a neúprosné úsilí, jež nás nutí vnímat svět tak, jak ho vnímáme.“

„A jak bychom tedy měli vnímat svět?“

„Všechno je energie. Celý vesmír je energie. Společenskou základnou našeho vnímání by měla být fyzická jistota, že všechno, co existuje, je energie. Měli bychom vyvíjet značné úsilí, jež by nás vedlo tak, abychom vnímali energii jakožto energii. Potom bychom měli obě alternativy v malíčku.“

„Ale je možné lidi cvičit tímto způsobem?“ ptal jsem se.

Don Juan odpověděl, že to možné je, že přesně to dělá se mnou a se svými dalšími učedníky. Učí nás novému způsobu vnímání za prvé tím, že nás nutí uvědomovat si, že zpracováváme svoje vnímání tak, aby odpovídalo tvarující formě, a za druhé tím, že nás neúprosně vede tak, abychom vnímali energii přímo. Ujišťoval mě, že tato metoda je velmi podobná metodě, kterou používáme, když se učíme vnímat svět každodenních záležitostí.

Podle don Juanova pojetí, když uzpůsobujeme své vnímání, aby zapadalo do společenské tvarující formy, padáme do pasti a tato past ztrácí moc, pokud si uvědomíme, že jsme tuto formu přijali jako dědictví po předcích, aniž bychom se vůbec namáhali ji dále prozkoumávat.

„Pro naše předky jistě bylo nanejvýš nezbytné vnímat svět pevných předmětů, které mají pozitivní nebo negativní hodnotu, aby mohli přežít. A jestliže jsme celé věky vnímali tímto způsobem, jsme nyní donuceni k přesvědčení, že svět se skládá z předmětů.“

„Ale já si jiným způsobem svět představit nedovedu, done Juane,“ povzdechl jsem si. „Je přece mimo jakékoli pochyby, že je z předmětů. Stačí do nich vrazit a hned máte důkaz.“

„Samozřejmě, že svět je z předmětů. Ale o to se přece nepřeme.“

„Tak co to tedy říkáte?“

„Já říkám, že tenhle svět je především světem energie, a potom teprve je to svět předmětů. Jestliže nezačneme od premisy, že svět je energie, nikdy nebudeme schopni vnímat energii přímo. Vždycky nás zastaví fyzická nepochybnost toho, nač jsi právě ukázal, totiž tuhost předmětů.“

To, co tvrdil, mě nesmírně mátl. V oněch dobách moje mysl prostě odmítala brát v úvahu jakýkoli jiný způsob chápání světa než ten, jenž mi byl důvěrně známý. Don Juanova tvrzení a hlediska, která se mi tak usilovně snažil ukázat, mi připadaly natolik

bizarní, že jsem je nedokázal přijmout, ale současně jsem nebyl schopen je ani odmítnout.

„My vnímáme svět tak jako šelmy,“ řekl mi při jedné příležitosti. „Tímto způsobem se dá velmi účinně posoudit a rozlišit potrava i nebezpečí. Ale není to jediný způsob vnímání, jehož jsme schopni. Existuje i jiný modus, s nímž tě právě seznamuji, a sice přímé vnímání veškeré podstaty, esence, tedy energie samé.“

Vnímání esence ve všem nás nutí chápat, členit a popisovat svět ve zcela nových, podnětnějších a důmyslnějších souvislostech.“ Tohle tvrdil don Juan. A těm důmyslnějším souvislostem, na něž poukazoval, ho učili jeho předchůdci. Souvislostem odpovídajícím pravdám čarodějů, které nemají žádné racionální základy a vůbec se nevztahují k faktům našeho každodenního světa, avšak které jsou zcela samozřejmé pro čaroděje, kteří vnímají energii přímo a *vidí* esenci všeho.

Pro tyto čaroděje nejvýznamnějším čarodějským skutkem je *vidět* esenci vesmíru. Podle dona Juana popsali esenci univerza tím nejlepším možným způsobem čarodějové dávných dob, kteří ji *viděli* jako první. Říkali, že esence univerza připomíná žhnoucí, zářivé nitky, táhnoucí se do nekonečna všemi myslitelnými směry, neboli světelná vlákna uvědomující si sama sebe způsoby, které jsou pro lidskou mysl nepochopitelné.

Od *vidění* esence univerza čarodějové dávných dob přešli k *vidění* energetické podstaty lidských bytostí. Don Juan tvrdil, že líčili lidské bytosti jako jasné útvary připomínající obrovitá vejce a nazvali je světelnými vajíčky.

„Když čarodějové *vidí* lidskou bytost, *vidí* obrovský světelný útvar, který se plynule vznášá a při tom pohybu za sebou vytváří hlubokou brázdu v energii země asi tak, jako kdyby měl v sobě kořen, jenž vláčí za sebou,“ vysvětloval don Juan.

Don Juan měl za to, že náš energetický tvar se během času neustále mění. Každý zřec, jehož zná, včetně jeho samotného, *prý vidí*, že lidské bytosti dnes mají spíše tvar koule nebo dokonce náhrobního kamene než vajíčka. Ale jednou za čas a z důvodů, které jim nejsou známé, čarodějové *vidí* člověka, jehož energie je tvarována jako vejce. Don Juan si myslí, že lidé, kteří dnes mají vejcovitý tvar, budou patrně mnohem příbuznější lidem dávných dob.

V průběhu svého učení don Juan opakovaně probíral a vysvět-

loval to, co pokládal za zásadní objev čarodějů dávných dob a co nazval klíčovým rysem lidských bytostí jakožto světelných koulí: kulatou skvrnu intenzivní zářivosti, velkou asi jako tenisový míček a trvale umístěnou na světelné kouli ve vzdálenosti asi šedesáti centimetrů dozadu od hřebene pravé lopatky tak, že se kryje s povrchem světelné koule.

Když mi don Juan tu skvrnu popisoval poprvé, dělalo mi potíže si ji nějak představit. Proto mi vysvětloval, že světelná vejce jsou mnohem větší než lidské tělo. Tato intenzivně zářivá skvrna je *prý* součástí této energetické koule. Je posazena asi na délku paže od zad, v rovině ve výši lopatek. A když čarodějové dávných dob *viděli*, co tato skvrna dělá, nazvali *prý* ji bodem spojení.

„A co dělá bod spojení?“ ptal jsem se.

„Nutí nás vnímat. Staří čarodějové *viděli*, že tady, v tomto bodě, se u lidských bytostí skládá vnímání. Když *viděli*, že takový zářivý bod mají všechny živé bytosti, domysleli si, že vnímání jako takové se musí odehrávat v tomto místě, ať už jakýmkoli přiměřeným způsobem.“

„Ale co *viděli* ti staří čarodějové? Proč dospěli k závěru, že vnímání se děje právě v bodě spojení?“

Především *prý viděli*, že z milionů vesmírných světelných energetických vláken, která procházejí celou světelnou koulí, jen malý počet vláken proudí přímo bodem spojení, jak se ostatně dá očekávat, protože je tak malý ve srovnání s celkem.

A dále *viděli*, že bod spojení je vždycky obklopen další kulovitou září, která je o trochu větší. Tato žhnoucí záře velmi zesiluje světelnost vláken, procházejících přímo skrze ni.

A konečně *viděli* dvě věci. Za prvé, že bod spojení u lidských bytostí se může vymknout ze svého obvyklého umístění. A za druhé, že když je bod spojení ve své obvyklé poloze, vnímání a vědomí vypadá jako obvykle, soudě podle normálního jednání pozorovaných osob. Ale když se bod spojení a okolní žhnoucí záře přemístí do jiné a neobvyklé polohy, pak lidé jednají zcela nezvykle, a to se zdá být důkazem, že mají odlišné vědomí a že vnímají neznámým způsobem.

Na základě toho všeho staří čarodějové dospěli k závěru, že čím více se vychýlí bod spojení z obvyklé polohy, tím neobvyklejší bude následné jednání a samozřejmě i vědomí a vnímání.

„Všimni si, že když mluvím o *vidění*, vždycky říkám ‚vypadá jako‘ nebo ‚zdá se, že je jako‘,“ upozorňoval mě don Juan. „Všechno, co člověk *vidí*, je tak jedinečné, že se o tom nedá mluvit jinak, než to srovnávat s něčím, co známe.“

Jak obtížné to je, se prý dá nejpříhodněji ukázat třeba na způsobu, jakým čarodějové mluví o bodu spojení a záři, která ho obklopuje. Popisují ho jako jasnost, zářivost, ačkoli to zářivost být nemůže, protože vidoucí *nevidí* očima. Avšak jelikož tuto rozdílnost musí nějak vyplnit, říkají, že bod spojení je světelná skvrna, obklopená světelnou aureolou či jakousi svatozáří. Don Juan poukázal na to, že jsme natolik závislí na zrakových vjemech a natolik ovládnáni svým dravčím vnímáním, že musíme všechno, co *vidíme*, převádět do souvislostí, které normálně vidí naše oči šelmy.

Když staří čarodějové *viděli*, co bod spojení a jeho okolní záře zřejmě dělá, přistoupili prý k vysvětlení. Domnívali se, že bod spojení lidských bytostí zaměřuje svou zářivou sféru na vlákna vesmírné energie, která jím přímo procházejí, a tím automaticky a bez předběžného zamýšlení tato vlákna spojuje do ustáleného vnímání světa.

„Ale jak se ta vlákna, o nichž mluvíte, spojují do ustáleného vnímání světa?“ ptal jsem se.

„To nemůže nikdo vědět,“ odpověděl důrazně. „Čarodějové *vidí* pohyb energie, ale pouhopouhé *vidění* pohybu energie jim ještě neřekne, jak a proč se energie pohybuje.“

Don Juan prohlásil, že staří čarodějové *viděli*, jak bodem spojení procházejí miliony energetických vláken, majících vědomí, a tak usoudili, že tato vlákna se při průchodu bodem spojení shlukují, seskupena září, která jej obklopuje. A když *viděli*, že u lidí v bezvědomí nebo umírajících se tato záře nesmírně ztlumí a že u mrtvých je zcela nepřítomná, dospěli k přesvědčení, že tato záře je vědomí.

„A co bod spojení? Chybí u mrtvol?“ ptal jsem se.

U mrtvé bytosti prý není po bodu spojení ani stopy, protože bod spojení a jeho záře jsou známkou života a vědomí. Z toho vyvodili čarodějové dávných dob nevyvratitelný závěr, že vědomí a vnímání patří k sobě a že jsou svázány s bodem spojení a září, jež ho obklopuje.

„A je možné, že by se ti čarodějové mohli nějak mylit, pokud jde o jejich *vidění*?“

„Nedovedu ti vysvětlit, proč to tak je, ale pokud jde o *vidění*, čarodějové se mylit nemůžou,“ řekl don Juan tónem, jenž nepřipouštěl žádné další námitky. „Závěry, k nimž dospějou na základě svého *vidění*, sice můžou být chybné, ale to jen proto, že sami jsou naivní a nevzdělaní. Proto si čarodějové musí kultivovat mysl všemi možnými způsoby, aby se této pohromě vyhnuli.“ Potom trochu roztál a podotkl, že by jistě bylo daleko bezpečnější, kdyby čarodějové zůstávali výhradně v rovině popisování toho, co *vidí*, nicméně že je příliš těžké odolat pokušení vyvozovat závěry a věci vysvětlovat, byť i jen sám pro sebe.

Přemístěním bodu spojení docházelo k dalšímu uspořádání energie, které mohli staří čarodějové *vidět* a studovat. Když se bod spojení přemístí do jiné polohy, spojí prý se na tom místě jiný shluk milionů světelných vláken energie. Staří čarodějové to *viděli* a usoudili, že vnímání se automaticky spojuje tam, kde je bod spojení, protože v tomto místě je vždycky přítomná i žhnoucí záře vědomí. Ale protože bod spojení je v jiné poloze, výsledný svět už nemůže být světem našich každodenních záležitostí.

Don Juan dále vysvětloval, že staří čarodějové uměli rozlišit dva typy přemístění bodu spojení. Jedním bylo přemístění do kterékoli polohy na povrchu světelné koule nebo do jejího nitra, a toto přemístění nazvali *posunem* bodu spojení. Druhým typem bylo přemístění bodu spojení do polohy vně světelné koule. Toto přemístění nazvali *pohybem* bodu spojení. Zjistili, že rozdíl mezi posunem a pohybem je v tom, že umožňují různou povahu vnímání.

Protože posuny bodu spojení jsou přemístění v rámci světelné koule, světy, které se takto vytvářejí, jsou stále uvnitř lidské domény bez ohledu na to, jak bizarní, podivné či neuvěřitelné třeba jsou. Lidská doména, to jsou energetická vlákna, která procházejí celou světelnou koulí. Naproti tomu pohyby bodu spojení, tedy přemístění do polohy mimo světelnou kouli, zapojují energetická vlákna, která jsou mimo lidskou říši. Vnímání těchto vláken vytváří světy přesahující naše chápání – nepochopitelné světy, které v sobě nemají žádné stopy lidských předchůdců.

Zásadní roli pro mě tenkrát hrála otázka ověřitelnosti. „Odpusťte, done Juane,“ řekl jsem mu při jedné příležitosti, „ale celá ta zále-

žitost s bodem spojení je tak za vlasy přitažená a tak nepříjemná, že vůbec nevím, co s tím. Co si o tom mám vůbec myslet.“

„Ty můžeš udělat jen jedno,“ opáčil, „*vidět* bod spojení! *Vidět* není zas tak těžké. Problém je pouze v tom, jak prolomit zeď, která nás svazuje a drží na místě a kterou máme všichni v hlavě. Abychom ji prolomili, potřebujeme energii. Jakmile jednou máme dost energie, *vidění* přijde samo. Celý vtíp je v tom, že musíme opustit pevnost své samolibosti a falešného bezpečí.“

„Mně připadá očividné, done Juane, že *vidět* vyžaduje také hodně poznání. Že to není jen otázka energie.“

„Je to jenom záležitost energie, věř mi. Jenomže je těžké přesvědčit sám sebe, že to jde. Proto musíš důvěřovat nagualovi. Na čarodějství je úžasné právě to, že každý čaroděj musí všechno prokázat svou vlastní zkušeností. Zásady čarodějství ti nevykládám proto, aby ses je naučil z paměti, nýbrž v naději, že je budeš provádět.“

Don Juan měl jistě pravdu, že je zapotřebí důvěry. V počátečních etapách mého třináctiletého učednictví pro mě bylo ze všeho nejtěžší stát se členem jeho světa a připojit se k jeho osobě. Toto připojení znamenalo, že jsem se musel naučit bezvýhradně mu důvěřovat a bez předsudků ho přijmout jako naguala.

Celkovou don Juanovu roli ve světě čarodějů vystihoval titul, který mu přisoudili jeho druhové. Nazývali ho *nagualem*. Vysvětlili mi, že tento pojem se vztahuje na každého, muže nebo ženu, kdo má zvláštní energetické uspořádání, konfiguraci, která se zřetelně jeví jako dvojité světelné koule. Zřeci jsou přesvědčeni, že když takový člověk vstoupí do světa čarodějů, tento přídavek energie se stane měřítkem síly a vůdcovských schopností. Proto je nagual přirozeným průvodcem a vůdcem družiny čarodějů.

Zpočátku mi bylo hodně zatěžko, ne-li vyloženě protivně, chovat vůči donu Juanovi takovou důvěru. Když jsem to s ním probíral, ujišťoval mě, že takovým způsobem důvěřovat svému učiteli bylo kdysi stejně obtížné i pro něj.

„Přesně to, co mi říkáš teď ty, jsem zas říkal já svému učiteli. A on mě ujistil, že bez důvěry k nagualovi nemáme možnost úlevy, a proto nemůžeme ani odklidit trosky svého života, abychom se osvobodili.“

Don Juan znovu opakoval, že jeho učitel měl pravdu. A já jsem

opět vysvětloval, jak hluboce s ním nesouhlasím. Byl jsem vychován v dusivém náboženském prostředí, což mělo strašlivé důsledky. To, co říkal jeho učitel, i fakt, že on sám se tomu podvoluje, mi připomíná poslušnost vůči dogmatu, již jsem se musel jako dítě podvolit a která se mi z duše protivila.

„Když mluvíte o nagualovi, připadá mi to, jako kdybyste hlásal nějakou náboženskou víru,“ vyčítal jsem mu.

„Věřit si můžeš, čemu chceš,“ nedal se don Juan, „ale faktem je, že bez naguala se nehraje. Já to vím a taky to říkám. A stejně tak i všichni nagualové přede mnou. Ale neříkali to kvůli vlastní důležitosti, a já taky ne. Když říkáme, že bez naguala to nejde, máme na mysli skutečnost, že člověk, jenž je nagual, je nagualem proto, že může lépe než ostatní zrcadlit abstraktní základ neboli ducha. A to je všechno. Jsme spojeni přímo s duchem a jen náhodně se stává, že bychom byli spojeni s člověkem, jenž by nám přinášel jeho poselství.“

Nakonec jsem se přece jen naučil donu Juanovi bezvýhradně důvěřovat a to, jak říkal už dávno, mi dávalo pocit nesmírné úlevy a větší schopnost přijímat to, co se mě snažil naučit.

V učení kladl velký důraz na vysvětlení bodu spojení, o němž se mnou diskutoval. Jednou jsem se ho zeptal, jestli má bod spojení něco společného s fyzickým tělem.

„S tím, co normálně vnímáme jako tělo, nemá společného nic. Je totiž částí světelného vejce, které je našim energetickým já.“

„A jak se přemisťuje?“ ptal jsem se.

„Energetickými proudy. Náporu energie, které vycházejí zvnějšku nebo zevnitř našeho energetického útvaru. Tyto proudy jsou zpravidla nepředvídatelné a přicházejí náhodně, avšak u čarodějů se dají dobře předvídat, protože jsou poslušny čarodějova záměru.“

„A vy sám ty proudy cítíte?“

„Každý čaroděj je cítí. Copak o to, cítí je každá lidská bytost, ale průměrní lidé jsou příliš zaneprázdněni svými zájmy, než aby takovým pocitům vůbec věnovali pozornost.“

„A jak ty proudy pociťujete vy?“

„Jako mírný vnitřní neklid, jako nejasný pocit smutku, který vmžiku vystřídá euforie. Smutek ani euforii nikdy nepovažujeme

za pravý nápor neznáma, a protože nemají jasný důvod, pokládáme je za nevysvětlitelnou a neopodstatněnou náladovost.“

„A co se stane, když se bod spojení dostane mimo energetický útvar? To visí jen tak venku? Nebo je nějak připojen ke světelné kouli?“

Don Juan mi vysvětlil, že pohyb bodu spojení vede k úplné proměně energetického tvaru lidské bytosti. Z tvaru koule nebo vejce se změní v cosi, co připomíná dýmku. Na špičce troubele je bod spojení a ze světelné koule se stane hlavička dýmky. A pokud se bod spojení nepřestane pohybovat, nastane chvíle, kdy se světelná koule promění v tenkou čáru energie.

Staří čarodějové byli jediní, vysvětloval mi don Juan, komu se podařil takový výkon, kdo dokázal proměňovat energetický tvar. Zeptal jsem se, jestli ti čarodějové v novém energetickém tvaru byli ještě pořád lidmi.

„Samozřejmě, že byli pořád lidmi, ale ty se, myslím, chceš zeptat, jestli to stále ještě byli lidé rozumní a důvěryhodní. No, ne tak docela.“

„A čím byli jiní?“

„Svémi zájmy. To, oč lidé usilují a čím se zabývají, pro ně nemělo vůbec žádný smysl. A zcela určitě vypadali jinak.“

„To má znamenat, že nevypadali jako lidé?“

„Na těch čarodějích je velmi těžké poznat, co je co. Určitě vypadali jako lidé. Jak jinak by také mohli vypadat? Ale zas nebyli zrovna takoví, jak bychom ty nebo já očekávali. A přece i kdybys na mě naléhal, abych ti řekl, čím se vlastně liší, chodil bych stále dokola jako pes, když se honí za vlastním ocasem.“

„A setkal jste se s nimi někdy, done Juane?“

„Ano, jednoho jsem potkal.“

„A jak vypadal?“

„No, pokud jde o to, vypadal jako normální člověk. To spíš jeho chování bylo neobvyklé.“

„A v čem bylo neobvyklé?“

„Můžu ti říct jen to, že jednání čaroděje, s nímž jsem se setkal, se vymyká veškeré představivosti. Ale bylo by zavádějící pokládat to jen za otázku jednání či chování. To je něco, co musíš opravdu vidět, abys to mohl docenit.“

„A to všichni čarodějové byli jako ten, s nímž jste se setkal?“

„To jistě ne. Nevím, jací byli ostatní. Znam jenom čarodějské příběhy, které se předávají z generace na generaci. A ty příběhy je líčí jako bytosti dosti podivné.“

„To myslíte jako zrůdy?“

„Vůbec ne. Byli prý velice milí a příjemní, ale šla z nich nesmírná hrůza. Spíš byli jako neznámé bytosti. Lidský rod je stejnorodý právě díky skutečnosti, že jsme všichni světelné koule. A ti čarodějové už nebyli koulemi energie, nýbrž energetickými čarami, které se snažily ohýbat do kruhu, což se jim tak docela nedařilo.“

„A co se s nimi nakonec stalo, done Juane? Zemřeli?“

„Čarodějské příběhy vyprávějí, že si úspěšně protáhli tvar, a tím se jim zároveň podařilo prodloužit trvání svého vědomí. Takže jsou živí a mají vědomí až dodnes. Vypráví se, že se čas od času objevují na zemi.“

„A co si o tom všem myslíte vy sám, done Juane?“

„Na mě je to všechno moc bizarní. Já chci svobodu. Svobodu podržet si svoje vědomí a přesto zmizet do nesmírnosti. Podle mého osobní názoru byli ti staří čarodějové lidé výstřední, posedlí a vrtošiví a doplatili na svoje vlastní machinace.“

Ale nenech se ovlivňovat mými osobními pocity. Tomu, čeho dosáhli staří čarodějové, se nic nevyrovná. Kdyby nic jiného, tak nám dokázali, že lidskými možnostmi netřeba pohrdat.“

Další okruh don Juanových výkladů se týkal energetické stejnorodosti a soudržnosti, nezbytné pro vnímání. Tvrdil, že lidstvo vnímá nám známý svět tak, jak ho známe, jenom proto, že se všichni podílíme na téže energetické stejnorodosti a soudržnosti. Do těchto dvou energetických stavů se prý dostáváme automaticky výchovou a natolik je bereme jako samozřejmé, že dokud se neocitneme tvář v tvář možnosti vnímat světy jiné než ten, jenž známe, ani si neuvědomujeme, jak zásadně jsou důležité. V takových chvílích je pak zřejmé, že potřebujeme novou vhodnou energetickou jednotu a soudržnost, abychom mohli vnímat souvisle a úplně.

Ptal jsem se ho, co je to stejnorodost a soudržnost. Vysvětlil mi, že energetický tvar člověka je stejnorodý v tom smyslu, že každá lidská bytost na zemi má tvar koule nebo vejce. A fakt, že lidská energie drží pohromadě jako koule nebo vejce, dokazuje její soudržnost. Příkladem nové stejnorodosti a soudržnosti je prý ener-

getický tvar starých čarodějů, který se stal čarou: všechny se změnilly v čáru a soudržně také čarou zůstaly. Stejnorodost a soudržnost v rovině čáry pak umožnily těmto starým čarodějům vnímat nový homogenní svět.

„A jak se dosáhne stejnorodosti a soudržnosti?“ ptal jsem se.

„Klíčem k tomu je poloha bodu spojení nebo spíše jeho fixace.“

Don Juan to tehdy už nechtěl dál rozvádět, a tak jsem se ho zeptal, jestli se ti staří čarodějové mohli zase vrátit do vejcitého tvaru. V jisté chvíli prý mohli, ale neudělali to. A potom nastoupila soudržnost čáry, a ta jim znemožnila návrat zpátky. Don Juan byl přesvědčen, že to, co vyhranilo soudržnost čáry a co jim znemožnilo zpáteční cestu, byla vlastně otázka jejich volby a lačnosti. Rozsah toho, co tito čarodějové mohli vnímat a dělat jako energetické čáry, byl prý nekonečně větší než to, co může vnímat a dělat průměrný člověk nebo průměrný čaroděj,

Je-li člověk jako energetická koule, pak je v jeho lidské doméně každé energetické vlákno, které prochází prostorem, vymezeným koulí. Za normálních okolností nevnímáme celou lidskou doménu, ale asi tak její tisícinu. Don Juan byl toho názoru, že vzememe-li to v úvahu, pak nám bude zřejmé, jak nesmírného výkonu staří čarodějové dosáhli. Roztáhli se do čáry tisíckrát větší, než je člověk tvaru energetické koule, a vnímali všechna energetická vlákna, která jejich čarou procházela.

Protože na tom don Juan trval, vynaložil jsem obrovské úsilí, abych porozuměl novému modelu uspořádání energie, který mi načrtl. Po dlouhém přemítání jsem si nakonec dokázal učinit představu energetických vláken uvnitř světelné koule a mimo ni. Ale když jsem si představil množství světelných koulí, představa celého modelu se mi sesypala. Uvažoval jsem nad tím, že je-li světelných koulí mnoho, pak energetická vlákna, která jsou vně jedné, budou nutně muset být uvnitř koule přilehlé. A tak tam, kde je koulí mnoho, nutně nemohou být žádná vlákna energie vně žádné světelné koule.

„Pochopit tohle všechno rozhodně nemá být cvičením tvého rozumu,“ upozornil mě don Juan, když pozorně vyslechl moje námitky. „Já neumím vysvětlit, co chtějí čarodějové říct těmi vlákny uvnitř a vně lidského útvaru. Když vidoucí *vidí* tvar lidské energie, *vidí* pouze jedinou energetickou kouli. A je-li vedle ní jiná

koule, *vidí* tu druhou kouli zas jako jedinou kouli energie. Představa množství světelných koulí vychází z tvého poznání lidského davu. V energetickém vesmíru existují pouze jednotlivci, samotní a obklopení nezměrnem.

Musíš to *vidět* sám!“

Tenkrát jsem se s donem Juanem přel, že nemá smysl, aby mi říkal, že to mám *vidět* sám, když vím, že to nejde. A on mi navrhl, abych si vypůjčil jeho energii a použil ji k *vidění*.

„Copak by mohlo jít něco takového? Půjčit si od vás energii?“

„Velice snadno. Můžu ti posunout bod spojení do jiné polohy, která je vhodnější pro přímé vnímání energie.“

To bylo poprvé, pokud si pamatuji, kdy záměrně mluvil o tom, co dělal po celou tu dobu: nechával mě vstupovat do nepochopitelného stavu vědomí, který odporoval mé představě o světě a o mně samotném, do stavu, který nazýval druhou pozorností. A tak, aby přiměl můj bod spojení k posunu do polohy příhodnější pro přímé vnímání energie, udeřil mě don Juan do zad mezi lopatky takovou silou, až mi vyrazil dech. Měl jsem za to, že jsem určitě omdlel nebo že mě ta rána omráčila. Najednou jsem se díval nebo se mi možná zdálo, že se dívám, na něco doslova nevy-slovitelného. Odevšad a na všechny strany vystřelovaly jasné světelné proudy, světelné provázky, které se nepodobaly ničemu, co se až dosud kdy objevilo v mé mysli.

Když jsem pak znovu nabral dech nebo se snad probudil, ptal se mě don Juan s očekáváním: „Tak co jsi *viděl*?“ A když jsem mu po pravdě odpověděl: „Ta rána mi ukázala hvězdy,“ smíchy se až svíjel.

Poznamenal, že ještě nejsem připraven, abych mohl chápat neobvyklé vnímání, které možná mám. „Posunul jsem ti bod spojení a na okamžik jsi snil vlákna universa. Ale zatím nemáš potřebnou kázeň ani energii, abys mohl jinak uspořádat nebo přeskupit svou stejnorodost a soudržnost. V tom právě byli staří čarodějové dokonalými mistry. A tímto způsobem také dokázali *vidět* všechno, co člověk *vidět* může.“

„A co znamená jinak uspořádat stejnorodost a soudržnost?“

„To znamená vstoupit do druhé pozornosti tím, že podržíme bod spojení v nové poloze a nenecháme ho sklouznout zpátky na původní místo.“

Potom mi don Juan podal tradiční definici druhé pozornosti. Staří čarodějové nazvali výsledek fixace bodu spojení v nové poloze druhou pozorností a s druhou pozorností pak zacházeli jako s oblastí vše zahrnující činnosti, stejnou jako je krajina každodenního světa. Poukázal na to, že čarodějové opravdu mají dvě úplné krajiny, kam můžou směřovat svoje usilování: jednu malou, nazývanou první pozornost neboli vědomí našeho každodenního světa nebo také fixace bodu spojení v obvyklé poloze, a druhou oblast, mnohem větší, druhou pozornost neboli vědomí jiných světů, tedy fixaci bodu spojení v některé z nesmírného počtu nových poloh.

Pomocí toho, co nazýval manévrem čarodějů, mi don Juan ve druhé pozornosti umožnil prožívat nevysvětlitelné věci. Manévrem čarodějů je buď jemné poplácání po zádech nebo mocný úder do zad ve výši lopatek. Tou ránou, jak mi don Juan vysvětlil, se přemísťuje bod spojení. Podle mé zkušenosti tato přemístění znamenala, že moje vědomí vstupovalo do velmi znepokojivého stavu nebývalé jasnosti, do stavu nadvědomí, kterému jsem se těšil po krátká časová období a v němž jsem byl schopen všemu rozumět s minimální předběžnou přípravou. Tento stav nebyl zrovna příjemný. Většinou byl jako divný sen, tak intenzivní, že ve srovnání s ním moje normální vědomí bledlo.

Don Juan ospravedlňoval nezbytnost takového manévru tím, že za normálního vědomí čaroděj učí své učedníky základním pohybům a postupům, zatímco v druhé pozornosti jim předává abstraktní a podrobné výklady.

Tyto výklady prý si učedníci normálně vůbec nepamatují, ale přesto si je nějak ukládají zcela neporušené v paměti. Tuto zdánlivou zvláštnost paměti čarodějové využívají a ze vzpomínání na všechno, co se s nimi dělo v druhé pozornosti, učinili jeden z nejobtížnějších a nejuplněnějších tradičních úkolů čarodějství.

Zdánlivou zvláštnost paměti i úkol na všechno si vzpomenout čarodějové vykládají tím, že když člověk vstoupí do druhé pozornosti, bod spojení se mu posune pokaždé do jiné polohy. A tak, aby se člověk na všechno rozpomenul, musí si znovu umístit bod spojení přesně do polohy, v níž byl v době, kdy se odehrávaly ony pobyty v druhé pozornosti. Don Juan mě ujistil, že čarodějové si všechno nejen úplně a absolutně vybavují, ale že dokonce znovu

prožívají každou zkušenost, kterou prošli v druhé pozornosti, jestliže si vrátí bod spojení do příslušné polohy. A zároveň mě ujistil, že je někdy nutné zasvětit celý život tomu, aby tento úkol rozpomínání splnili.

V druhé pozornosti mi don Juan podal velmi podrobné výklady čarodějství, protože věděl, že přesnost a věrnost takového poučení ve mně zůstane nedotčená po celý život.

„Učíme-li se něco v druhé pozornosti, má se to s touto věrností stejně jako s tím, čemu se naučíme, když jsme ještě malí. To, co se tehdy naučíme, nám pak vydrží celý život. A když dojde na něco, čemu jsme se naučili v raném dětství, říkáváme, to je pro mě druhá přirozenost.“

Když to posuzuji ze svého dnešního hlediska, uvědomuji si, že mě don Juan nechával vstoupit do druhé pozornosti, co nejvíckrát to šlo, aby mě přinutil udržovat po dlouhá časová období bod spojení v nových polohách a souvisle v nich vnímat. To tedy znamená, že se mě cílevědomě snažil přimět nově si uspořádat svou stejnorodost a soudržnost.

Nesčetněkrát se mi podařilo všechno vnímat se stejnou přesností, s jakou vnímám v každodenním světě. Co mi však dělalo potíže, byla moje neschopnost vytvořit si most mezi svými skutky v druhé pozornosti a vědomím každodenního života. Stálo mě hodně úsilí a času, než jsem pochopil, co to vlastně ta druhá pozornost je. Ani ne tak proto, že by byla tak složitá a spletitá, což opravdu je a nesmírně, ale proto, že jakmile jsem se ocitl zpátky ve svém normálním vědomí, zjistil jsem, že nejsem s to si vzpomenout nejen na to, že jsem vstoupil do druhé pozornosti, ale dokonce ani na to, že takový stav vůbec existuje.

Dalším obrovským průlomem, který si mohli připisovat staří čarodějové a který mi don Juan pečlivě vysvětlil, bylo zjištění, že bod spojení se velmi snadno přemísťuje ve spánku. Tohle zjištění vedlo k dalšímu objevu, že totiž sny jsou zcela spojeny s tímto přemístěním. Staří čarodějové *viděli*, že čím větší je přemístění, tím neobvyklejší je sen, a naopak, čím neobvyklejší je sen, tím větší je přemístění. Don Juan říkal, že toto pozorování je přivedlo až k tomu, že si pak vymýšleli různé extravagantní techniky, jak přinutit bod spojení k přemístění. Tak například pojídali rostliny, které mohou vyvolat stavy změněného vědomí, vystavovali se

hladovění, únavě a stresu, a zejména začali ovládat sny. Tímto způsobem pak vytvořili snění, a možná o tom ani nevěděli.

Když jsme se jednoho dne procházeli kolem náměstí ve městě Oaxaca, podal mi don Juan nejsouvislejší definici snění z hlediska čaroděje.

„Čarodějové chápou snění jako nesmírně důmyslné a náročné umění, umění přemísťovat bod spojení z obvyklé polohy tak, aby se rozšířil a zvětšil rozsah toho, co lze vnímat.“

Staří čarodějové prý zakotvili umění snít na pěti předpokladech, které *viděli* v energetickém toku lidských bytostí.

Za prvé, *viděli*, že do souvislého vnímání se dají zapojit pouze energetická vlákna, která přímo procházejí bodem spojení.

Za druhé, *viděli*, že je-li bod spojení přemístěn do jiné polohy, byť by toto přemístění bylo minimální, začnou jím procházet jiná a nezvyklá energetická vlákna. Tím se zapojuje vědomí a vynucuje se skládání těchto neobvyklých energetických polí do soudržného a souvislého vnímání.

Za třetí, *viděli*, že v průběhu obyčejných snů se bod spojení snadno přemísťuje sám od sebe do jiné polohy na povrchu nebo uvnitř světelného vejce.

Za čtvrté, *viděli*, že bod spojení lze přimět k pohybu do poloh ve volných energetických vláknech vesmíru mimo světelné vejce.

Za páté, *viděli*, že ukázněním je možné při spánku a obyčejném snění pěstovat a provádět systematické přemísťování bodu spojení.

2

PRVNÍ BRÁNA SNĚNÍ

Úvodem k prvnímu poučení o snění don Juan řekl, že druhá pozornost se postupně rozvíjí. Zpočátku je jako myšlenka, která k nám přijde spíš jako zajímavá podivnost než skutečná možnost, pak se změní v něco, co lze pouze pocíťovat asi tak, jak vnímáme pocity, a nakonec se rozvine do stavu bytí nebo do říše praktických jevů nebo také v jedinečnou sílu, která nám otevírá světy přesahující naše nejdivočejší fantazie.

Čarodějové mají dvě možnosti, jak vysvětlit čarodějství. Buď mohou mluvit v metaforách a hovořit o světě magických rozměrů, nebo své záležitosti objasňovat abstraktními výrazy, náležejícími k čarodějství. Vždycky jsem dával přednost druhé možnosti, ačkoli racionální mysl západního člověka nikdy neuspokojí ani jedna.

Tím metaforickým popisem stále se rozvíjející druhé pozornosti prý chtěl don Juan vyjádřit fakt, že druhá pozornost jakožto vedlejší produkt přemístění bodu spojení nenastává samovolně, nýbrž že je nutno ji zamýšlet, a sice zpočátku jako představu a nakonec jako vytrvalé a ovládané vědomí přemístěného bodu spojení.

„Budu tě nyní učit prvnímu kroku k síle,“ začal don Juan svoje poučení v umění snít. „Budu tě učit, jak upevňovat snění.“

„A co znamená upevňovat snění?“

„Upevňovat snění znamená, že přesně a prakticky ovládáš celkovou situaci snu. Může se ti například zdát, že jsi ve třídě. Upevňovat snění znamená, že ten sen nenecháš sklouznout do něčeho jiného. Že například neskáčeš ze třídy na hory. Jinými slovy, že ovládáš vidění třídy a nepustíš ho, dokud sám nebudeš chtít.“

„Ale copak je to možné?“

„Samozřejmě. Tohle ovládání se neliší od způsobu, jakým ovlá-

dáme situace v každodenním životě. Čarodějové jsou na to zvyklí a dosáhnou toho, kdykoli chtějí nebo potřebují. Aby sis na to zvykl i ty, musíš začít dělat něco velmi jednoduchého. Dneska v noci se musíš ve snu podívat na svoje ruce.“

Ve vědomí každodenního světa se už o tomto vědomí skoro nic víc neřeklo. Když jsem si však vybavil zkušenosti ze stavu druhé pozornosti, zjistil jsem, že jsme o něm rozmlouvali daleko rozsáhleji. Já jsem například vyjádřil svoje pocity, že tento úkol je absurdní, a don Juan mi navrhl, abych k tomu přistupoval jako k hledání, které je spíš zábavné, než vážné a ponuré.

„Když o snění mluvíme, buď si klidně vážný, jak chceš. Výklady vždycky volají po hlubokém zamyšlení. Ale až budeš skutečně snít, buď lehký jako pírkó. Snění se musí provádět celistvě a vážně, ale uprostřed smíchu a s důvěrou člověka, který nemá světské starosti. Jedině za těchto podmínek se sny můžou proměnit ve snění.“

Don Juan mě ujistil, že mi ruce vybral zcela náhodně, že bych klidně mohl ve snech hledat něco jiného a mělo by to stejnou platnost. Cílem tohoto cvičení prý není najít něco určitého, ale zapojit snovou pozornost.

Snovou pozornost popisoval jako ovládání, které člověk získává nad sny, když zafixuje bod spojení v nové poloze, do níž se přemístil během snu. Obecněji nazval snovou pozornost jako nepochopitelnou fasetu vědomí, která existuje sama o sobě a čeká na okamžik, kdy ji svět přiláká, na okamžik, kdy jí dáme smysl a cíl. Je to zastřená schopnost, kterou má každý z nás v záloze, ale již v každodenním životě nemá nikdy příležitost použít.

Moje první pokusy najít ve snu svoje ruce skončily fiaskem. Po několika měsících neúspěšného úsilí jsem to vzdal a opět jsem si postěžoval donu Juanovi na absurdnost takového úkolu.

„Je sedm bran a snivci musí otevřít všech sedm, jednu po druhé,“ řekl mi místo odpovědi. „Ty teď stojíš před první a jestli chceš snít, musíš ji otevřít.“

„Ale proč jste mi to neřekl dřív?“

„Nemělo smysl ti povídat o branách snění, dokud jsi hlavou nenarazil na první z nich. Teď už víš, že to je překážka a že ji musíš překonat.“

Don Juan mi vysvětloval, že v energetickém toku vesmíru exis-

tují vstupy a výstupy a že co se konkrétně snění týče, těchto vstupů je sedm. Prožíváme je jako překážky a čarodějové je nazývají sedm bran snění.

„První branou je práh, který musíme překročit tím, že si uvědomíme nějaký zvláštní pocit, ještě než vstoupíme do hlubokého spánku. Pociť, který je jako příjemná tíže, jež nám nedovolí otevřít oči. K této braně přicházíme v okamžiku, kdy si uvědomujeme, že usínáme, zavěšení ve tmě a tíži.“

„Ale jak si mám uvědomovat, že usínám? Mám dodržovat nějaký postup?“

„Ne. Nemůžeš se řídit žádnými kroky. Člověk prostě musí mít záměr uvědomit si, že usíná.“

„Ale jak může mít záměr si to uvědomit?“

„Mít záměr, něco zamýšlet, o tom se dá jen velmi těžko mluvit. Kdybych se ti to snažil vysvětlit, já nebo i někdo jiný, připadalo by ti to hloupé. Ale měj to na paměti, až uslyšíš, co ti budu říkat dál: čarodějové zamýšlejí všechno, co se rozhodnou zamýšlet, prostě jen tím, že to zamýšlejí.“

„Ale to vůbec nedává smysl, done Juane.“

„Dávej dobrý pozor. Jednou bude řada na tobě, abys to zas vysvětloval ty. Připadá ti to nesmyslné, protože si to nedáváš do správných souvislostí. Myslíš si jako všichni racionální lidé, že porozumění patří výlučně do říše našeho rozumu, naší mysli.“

Ale pro čaroděje toto tvrzení patří k záměru a zamýšlení, a proto se jeho pochopení týká říše energie. Čarodějové jsou přesvědčeni, že pokud tento záměr zamýšlíme pro energetické tělo, energetické tělo mu porozumí ve zcela odlišném smyslu než naše mysl. Vtip je tedy jen v tom, jak dosáhnout energetického těla. Na to potřebuješ energii.“

„A v jakém smyslu by to tvrzení pochopilo energetické tělo, done Juane?“

Chtěl jsem nějaké přesnější vysvětlení, ale don Juan mě plácl do zad a uvedl mě do druhé pozornosti. Tehdy mi bylo ještě nanejvýš záhadné, co to provádí. Byl bych mohl odpřisáhnout, že mě svým dotekem hypnotizuje. Byl jsem přesvědčen, že mě na místě uspal a že se mi zdálo, jak jsem se ocitl v neznámém městě na široké třídě lemované stromy, kde jsme se spolu procházeli. Ten sen byl tak živý a já jsem si v něm všechno natolik uvědomoval,

že jsem se okamžitě snažil zorientovat čtením nápisů a sledováním lidí. V tom městě se určitě nemluvílo anglicky ani španělsky, ale bylo na Západě. Ti lidé byli patrně Evropané, snad Litevci. Zcela jsem se zabral do pokusů přečíst si reklamní tabule a nápisy na ulicích.

Don Juan do mě lehce šfouchl: „Tím se nezatěžuj. Tohle místo nemůžeš určit. Já jsem ti jen půjčil svou energii, aby ses dostal ke svému energetickému tělu, a tys právě s její pomocí překročil do jiného světa. Nebude to trvat dlouho, a proto moudře využij svého času.“

Dívej se na všechno, ale nenápadně. Ať si tě nikdo nevšimne.“

Šli jsme mlčky. Ušli jsme tak jeden blok a už jsem cítil, jak výrazně to na mě působí. Čím déle jsme šli, tím větší jsem měl pocit úzkosti v útrokách. Moje mysl byla zvědavá, ale tělo bilo na poplach. Neobyčejně jasně jsem chápal, že nejsem v tomto světě. Když jsme došli na křižovatku a zastavili se, viděl jsem, že stromy na ulici jsou pečlivě zastřiženy. Byly nízké se svinutými listy, které na pohled vypadaly tvrdě. Kolem každého stromu byl velký čtvercový prostor na zalévání. V tomto prostoru nebyl plevel ani smetl, jak by se dalo očekávat kolem stromů ve městě, jenom kypřá zemina, černá jako uhl.

Než jsem vykročil do jízdní dráhy, abych přešel ulici, soustředil jsem se na obrubník, a v tu chvíli jsem si všiml, že nikde nejsou žádná auta. Zoufale jsem se snažil pozorovat lidi, kteří proudili kolem nás, abych na nich objevil něco, co by mi moji úzkost vysvětlilo. A jak jsem na ně upřeně zíral, dívali se zase oni upřeně na mě. Okamžitě se kolem nás utvořil kruh nelitostných modrých nebo hnědých očí.

Jako rána pěstí mě udeřila jistota: tohle vůbec není sen, jsme ve skutečnosti, která přesahuje meze všeho, co znám jako skutečné. Obrátil jsem se k donu Juanovi. Už jsem si málem začal uvědomovat, co je na těch lidech odlišného, když mě do obličeje zasáhl podivný suchý vítr, pronikl mi do dutin a rozmazal obraz, a já jsem okamžitě zapomněl, co jsem to chtěl donu Juanovi říct. V následující chvíli jsem byl zase zpátky tam, odkud jsem vyšel: doma u dona Juana. Ležel jsem na slaměné rohoži, stočený do klubíčka.

„Půjčil jsem ti svou energii a ty ses dostal ke svému energetickému tělu,“ řekl mi don Juan věcně.

Slyšel jsem ho, jak mluví, ale byl jsem celý otupělý. Na solárním plexu jsem cítil nezvyklé svědění, které mě nutilo krátce a bolestivě dýchat. Věděl jsem, že jsem už stál na pokraji nějakého transcendentálního zjištění, týkajícího se snění a lidí, které jsem viděl, ale přesto jsem nebyl schopen se soustředit na nic, co jsem věděl.

„Kde jsme byli, done Juane?“ ptal jsem se. „Byl to všechno jenom sen? Nebo stav hypnózy?“

„To nebyl sen, to bylo snění. Pomohl jsem ti dosáhnout druhé pozornosti, abys pochopil, že zamýšlení není úkol pro tvůj rozum, ale pro tvoje energetické tělo.“

Na tomto stupni ještě nemůžeš pochopit, jaký to má všechno význam, nejen proto, že nemáš dostatečnou energii, ale také proto, že nic nezamýšlíš. Kdybys měl záměr, tvoje energetické tělo by okamžitě pochopilo, že jediný způsob, jak něco zamýšlet, je zaostřit svůj záměr na to, co chceš zamýšlet. Tentokrát jsem záměr za tebe zaostřil já. Zamýšlel jsem, abys dosáhl svého energetického těla.“

„Je tedy cílem snění zamýšlet energetické tělo?“ zeptal jsem se, najednou nabit silou jakéhosi podivného uvažování.

„Jistě by se to dalo říct i tak,“ připustil don Juan. „V tomto konkrétním případě, protože hovoříme o první bráně snění, je cílem snění zamýšlet, aby si tvoje energetické tělo uvědomovalo, že usínáš. Nesnaž se k tomu uvědomování nutit. Nech svoje energetické tělo, ať to provede. Zamýšlet něco znamená přát si, aniž by sis přál, dělat něco, aniž bys to dělal.“

Přijmi výzvu záměru. Vlož svoje tiché odhodlání bez jediné myšlenky do toho, abys přesvědčil sebe sama, že jsi dosáhl svého energetického těla a že jsi snivec. Když to provedeš, automaticky se dostaneš do pozice, kdy si budeš uvědomovat, že usínáš.“

„Ale jak se můžu přesvědčit, že jsem snivec, když nejsem?“

„Sotva uslyšíš, že máš sám sebe přesvědčit, automaticky zase nasadíš rozum. Jakže prý se máš přesvědčit, že jsi snivec, když víš, že nejsi? Záměr je obojí, je to jak přesvědčování sebe sama, že jsi opravdu snivec, i když jsi ještě nikdy nesnil, i fakt, že jsi přesvědčen.“

„Vy chcete říct, že si musím říkat, že jsem snivec, a snažit se tomu sám co nejméně věřit? Je to tak?“

„Ne, tak to není. Zamýšlení je mnohem jednodušší a současně

i nekonečně složitější. Vyžaduje představivost, kázeň a cíl. V tomto případě zamýšlet znamená, že získáš nepopiratelné tělesné poznání, že jsi snivec. Cítíš, že jsi snivec každou buňkou svého těla.“

Don Juan žertem dodal, že už nemá dostatek energie, aby mi poskytl další půjčku k záměru, a že je tedy třeba, abych svého energetického těla dosáhl sám. Ujistil mě, že zamýšlet první bránu snění je jedním z prostředků, které objevili čarodějové dávných dob, aby dosáhli druhé pozornosti a energetického těla.

Domluvil a potom mě téměř vyhodil ze svého domu s příkazem, abych se nevracel, dokud nebudu zamýšlet první bránu snění.

Vrátil jsem se tedy domů. Když jsem usínal, po několik měsíců jsem každou noc a ze všech sil zamýšlel, abych si uvědomil, že usínám. Měl jsem záměr uvědomovat si to a uvidět svoje ruce ve snech. Ta druhá část úkolu, totiž přesvědčit sám sebe, že jsem snivec a že jsem dosáhl energetického těla, pro mě byla absolutně nemožná.

A když jsem si pak jednou odpoledne zdříml, zdálo se mi, že se dívám na svoje ruce. Ten šok mě stačil probudit. Ukázalo se, že to byl jedinečný sen, který se nemůže opakovat. Uplynulo několik týdnů a já jsem pořád nebyl schopen si uvědomit, že usínám, ani najít ve snu svoje ruce. Nicméně jsem si začal uvědomovat, že mívám ve snech neurčitý pocit, jako bych měl něco dělat, ale nemůžu si vzpomenout co. Tento pocit začal být tak silný, že mě neustále budil v každou noční hodinu.

Když jsem donu Juanovi o svých marných pokusech projít první branou snění pověděl, dal mi pár opěrných bodů. „Jestliže od snivce vyžadujeme, aby ve snech našel něco určitého, je to vlastně lest. Ve skutečnosti jde o to, aby si začal uvědomovat, že usíná. A to se nestane tak, že si nařídí uvědomovat si usínání, i když se to možná zdá divné, ale tak, že udrží pohled na něco, nač se ve snu dívá.“

Snivci prý schválně rychle letmo obhlížejí všechno, co je přítomné ve snu kolem nich. Když zaměří snovou pozornost na něco konkrétního, stane se to pak pro ně bodem odrazu. Odtud se můžou pohybovat dále, aby se podívali na další věci, které jsou obsahem snu, a k bodu odrazu se co možná nejčastěji vracejí.

Po nesmírném úsilí jsem opravdu našel ve snech ruce, ale ty nikdy nebyly moje. Jenom zdánlivě vypadaly jako moje, ale měni-

ly tvar a občas byly dost děsivé. Zbytek obsahu mých snů byl nicméně vždycky příjemně stabilní. Byl jsem téměř schopen udržet vidění všeho, nač jsem zaostřil svou pozornost.

Takhle to pokračovalo několik měsíců. Až se jednoho dne moje schopnost snít změnila zdánlivě sama od sebe. Neudělal jsem nic zvláštního, jenom jsem vytrval ve svém upřímném odhodlání, že si uvědomím svoje usínání a najdu svoje ruce.

Zdálo se mi, že jsem navštívil své rodné město. Ne, že by to město, o kterém se mi zdálo, vypadalo jako moje rodné město, ale nějak jsem přesto nabyl přesvědčení, že je to místo, kde jsem se narodil. Celé to začalo jako obyčejný, nicméně velice živý sen. Potom se ve snu změnilo světlo. Obrazy se zaostřily. Ulice, po níž jsem šel, byla o poznání skutečnější než před chvílkou. Začaly mě bolet nohy. Cítil jsem, že všechno je nepochopitelně tvrdé. Když jsem například vrazil do dveří, nejen že jsem pocítil bolest v kolenní, jímž jsem do dveří strčil, ale moje nešikovnost mě ke všemu ještě rozzuřila.

Skutečně jsem po tom městě chodil, až jsem byl naprosto vyčerpán. Viděl jsem všechno, co bych mohl vidět, kdybych byl turista, jenž chodí ulicemi města. Tato snová procházka se nikterak nelišila od procházek, které jsem kdy podnikl v ulicích města, jež jsem navštívil poprvé.

„Myslím, že jsi zašel příliš daleko,“ poznamenal don Juan, když si vyslechl moje vyprávění. „Měl sis pouze uvědomovat, že usínáš, a to je všechno. To, cos provedl, je zhruba stejné, jako kdybys zbouřil zeď, abys zamáčkl komára, který na ní sedí.“

„To chcete říct, done Juane, že jsem to zpackal?“

„To ne. Ale ty se zřejmě snažíš zopakovat něco, co jsi už dělal dřív. Tenkrát, když jsem ti posunul bod spojení a oba jsme pak skončili v tom záhadném městě, jsi nespal. Snil jsi, ale nespál, to znamená, že se ti bod spojení do té polohy nedostal normálním snem. K posunu jsem ho přiměl já.“

Určitě se můžeš dostat do stejné polohy i pomocí snění, ale já bych ti to tentokrát neradil.“

„Je to nebezpečné?“

„A jak! Snění musí být velice strážlivá záležitost. Nelze si dovolit žádný chybný pohyb. Snění je proces, jímž se probouzíme

a získáváme vládu. Snovou pozornost si musíme systematicky cvičit, protože je branou k druhé pozornosti.“

„A jaký je rozdíl mezi snovou pozorností a druhou pozorností?“

„Druhá pozornost je jako oceán a snová pozornost je jako řeka, která ho napájí. Druhá pozornost je stav, kdy si uvědomujeme absolutní světy, absolutní v tom smyslu, v jakém je absolutní náš svět, zatímco snová pozornost je stav, kdy si uvědomujeme jednotlivé body svých snů.“

Don Juan zdůraznil, že snová pozornost je ve světě čarodějů klíčem ke každému pohybu. V množství jednotlivých obsahů našich snů prý existují i skutečné rušivé překážky, tedy věci, které se do našich snů dostaly zvnějšku, cizí silou. Čarodějství je prý schopnost je najít a sledovat.

Důraz, jaký kladl na tyto věty, byl tak výrazný, že jsem ho musel požádat, aby mi je vysvětlil. Chvíli váhal, než mi odpověděl.

„Nejsou-li sny přímo branou do jiných světů, pak jsou alespoň jako dvířka. A sny jako takové jsou dvousměrná ulice. Naše vědomí prochází dvířky do jiných říší a ty říše zase posílají špehy do našich snů.“

„A co jsou ti špehové?“

„Náboje energie, které se míchají do obsahu našich normálních snů. Jsou to výbuchy cizí energie, které nám přicházejí do snů, a my si je pak vykládáme jako známé nebo neznámé obsahy.“

„Nezlobte se, done Juane, ale to vaše vysvětlení nemá ani hlavu ani patu.“

„Ani nemůže, protože tvrdošijně pořád chceš o snech přemýšlet v souvislostech, které znáš. Co že prý se nám to objevuje při spaní? Ale já trvám na tom, že ti poskytuji jinou verzi, dvířka do jiných říší vnímání. Těmito dvířky prosakují proudy neznámé energie. A mysl nebo mozek pak tyhle proudy nebo co prostě přijme a promění je v součást našich snů.“

Odmlčel se, zřejmě aby mé mysli dopřál čas pochopit, co mi říká. „Čarodějové si tyto proudy cizí energie uvědomují. Všimají si jich a usilují je oddělit od normálních obsahů svých snů.“

„A proč je oddělují, done Juane?“

„Protože přicházejí z jiných říší. Když je pak následujeme až k jejich zdroji, slouží nám jako průvodci do říší tak tajemných, že se čarodějové chvějou už při pouhé zmínce o takové možnosti.“

„A jak je čarodějové oddělují od normálních snových obsahů?“

„Cvičí si snovou pozornost a ovládají ji. A pak je najednou snová pozornost objeví v obsahu snu a zaměří se na ně. Přitom se celý sen zhroutí a zbyde pouze cizí energie.“

Don Juan mi odmítl toto téma dále vysvětlovat. Vrátil se zpátky k mé snové zkušenosti a řekl, že celkem vzato ten sen musí chápat jako můj první opravdový pokus o snění, a to prý znamená, že se mi podařilo dosáhnout první brány snění.

Jindy se při rozhovoru k tomuto tématu znenadání zase vrátil: „Zopakuj ti, co musíš ve snech dělat, abys prošel první bránou snění. Nejdříve musíš zaostřit upřený pohled na něco, co si vybereš jako výchozí bod. Potom přesouvej pohled na další věci, ale dívej se na ně krátkými letnými pohledy. Zaostří pohled na co nejvíc věcí. Pamatuji, že když je budeš obhlížet jenom krátce, obrazy se ti neposunou. Pak se vrať k tomu, nač ses díval nejdříve.“

„A co znamená projít první bránou snění?“

„První bránu snění dosáhneme, když si uvědomíme, že usínáme, nebo když máme tak obrovsky skutečný sen, jaký jsi měl ty. Jakmile jednou této brány dosáhneme, musíme jí projít, to znamená, že dokážeme udržet pohled na každou věc ze svého snu.“

„Já se dovedu na věci ve snech dívat takřka vytrvale, jenomže se mi příliš rychle rozplývají.“

„Přesně tohle se ti snažím říct. Čarodějové přišli na to, že tahle prchavost snů se dá vyvážit tak, že něco použijí jako výchozí bod. Jakmile si ze snu vyčleníš nějaký obsah a díváš se na něj, zaplaví tě příliv energie. Proto se ve snění zpočátku nedívej na příliš mnoho věcí. Stačí tak čtyři. Později si budeš moci záběr rozšířit, až obsáhneš všechno, co budeš chtít, ale jakmile se ti obrazy začínou posouvat a ty pocítíš, že je přestáváš ovládat, vrať se k výchozímu bodu a začni všechno zase znovu.“

„A vy si vážně myslíte, done Juane, že jsem skutečně dosáhl první brány snění?“

„Ano, a to už je co říct. A jak budeš postupovat dál, poznáš, že snění už pro tebe bude snadné.“

Pomyslel jsem si, že don Juan buď přehání anebo mě chce nějak povzbudit. Ale on mě ujistil, že to myslí tak, jak to říká.

„Snivce nejvíce ohromí, že když dosáhnou první brány, dosáhnou také energetického těla.“

„A co přesně je to energetické tělo?“

„Protějšek fyzického těla. Útvar, který vypadá jako duch, utvořený z čiré energie.“

„Ale copak fyzické tělo není také utvořeno z energie?“

„Samozřejmě, že je. Rozdíl je v tom, že energetické tělo se pouze objevuje, ale nemá hmotu. A protože je to čirá energie, může vykonávat věci, které jsou mimo možnosti fyzického těla.“

„Jako například co, done Juane?“

„Třeba se vmžiku přenést na konec vesmíru. A snění je umění, jak zpevňovat a zjemňovat energetické tělo, jak ho postupně vyvíčet, aby bylo pružné a soudržné.“

Sněním kondenzujeme energetické tělo, až se stane jednotkou schopnou vnímání. Jeho vnímání je sice ovlivňováno naším normálním způsobem vnímání denního světa, ale přesto je nezávislé. Má svou vlastní sféru.“

„A jakou sféru, done Juane?“

„Energii. Energetické tělo se zabývá energií jakožto energií. Při snění k energii přistupuje třemi různými způsoby: může energii vnímat tak, jak plyne, nebo ji může využít k tomu, aby mu dala jako raketě potřebnou rychlost, aby se dostalo do netušených oblastí, nebo ji může vnímat tak, jak obvykle vnímáme svět.“

„A co znamená vnímat energii tak, jak plyne?“

„To znamená *vidět*. To znamená, že energetické tělo *vidí* energii přímo jako světlo nebo jako vibrující proud nebo jako poruchu. Nebo ho cítí přímo jako škubnutí nebo pocit, který dokonce může bolet.“

„A co ty druhé způsoby, o nichž jste mluvil, done Juane? Energetické tělo, které využívá energii jako zrychlení?“

„Protože energie je ve sféře energetického těla, není pro ně vůbec problém používat proudy energie, které existují ve vesmíru tak, aby se dostalo do pohybu. Stačí mu jen, když si ty proudy vyčlení, a pak se s nimi svez.“

Zarazil se. Chvilí se zdálo, jako by váhal, jestli má něco dodat, ale není si tím moc jistý. Potom se na mě usmál, zrovna když jsem se ho chystal na něco zeptat, a pokračoval s výkladem.

„Už jsem se ti dřív zmínil, že čarodějové ve snech vydělují špehy z jiných říší. Dělá to jejich energetické tělo. Poznají energii a jdou po ní. Ale není žádoucí, aby se snivci oddávali pátrání po

špezích. Váhal jsem, jestli ti o tom mám říkat, protože je až příliš snadné nechat se tímto pátráním unést.“

Don Juan potom rychle přešel na jiné téma. Velmi pečlivě mi načrtl celý blok jednotlivých praktik. V té době jsem zjistil, že v jedné rovině je mi to všechno nesrozumitelné, zatímco v jiné jsem to dokonale a logicky chápal. Don Juan znovu opakoval, že dosáhnout první brány snění obezřelým ovládním je způsob, jak se dostat k energetickému tělu. Ale jestli si to tělo člověk udrží, to závisí jedině na energii. Čarodějové tuto energii získávají tak, že uvolňují energii, kterou mají a kterou používají pro vnímání každodenního světa, a potom ji znovu zapojují novým inteligentnějším způsobem.

Když jsem naléhal, aby mi to vysvětlil srozumitelněji, don Juan dodal, že všichni máme určité množství základní energie. Toto množství je veškerá energie, kterou máme, a my ji všechnu používáme na vnímání světa, jenž nás pohlcuje a jímž se zabýváme. Několikrát opakoval, aby to zdůraznil, že žádnou další energii už nikde jinde nemáme, protože energie, která je nám dostupná, je již zapojena. A tak už nám jí nezbyvá ani kousíček na to, abychom dosáhli jakékoli zvláštního vnímání, například snění.

„A co to pro nás znamená?“ ptal jsem se.

„To znamená, že si musíme energii schrstit všude, kde to jen jde.“

Don Juan mi vysvětlil, že čarodějové mají svou metodu, jak sehnat energii. Inteligentně znovu zapojují svou energii tak, že omezují všechno, co považují v životě za nadbytečné. Tuto metodu nazývají cestou čarodějů. Cesta čarodějů, říkal don Juan, je v podstatě řetězec možností, jak jednat, když se zabýváme světem. Je to volba inteligentnějších možností, než jakým nás naučili naši předkové. Tyto čarodějské možnosti jsou rozvrženy tak, aby nám jiným způsobem ušily život na míru, neboť upravují naše základní reakce na skutečnost, že žijeme.

„A jaké jsou ty základní reakce?“

„Ke skutečnosti, že žijeme, se můžeme postavit dvěma způsoby. Můžeme se jí podvolit, a to tak, že se buď přizpůsobíme jejím požadavkům, nebo s nimi bojujeme. A ten druhý způsob je, že vytváříme konkrétní situaci svého života tak, aby vyhovovala našemu vlastnímu uspořádání.“

„Ale copak vážně můžeme tvarovat situaci svého života, done Juane?“

„Člověk může tvarovat situaci svého života tak, aby odpovídala jeho zvláštnostem,“ tvrdil don Juan. „Snivci to dělají. Přeháním, co? Vůbec ne, když vezmeš v úvahu, jak málo toho víme sami o sobě.“

Jako učitel prý má zájem na tom, aby mě přiměl důkladně se zabývat otázkou života a živosti, tedy rozdílem mezi životem, jenž je důsledkem biologických sil, a činností, jíž se stáváme živí, jež je záležitostí poznávání.

„Když čarodějové hovoří o utváření životní situace člověka,“ vysvětloval don Juan, „mají na mysli utváření vědomí, že jsme živí. Tvarováním tohoto vědomí můžeme získat dost energie, abychom dospěli k energetickému tělu a živili ho, a tím můžeme jistě formovat i celkový směr svého života a jeho důsledky.“

Náš rozhovor o snění don Juan ukončil radou, abych o tom, co mi říkal, pouze nepřemýšlel, nýbrž abych jeho pojetí opakováním proměnil v živoucí způsob života. Tvrdil, že všechno, co je v životě nové, například životní pojmy, které mě učí, se nám musí až do vyčerpání stále opakovat, než se vůči nim otevřeme. Zdůraznil, že opakování je způsob, jímž nás naši rodiče připravovali na život ve společenství, abychom obstáli v každodenním světě.

Cvičil jsem se dál ve snění a získal jsem tím schopnost důkladně si uvědomovat, že usínám, i schopnost zastavit se ve snu, abych si podle svého přání blíže prohlédl něco, co je součástí obsahu snu. Tato zkušenost pro mne byla jako zázrak.

Don Juan prohlásil, že upevníme-li kontrolu nad sny, posílíme i ovládání své snové pozornosti. Měl pravdu, když říkal, že snová pozornost vstupuje do hry, když je přivolána, když dostane nějaký cíl. Ale nevstupuje do hry postupně v tom smyslu, jak bychom normálně takový proces chápali, tedy jako postupnou soustavu úkonů nebo řadu činů či funkcí, které vedou k nějakému konečnému výsledku. Je to spíše probuzení. Najednou začne fungovat cosi, co až dosud spalo.

DRUHÁ BRÁNA SNĚNÍ

Při provádění snových praktik jsem pochopil, že učitel, jenž učí snít, musí vytvořit jakousi didaktickou syntézu, aby mohl určitý bod zdůraznit. Don Juan svým prvním úkolem v podstatě chtěl cvičit mou snovou pozornost zaměřováním na jednotlivé obsahy snů. Využil představy vědomého usínání, aby mi k tomu razila cestu. Uchýlil se ke lsti, když tvrdil, že jediný způsob, jak si uvědomovat svoje usínání, je zkoumat jednotlivé prvky svých snů.

Sotva jsem začal provádět snová cvičení, takřka ihned mi došlo, že základním bodem při snění je cvičit snovou pozornost. Mysli ovšem připadá nemožné, že bychom se mohli cvičit mít vědomí i v rovině snů. Don Juan řekl, že aktivním prvkem takového cvičení je vytrvalost, protože s vytrvalostí se mysl a všechny její racionální obrany vypořádat nedovedou. Pod náparem vytrvalosti prý dříve nebo později padnou bariéry mysli a rozkvetou snová pozornost.

Když jsem se cvičil soustřeďovat snovou pozornost a udržovat ji na různých prvcích svých snů, začal jsem pocívat tak pozoruhodnou a zvláštní sebedůvěru, že jsem se obrátil na dona Juana, aby mi k tomu něco řekl.

„Ten pocit sebejistoty ti dává fakt, že jsi vstoupil do snové pozornosti. To však od tebe vyžaduje ještě více střízlivosti. Jdi pomalu a nezastavuj se, a především o tom nemluv. Prostě to dělej!“

Řekl jsem mu, že praxe už mi potvrdila jeho slova, že dívá-li se člověk ve snu na všechno letmo a krátce, obrazy se nerozplývají. Poznamenal jsem, že je obtížné prolomit počáteční překážku, která nám brání převádět sny do vědomé pozornosti. Požádal jsem ho, aby mi řekl, jaký na to má názor, protože jsem byl upřímně

přesvědčený, že tato bariéra je pouze psychická, vytvořená tím, že se přizpůsobujeme životu ve společnosti, která sny přehlíží.

„Ta bariéra je víc než pouhé přizpůsobování se společnosti,“ namítl don Juan. „To je první brána snění. Teď, když jsi ji zdolal, ti připadá hloupé, že se neumíme zastavit podle přání a věnovat pozornost různým obsahům svých snů. Ale tahle jistota je falešná. První brána snění souvisí s tokem energie ve vesmíru. Tato překážka je přirozená.“

Don Juan mě pak přiměl přistoupit na dohodu, že budeme mluvit o snění pouze ve druhé pozornosti a pouze tak, jak jemu bude připadat vhodné. Povzbuzoval mě, abych zatím cvičil dál, a slíbil mi, že mi do cvičení nebude zasahovat.

Se stále větší zdatností jsem uměl navozovat snění a přitom jsem opakovaně prožíval pocity, které jsem pokládal za velmi důležité, jako například pocit, že se valím do příkopu, když usínám. Don Juan mi nikdy neřekl, že tyhle pocity nemají smysl, a nechal mě, abych si je zapisoval. Teprve dnes si uvědomuji, jak absurdní mu to muselo připadat. Kdybych teď někoho učil snění, určitě bych ho od něčeho takového zrazoval. Don Juan si ze mě jenom utahoval a nazýval mě zakukleným egomaniakem, jenž předstírá, že bojuje se svou vlastní důležitostí, a přitom si přepečlivě vede supersobní deník, nazvaný „Mé sny“.

Kdykoli měl don Juan příležitost, pokaždé zdůraznil, že energii, kterou potřebujeme k uvolnění snové pozornosti ze sociálního vězení, získáváme novým rozmístěním své stávající energie. Sotva může být něco pravdivější. Snová pozornost se vynořuje jako přímý logický důsledek nového uspořádání života. Protože se nikterak nemůžeme napojit na nějaký vnější zdroj, který by nám dodal energetickou injekci, musíme si svou stávající energii všemi dostupnými prostředky rozložit jinak.

Don Juan tvrdil, že nejlepší způsob, jak namazat kolečka energie nového rozmístění, je cesta čarodějů. Ze všech jednotlivých bodů cesty čarodějů je prý neúčinnějším „ztráta sebedůležitosti“. Byl přesvědčen, že je absolutně nezbytná pro všechno, co čarodějové dělají, a proto také kladl nesmírný důraz na to, aby vedl všechny svoje žáky ke splnění tohoto požadavku. Byl toho názoru, že vlastní důležitost je nejen největším nepřítelem čarodějů, ale že je pohromou pro celé lidstvo.

Don Juan tvrdil, že většinu své energie spotřebujeme právě udržováním vlastní důležitosti. Nejvíce je to vidět na našich nekoněných obavách, jestli uděláme dojem, jak se předvedeme, jestli nás někdo obdivuje, jestli nás mají rádi a jestli nás uznávají. Kdybychom prý byli schopni ztratit trochu z této důležitosti, staly by se s námi dvě neobyčejné věci. Za prvé, vyvázali bychom si energii ze snahy udržovat iluzorní představu o své velkoleposti, a za druhé, opatřili bychom si dost energie k tomu, abychom vstoupili do druhé pozornosti a letným pohledem zachytili skutečnou velkolepost vesmíru.

Přes dva roky mi trvalo, než jsem se naučil soustřeďovat ustálou snovou pozornost na všechno, co chci. A natolik jsem se v tom zdokonalil, že jsem měl pocit, jako bych to dělal odjakživa. Nejpodivnější ovšem bylo, že jsem si vůbec nedovedl ani představit, že bych někdy tuto schopnost neměl. A přece jsem si pamatoval, jak těžké pro mě bývalo být jen připustit, že je to vůbec možné. Napadlo mě, že schopnost prohlížet obsahy snů musí vyplývat z přirozeného uzpůsobení naší bytosti a že je, dejme tomu, podobná třeba schopnosti chodit. Jsme fyzicky podmíněni tak, že můžeme chodit pouze jedním způsobem, a sice po dvou, a přesto nás stojí nesmírné úsilí, než se chodit naučíme.

Tato nová schopnost dívat se letmo na různé věci ve snu byla spojena s takřka neodbytným nutkáním stále si připomínat, že se mám dívat na prvky svých snů. Věděl jsem, že mám v povaze sklony k nutkavému jednání, ale ve snech naléhavost mého nutkání nesmírně vzrostla. Stala se tak nápadná, že jsem byl nejen otrávený, když jsem slyšel, jak sám sebe neustále popichuji, ale dokonce jsem začal pochybovat o tom, zda jde opravdu jen o mou nutkavost, jestli v tom snad není i něco jiného. Dokonce mě napadlo, že snad přicházím o rozum.

„Já donekonečna ve snech mluvím sám na sebe a připomínám si, že se mám na všechno dívat,“ postěžoval jsem si donu Juanovi.

Celou tu dobu jsem respektoval naši dohodu, že o snech budeme mluvit jenom tehdy, když na to on sám přivede řeč. Jenomže teď jsem měl pocit, že je to naléhavé.

„A připadá ti, že to nejsi ty, že je to někdo jiný?“ zeptal se mě don Juan.

„Když o tom teď přemýšlím, tak ano. V těch chvílích mi to vůbec nezní jako vlastní hlas.“

„Tak to nejsi ty. Nemůžu ti to prozatím vysvětlit. Řekněme si jenom, že na tomto světě nejsme sami. Že existují jiné světy, které jsou snivcům přístupné. Absolutní světy. A z těch jiných absolutních světů k nám někdy přicházejí energetické bytosti. Až přistě uslyšíš, že sám sebe ve snech popichuješ, musíš se pořádně rozlobit a zařvat: Přestaň!“

Vstoupil jsem tedy do dalšího zajímavého kola. Mým úkolem bylo vzpomenout si ve snu, že mám zakříčet onen příkaz. Jsem přesvědčený, že jsem si na něj vzpomněl hlavně proto, že mě tak nesmírně otrávil, když jsem uslyšel to svoje popichování. Přestaň! Popichování okamžitě přestalo a už se nikdy neopakovalo.

„A tohle prožívá každý snivec?“ ptal jsem se dona Juana, když jsem se s ním opět viděl.

„Některý,“ odpověděl bez zájmu.

Začal jsem mu vykládat, jak to všechno bylo podivné. Ale zarazil mě: „Jsi teď připravený dostat se ke druhé bráně snění.“

Chopil jsem se příležitosti získat odpovědi na otázky, na něž jsem se ho nemohl ptát. Nejvíce mi leželo v hlavě to, co jsem zažil, když mě poprvé nechal snít. Řekl jsem mu, že jsem dosytosti sledoval prvky svých vlastních snů, ale že jsem nikdy nepocítil nic, co by se tomu co do jasnosti a detailů byť i jen vzdáleně podobalo.

„Čím více o tom uvažuji,“ říkal jsem mu, „tím je to záhadnější. Když jsem pozoroval ty lidi ve snu, pocítil jsem takový strach a odpor, že na to nemůžu zapomenout. Co to bylo za pocit, done Juane?“

„Podle mého se tvoje energetické tělo zachytilo cizí energie toho místa a mělo se náramně dobře. Přirozeně, že jsi pocífoval strach a odpor, vždyť jsi prozkoumával cizí energii poprvé v životě.“

Ty máš tendenci jednat jako čarodějové dávných dob. Jakmile dostaneš příležitost, okamžitě pouštíš bod spojení. Tenkrát se ti posunul dost daleko. Výsledkem pak bylo, že jsi jako čarodějové dávných dob cestoval mimo svět, který známe. Ta cesta byla náramně skutečná, ale nebezpečná.“

Přešel smysl toho, co mi říkal, abych se dostal k tomu, co mě zajímá. „To město asi bylo na jiné planetě, že?“ ptal jsem se.

„Snění se nedá vysvětlovat pomocí věcí, které znáš nebo si myslíš, že znáš. Můžu ti říct jenom to, že město, které jsi navštívil, nebylo z tohoto světa.“

„A kde tedy bylo?“

„Mimo tento svět, samozřejmě. Tak hloupý zase nejsi. To bylo přece první, čeho sis všiml. Ale do bludných kruhů tě chytil fakt, že nejsi schopen si představit nic mimo tento svět.“

„A kde to je, to mimo tento svět, done Juane?“

„Věř mi, že nejfantastičtějším rysem čarodějství je právě konfigurace, která se nazývá ‚mimo tento svět‘. Ty jsi například předpokládal, že já vidím totéž, co ty. Proto ses mě taky nikdy nezeptal, co jsem viděl. Ale to město a lidi v něm jsi viděl jenom a pouze ty. Já jsem nic takového neviděl. Já jsem viděl energii. Takže v tomto případě bylo ono ‚mimo tento svět‘ město, ale jen a jen pro tebe.“

„Ale potom to, done Juane, nebylo skutečné město. Pak existovalo jenom pro mě a v mé hlavě.“

„Ne, ne. Tak to není. Teď ale chceš redukovat něco transcendentálního na cosi světského. To nemůžeš. Cesta totiž byla skutečná. Tys ji viděl jako město. Já jsem ji viděl jako energii. Ani jeden nemáme pravdu a ani jeden se nemýlíme.“

„Jsem zmatený, když říkáte, že ty věci jsou skutečné. Řekl jste mi už, že jsme se dostali na skutečné místo. Ale kdyby bylo skutečné, jak bychom ho potom mohli vidět ve dvou verzích?“

„Velmi jednoduše. Máme dvě verze, protože jsme v té chvíli měli dvě různé míry stejnorodosti a soudržnosti. Už jsem ti vysvětloval, že tyhle dvě vlastnosti jsou pro vnímání zásadní.“

„A myslíte si, že se můžu do toho konkrétního města zase někdy vrátit?“

„Ty jsi mě dostal. Já nevím. Nebo to možná vím, ale neumím to vysvětlit. Nebo to možná vysvětlit umím, ale nechci. Budeš muset počkat a sám si přijít na to, jak to vlastně je.“

A odmítl o tom dále diskutovat.

„Dejme se teď do práce,“ vybídl mě. „Ke druhé bráně snění se dostaneš, když se ve snu probudíš do jiného snu. Můžeš mít tolik snů, kolik chceš nebo kolik dokážeš, ale musíš si cvičit patřičnou kontrolu a neprobouzet se ve světě, který známe.“

Zmocnila se mě panika. „To chcete říct, že se nikdy nesmím probudit do tohoto světa?“

„Ne, takhle jsem to nemyslel. Ale teď, když jsi na to upozornil, ti musím říct, že i to je určitá možnost. Čarodějové dávných dob to tak dělali. Nikdy se neprobouzeli ve světě, který známe. Dělali to i někteří z čarodějů v mojí linii. Jistě se to tak dá dělat, ale já to nedoporučuji. Já od tebe chci, aby ses probouzel přirozeně, když jsi se sněním hotov, ale dokud sníš, tak chci, aby jsi snil, že se probouzíš v jiném snu.“

Slyšel jsem sám sebe, že se ho ptám stejně, jak jsem se ho ptal, když mi říkal, jak navodit snění: „Copak je možné něco takového dokázat?“

Don Juan očividně zachytil mou bezmyšlenkovitost a se smíchem mi dal stejnou odpověď, jakou mi dal i tehdy: „Samozřejmě. Tohle ovládání se neliší od toho, jak ovládáme kteroukoli situaci v každodenním životě.“

Rychle jsem překonal svoje rozpaky a byl jsem hotov se ho ptát na další věci, ale don Juan mě předešel a začal vysvětlovat různé stránky druhé brány snění. Z jeho výkladu jsem se cítil celý nersvůj ještě víc.

„S druhou bránou je jedna potíž. A může být i vážná, podle toho, jakou má kdo povahu. Pokud máme sklony poddávat se lpění na věcech nebo na situacích, pak si koledujeme o pěknou nakládačku.“

„A v jakém smyslu, done Juane?“

„Přemýšlej chvíli. Už jsi zažil nesmírnou radost, když sis prohlížel obsah svých snů. Představ si, že chodíš od snu ke snu, všechno si prohlížíš, zkoumáš každý detail. Je snadné si uvědomit, že člověk může zabřednout i do smrtících hlubin. Zejména, pokud podléhá svým slabostem.“

„Copak by to tělo přirozeně neukončilo? Nebo mozek?“

„Pokud jde o přirozenou situaci ve spánku, tedy myslím normálním, pak ano. Ale tahle situace není normální. Tohle je snění. Když snivec projde první bránou, dosáhne svého energetického těla. Takže to, co skutečně prochází druhou bránou, co přeskakuje ze snu do snu, je vlastně energetické tělo.“

„A co všechno z toho vyplývá, done Juane?“

„Vyplývá z toho, že při průchodu druhou bránou musíš zamýš-

let větší a strážlivější ovládní své snové pozornosti. To je jediná pojistka pro snivce.“

„A co je to za pojistku?“

„Sám přijdeš na to, že skutečným cílem snění je zdokonalit si energetické tělo. Dokonalé energetické tělo mimo jiné samozřejmě ovládá snovou pozornost tak dokonale, že ji zastaví, když je třeba. To je pojistný ventil, který mají snivci. Ať hoví svým slabostem sebevíc, jejich snová pozornost je vždycky musí přinutit vynořit se na povrch.“

A tak jsem začal všechno zase znovu, s dalším snovým úkolem. Tentokrát mi ten cíl unikal ještě víc, a tak to bylo mnohem těžší. Stejně jako u prvního úkolu jsem nebyl s to vůbec pochopit, co vlastně mám dělat. Měl jsem podezření, že tentokrát mi nepomůže ani veškerá moje praxe, a to mi bralo odvalu. Po nesčetných neúspěších jsem to vzdal a spokojil se s tím, že jsem prostě jen pokračoval v tom, co už jsem dělal, fixoval jsem snovou pozornost na všechno, co se mi ve snech objevovalo. Fakt, že jsem přijal svoje nedostatky, mi dal, jak se zdálo, účinné povzbuzení a já jsem s ještě větší zdatností dokázal udržet pohled na všechny prvky ve svých snech.

Beze změny uplynul rok. A potom se jednoho dne cosi změnilo. Když jsem ve snu pozoroval okno a snažil se zjistit, jestli dokážu zahlédnout, co je venku, jakási větru podobná síla, již jsem pociťoval jako hučení v uších, mě protáhla oknem ven. Těsně předtím mou snovou pozornost upoutalo cosi podivného, co bylo poměrně daleko. Vypadalo to jako traktor. Další, co vím, je, že jsem u toho stál a prohlížel si to.

Dokonale jsem si uvědomoval, že sním. Rozhlížel jsem se, jestli poznám, z kterého okna jsem se díval. Byl jsem na farmě někde na venkově. Nikde nebylo vidět žádné budovy. Chtěl jsem o tom přemýšlet. Nicméně množství zemědělských strojů, které se tam všude povalovaly, jako by byly opuštěné, zaměstnalo veškerou mou pozornost. Prohlížel jsem si žací stroje, traktory, kombajny, talířové pluhy, mlátičky. Bylo jich tam tolik, že jsem dočista zapomněl na svůj původní sen. Potom jsem se chtěl zorientovat v bezprostřední situaci. V dálce bylo cosi, co vypadalo jako reklamní tabule a kolem ní pár telefonních sloupů.

Sotva jsem zaměřil pozornost na reklamní tabuli, už jsem byl

vedle ní. Ocelová konstrukce tabule mi naháněla strach. Byla hrozivá. Na reklamním obrázku byla jakási budova. Přečetl jsem si text, reklama na motel. Měl jsem zvláštní jistotu, že jsem v Oregonu nebo v severní Kalifornii.

Rozhlížel jsem se, jestli najdu v okolí další výrazné rysy. Ve velice dále jsem uviděl hory a nedaleko pár zelených, oblych kopců. Na nich byly skupinky čehosi, co jsem považoval za hájky kalifornských dubů. Chtěl jsem, aby mě přitáhly ty zelené kopce, ale místo toho mě přitáhly daleké hory. Byl jsem přesvědčen, že to pohoří je Sierra.

V horách mě opustila veškerá snová energie. Ale než odešla, přitahovaly mě všechny možné nápadné prvky. Sen přestal být snem. Pokud jde o mou schopnost vnímat, byl jsem opravdu v pohoří Sierra, prudce jsem najížděl do roklí, na balvany, stromy, jeskyně. Ze dna strží jsem letěl k vrcholům hor, až mi došla síla a nebyl jsem už schopen snovou pozornost na nic zaměřit. Cítil jsem, že ji přestávám ovládat. Nakonec se celý výjev ztratil a zbyla jenom tma.

„Došel jsi ke druhé bráně snění,“ řekl don Juan, když jsem mu dovyprávěl svůj sen. „Příště bys jí měl projít. Projít druhou bránou je velmi vážná záležitost, která vyžaduje nesmírnou kázeň a značné úsilí.“

Nebyl jsem si jist, zda jsem splnil úkol, který mi načrtl, protože jsem se vlastně doopravdy neprobudil v jiném snu. Zeptal jsem se tedy na tuto nesrovnalost.

„To byla moje chyba,“ ujistil mě. „Říkal jsem ti, že se člověk musí probudit v jiném snu, ale myslel jsem tím, že člověk musí měnit sny řádně a přesně, tak jak jsi to dělal.“

U první brány jsi promarnil hodně času, když jsi hledal jenom svoje ruce. Tentokrát jsi šel rovnou k řešení a nenamáhal ses snahou dodržovat příkaz probudit se v jiném snu.“

Existují dva způsoby, říkal mi don Juan, jak správně projít druhou bránou snění. Jedna možnost je probudit se v jiném snu, tedy snít o tom, že se ti zdá sen, a potom snít o tom, že se z něj probudíš. A druhá možnost je použít nějaké prvky snu k tomu, aby spustily jiný sen, jak jsem to prý udělal já.

Don Juan mě dál nechal cvičit jako dosud, aniž by sám nějak zasahoval. A já jsem si v praxi ověřil obě alternativy, které mi po-

psal. Buď se mi zdálo, že mám sen, z něhož jsem se probudil, anebo jsem prudce přejel z jednoho určitého prvku, který byl přístupný mé bezprostřední snové pozornosti, na jiný, který tak zcela přístupný nebyl. Nebo jsem vstupoval do mírné obdoby druhé možnosti: upřeně jsem zíral na nějakou věc ve snu a držel jsem ten pohled, dokud ta věc nezměnila tvar a tou změnou mě neodtáhla v bzučícím víru do jiného snu. Ale nikdy jsem nebyl schopen předem rozhodnout, kterou z těchto tří možností budu právě sledovat. Moje snová cvičení pokaždé skončila, když jsem vyčerpával snovou pozornost a nakonec jsem se probudil nebo jsem upadl do temného, hlubokého spánku.

Při cvičeních šlo všechno hladce. Jediné, co mě rušilo, byly podivné zásahy, návaly strachu nebo neklidu, které jsem začínal pociťovat stále častěji. Zaháněl jsem je tím, že jsem sám sebe přesvědčoval, že souvisí s mými strašlivými stravovacími návyky nebo se skutečností, že mi v té době don Juan dával množství halucinogenních rostlin, jež byly součástí mého výcviku. Ty návaly však začaly být tak výrazné, že jsem musel dona Juana požádat o radu.

„Nyní jsi vstoupil na nejnebezpečnější půdu v poznání čarodějů. Je to čirá hrůza, pravá noční můra. Mohl bych si s tebou zažertovat a vykládat ti, že jsem se ti o této možnosti nezmínil jen z ohledů na racionalitu, kterou si tak pěstuješ, ale nejde to. Tomuhle se musí postavit každý čaroděj. A bojím se, že právě tady je to místo, kde by sis taky nakrásně mohl myslet, že natáhneš brka.“

Don Juan velmi slavnostně vysvětloval, že život a vědomí jsou čistě záležitostmi energie, a proto nejsou výhradně vlastnostmi organismů. Čarodějové prý *viděli*, že na zemi se toulají dva typy vědomých bytostí, organické a anorganické, a když je porovnávali, *viděli*, že oboje bytosti jsou světelná hmota, křížem krážem a ve všech myslitelných úhlech, protínaná miliony energetických vláken vesmíru. Liší se od sebe svým tvarem a mírou jasnosti. Anorganické bytosti jsou dlouhé a vypadají jako svíčky, avšak matné, zatímco organické bytosti jsou kulaté a mnohem jasnější. Další rozdíl, jenž stojí za zmínku, který podle dona Juana čarodějové *viděli*, je v tom, že život a vědomí organických bytostí má krátké trvání, protože jsou nuceny ke spěchu, zatímco život anorganické

kých bytostí je nekonečně delší a jejich vědomí je mnohem klidnější a hlubší.

„Čarodějům nedělá potíže se s nimi stýkat,“ pokračoval don Juan. „Anorganické bytosti mají složku, která je pro vzájemný styk rozhodující, a sice vědomí.“

„Ale opravdu takové anorganické bytosti existují? Tak jako vy nebo já?“

„Samozřejmě. Věř mi, čarodějové jsou velmi inteligentní bytosti. Za žádných okolností by si jen tak nepohrávali s poblouzněním mysli a pak to ještě ke všemu pokládali za skutečnost.“

„A proč říkáte, že jsou živé?“

„Mít život pro čaroděje znamená mít vědomí. To znamená mít bod spojení a planoucí záři vědomí, která ho obklopuje, tedy stav, jenž čarodějům ukazuje, že bytost, ať organická nebo anorganická, již mají před sebou, je dokonale schopna vnímat. Čarodějové chápou vnímání jako nezbytnou podmínku, aby bytost byla živá.“

„No jo, to by ale anorganické bytosti musely také umírat. Je to pravda, done Juane?“

„Přirozeně. Ztrácejí vědomí tak jako my, až na to, že délka trvání jejich vědomí nás úplně ohromuje.“

„A ukazují se tyto anorganické bytosti čarodějům?“

„Na nich se dá jen velmi těžko poznat, co je co. Řekněme tedy, že ty bytosti nalákáme, nebo ještě lépe, že je přinutíme být s námi ve vzájemném vztahu.“

Don Juan se na mě velmi pozorně zadíval. „Ty ale z toho vůbec nic nechápeš,“ řekl tónem člověka, jenž dospěl k nějakému závěru.

„Jenže já o tom skoro nemůžu rozumně ani přemýšlet,“ připustil jsem.

„Já jsem tě varoval, že tohle téma bude kláda pro tvůj rozum. V tom případě ovšem bude dobré zdržet se soudů a nechat věci jít svou cestou, to znamená, nechat anorganické bytosti, aby k tobě samy přišly.“

„To myslíte vážně, done Juane?“

„Smrtelně vážně. S anorganickými bytostmi je však ta potíž, že jejich vědomí ve srovnání s naším je strašně pomalé. Čarodějovi trvá roky, než mu anorganické bytosti odpoví. A tak je radno mít trpělivost a čekat. Dříve nebo později se ukážou. Ale ne

tak, jak by ses ukázal ty nebo já. Dávají o sobě vědět velmi zvláštním způsobem.“

„A jak je čarodějové přilákají? To mají nějaký rituál?“

„No, zaručeně si nestoupnou doprostřed cesty a nebudou na ně pokřikovat s úderem pŕlnoci roztřeseným hlasem, jestli máš na mysli tohle.“

„Tak co tedy dělají?“

„Přilákají je ve snění. Říkal jsem ti, že jde o víc, než jen o to, aby se bytosti přilákaly. Sněním je čarodějové přinutí, aby s nimi udržovaly vzájemný vztah.“

„A jak je čarodějové přinutí sněním?“

„Sněním je udržování polohy, do níž se bod spojení ve snu posune. Tento čin vytvoří výrazný energetický náboj, který upoutá jejich pozornost. Je to jako návnada na ryby, jdou po něm. Tím, že čarodějové projdou prvními dvěma bránami snění, políčí na ty bytosti návnadu a přinutí je objevit se.“

Prošel jsi oběma bránami, a tím jsi jim dal ve známost svou výzvu. A teď musíš čekat, až od nich dostaneš nějaké znamení.“

„A jaké znamení to bude, done Juane?“

„Asi se ti jedna z nich ukáže, ačkoli to by bylo příliš brzy. Já jsem toho názoru, že ti budou jednoduše zasahovat do snění a to bude jejich znamení. Podle mého ty návaly strachu, které dnes prožíváš, nezpůsobuje špatné zažívání, ale nárazy energie, již ti posílají anorganické bytosti.“

„A co mám dělat?“

„Musíš přesně dávkovat svoje očekávání.“

Nechápal jsem, co tím chce říct, a tak mi pečlivě vysvětlil, že když se pouštíme do vzájemných vztahů se svými bližními nebo s ostatními organickými bytostmi, normálně očekáváme okamžitou odezvu na svoje oslovení. Avšak anorganické bytosti jsou od nás odděleny děsivou bariérou, energií, která se pohybuje jinou rychlostí, a proto musí čarodějové svoje očekávání přesně odměřovat a oslovení udržovat tak dlouho, než se jim dostane odezvy.

„Chcete říct, done Juane, že tohle oslovení je totéž jako snové praktiky?“

„Ano. Ale abys dostal dokonalé výsledky, musíš k snovým praktikám připojit ještě záměr dostat se k těm anorganickým by-

tostem. Vyšli jim pocit moci a důvěry, pocit síly a odpoutání. Za každou cenu se musíš vyvarovat toho, abys jim posílal pocit strachu nebo něčeho nezdravého. Jsou dost morbidní samy o sobě, a tak jim přinejmenším vůbec není nutno morbidnost ještě přidávat.“

„Mně není jasné, done Juane, jakým způsobem se ukazují čarodějům. Čím konkrétně o sobě dávají vědět?“

„Občas se nám zhmotňují v každodenním světě, přímo před očima. Většinou však se jejich neviditelná přítomnost vyznačuje tělesným rozrušením, rozechvěním, které vychází z morku kostí.“

„A co ve snění, done Juane?“

„Ve snění je to úplně naopak. Občas je cítíme tak, jak je pocítuješ ty, jako nával strachu. Většinou se zhmotňují přímo před námi. Protože na počátku snění s nimi nemáme vůbec žádnou zkušenost, můžou nás bezmezně zaplavit strachem. To pak je pro nás skutečné nebezpečí. Kanálem strachu totiž za námi mohou pronikat až do každodenního světa, což má pak katastrofální důsledky.“

„V jakém smyslu, done Juane?“

„Strach se nám může usadit v životě, a potom si s ním musíme poradit na vlastní pěst. Anorganické bytosti můžou být horší než mor. Snadno nás můžou dohnat k zuřivému šílenství.“

„A co čarodějové dělají s anorganickými bytostmi?“

„Stýkají se s nimi. Dělají si z nich spojence. Uzavírají s nimi spojenectví a vznikají neobyčejná přátelství. Já tomu říkám obrovské podniky, kde hraje největší roli vnímání. My jsme bytosti společenské. Nutně tedy vyhledáváme společnost vědomí.“

Tajemstvím u anorganických bytostí je nebát se jich, a to je celé. A nebát se jich hned od začátku. Záměr, který jim člověk musí vysílat, musí být záměrem síly a odpoutání. Do tohoto záměru je nutno zakódovat vzkaz: ‚Já se tě nebojím. Přijď mě navštívit. Přijdeš-li, uvítám tě. Jestliže nepříjdeš, budeš mi chybět.‘ Takový vzkaz probudí jejich zvědavost, takže určitě přijdou.“

„Ale proč by mě měly hledat a proč bych je proboha měl vyhledávat já?“

„Snivci, ať se jim to líbí nebo ne, vyhledávají ve snění spojenectví s jinými bytostmi. Možná to pro tebe bude šok, ale snivci auto-

maticky hledají skupiny bytostí, a v tomto případě svazky anorganických bytostí. A snivci je vyhledávají nenasytně.“

„Mně to připadá hodně podivné, done Juane. Proč by to snivci dělali?“

„Pro nás jsou anorganické bytosti novinkou. A pro ně je zas novinkou, když někdo z našeho rodu překročí hranice jejich říše. Odteďka musíš mít na paměti, že anorganické bytosti svým skvělým vědomím vyvíjejí nesmírný tah, kterým můžou snivce snadno přenášet do světů, jež se vymykají jakýmkoli popisům.“

Čarodějové dávných dob je využívali. To oni razili označení spojenci. Jejich spojenci je naučili pohybovat bodem spojení i za hranice světelného vejce do vesmíru, který přesahuje meze lidství. A tak když spojenci přenášejí čaroděje, přenášejí ho do světů mimo lidskou doménu.“

Když jsem poslouchal, co říká, zaplavily mě podivné obavy a zlé předtuchy, které okamžitě poznal.

„Ty jsi zbožný až do morku kostí,“ smál se mi. „Teď máš pocit, že ti ďábel dýchá za krk. Ale o snění uvažuj i takhle: snění znamená vnímat víc, než se podle našeho přesvědčení vnímat dá.“

V době bdělosti jsem se bál možnosti, že by anorganické bytosti mohly opravdu existovat. Avšak při snění moje vědomé obavy neměly zrovna velký účinek. Návaly fyzického strachu pokračovaly dál, ale kdykoli se objevily, vždycky si za nimi razil cestu zvláštní klid. Náhlá vyrovnanost, která mě ovládla, mi dovolila pokračovat, jako kdybych se vůbec nebál.

Tehdy jsem měl dojem, že každý průlom ve snění nastává náhle a bez varování. Přítomnost anorganických bytostí ve snech v tomto směru nebyla výjimkou. Stalo se to, když se mi zdálo o cirkuse, který jsem znával v dětství. Sen se zřejmě odehrával v jakémsi městečku v arizonských horách. Začal jsem pozorovat lidi v mlhavé naději, již jsem stále choval, že opět uvidím ty, které jsem viděl tenkrát, když mě don Juan poprvé nechal vstoupit do druhé pozornosti.

A jak jsem je pozoroval, pocítil jsem slušný náraz nervozity v břiše. Byl jak rána pěstí. Ten náraz mě rozptýlil a já jsem ztratil z očí lidi, cirkus i horské městečko v Arizoně. Místo nich tam stály dvě podivně vyhlížející postavy. Byly hubené, sotva třicet centi-

metrů, ale dlouhé byly přes dva metry. Tyčily se nade mnou jako dvě obrovité žížaly.

Věděl jsem, že je to sen, ale také jsem poznal, že *vidím*. Don Juan se mnou o *vidění* mluvil v normálním stavu vědomí i v druhé pozornosti. I když jsem nebyl schopen ho sám prožívat, měl jsem za to, že jsem pochopil, co znamená přímé vnímání energie. Ve snu jsem se tedy díval na ty dva podivné přízraky a uvědomil jsem si, že *vidím* energetickou esenci něčeho neuvěřitelného.

Zůstal jsem velice klidný. Nehýbal jsem se. Jako nejpozoruhodnější mi připadalo, že se ani nerozpustily ani se nezměnily v něco jiného. Byly to soudržné bytosti, které si podržely svůj tvar podobný svíčke. Bylo v nich cosi, co nutilo něco ve mně, abych si podržel pohled na jejich tvar. Věděl jsem to, protože mi něco říkalo, že když se nepohnu, nebudou se hýbat ani ony.

V určitém okamžiku to všechno skončilo a já jsem se zděšeně probudil. Okamžitě na mě dolehl strach. Zmocnilo se mě hluboké zahloubání. Ale nebyly to psychické obavy, jako spíše tělesný pocit úzkosti a smutku, který nemá žádné zjevné opodstatnění.

Oba podivné útvary se mi od té doby objevovaly při každém snovém cvičení. Nakonec to vypadalo tak, jako kdybych snil jen proto, abych se s nimi setkal. Nikdy se nepokusily posunout se blíže ke mně ani se mnou nějak vejít do kontaktu. Jen tak tam přede mnou nehybně stály tak dlouho, dokud trval můj sen. Nejen že jsem se nikdy nesnažil změnit svoje sny, ale dokonce jsem zapomněl, oč jsem původně usiloval ve svých snových praktikách.

Než jsem si o tom, co se mi děje, konečně promluvil s donem Juanem, strávil jsem několik měsíců tím, že jsem se na oba útvary jen tak díval.

„Uvázl jsi na nebezpečné křižovatce,“ řekl mi don Juan. „Ty bytosti není dobré zahrnat pryč, ale současně ani není dobré je tam nechávat. Prozatím ti jejich přítomnost překáží ve snění.“

„A co můžu dělat, done Juane?“

„Postav se jim, hned teď, tady ve světě každodenního života, a řekni jim, aby se vrátily někdy později, až budeš mít dost snové síly.“

„Ale jak se jim mám postavit?“

„Není to jednoduché, ale jde to. Chce to jenom dostatek odvahy, a tu ty samozřejmě máš.“

Nečekal, až mu řeknu, že nemám vůbec žádnou odvalu, a hned mě odvedl do hor. Bydlel tenkrát v severním Mexiku a budil ve mně naprosto přesvědčivý dojem, že je čaroděj samotář, starý muž, na něhož všichni zapomněli a který žije zcela mimo hlavní proud lidských záležitostí. Domýšlel jsem si, že je nesmírně inteligentní, a proto jsem byl ochoten podvolit se tomu, co jsem tak napůl pokládal za pouhé výstřednosti.

Pro dona Juana byla charakteristická po věky pěstovaná vychytralost čarodějů. Zajistil si, abych pochopil všechno, co se dá pochopit v normálním stavu vědomí, a současně si zajistil, abych vstoupil do druhé pozornosti, kde jsem chápal nebo přinejmenším vášnivě naslouchal všemu, čemu mě učil. Tímto způsobem mě rozdělil ve dvě. V normálním vědomí jsem pak nedokázal vysvětlit, proč jsem víc než ochoten brát ty jeho výstřednosti vážně. Ve druhé pozornosti mi to všechno dávalo smysl.

Tvrdil, že druhá pozornost je nám všem přístupná, ale protože dobrovolně lpíme na své nevyzrálé a zbrklé racionalitě, někdo zuřivěji, jiný méně, držíme si druhou pozornost od těla. Měl za to, že snění strhává bariéry, které obklopují a izolují druhou pozornost.

Toho dne, kdy mě zavedl do kopců v Sonorské poušti, abych se setkal s anorganickými bytostmi, jsem byl v normálním stavu vědomí. A přesto jsem nějak věděl, že budu muset udělat něco, co bude zcela jistě neuvěřitelné.

V poušti poprchávalo. Červená zem byla ještě mokrá a při chůzi se mi nabalila na gumové podrážky bot. Musel jsem našlapovat na kameny, abych odstranil těžké kusy bláta. Šli jsme východním směrem a stoupali jsme ke kopcům. Když jsme došli k úzké strži mezi dvěma kopci, don Juan zastavil.

„Tohle je jistě ideální místo, abys přivolal své přátele.“

„A proč je nazýváte mými přáteli?“

„Sami si tě vyhledali. Když to udělají, znamená to, že hledají spojení. Už jsem se ti zmínil, že k nim čarodějové mají přátelské vazby. A zdá se, že tvůj případ je toho příkladem. Ty se jich dokonce ani nemusíš doprošovat.“

„A v čem spočívá takové přátelství, done Juane?“

„Ve vzájemném vyměňování energie. Anorganické bytosti do-

dávají své vysoké vědomí a čarodějové zase dávají své zvýšené vědomí a vysokou energii. Vyrovnaná výměna má pozitivní výsledek. Negativním výsledkem je pak závislost na obou stranách.

Starí čarodějové svoje spojence milovali. Ve skutečnosti milovali svoje spojence víc než svoje bližní. V tom pak lze předvídat strašlivá nebezpečí.“

„A co mi doporučujete dělat, done Juane?“

„Přivolej je, změř si je a pak se sám rozhodni, co uděláš.“

„A co mám dělat, abych je přivolal?“

„Podrž si v duchu jejich snový obraz. Proto tě totiž ve snění sytily svou přítomností, protože chtějí, aby sis do paměti uložil jejich tvar. A teď je zrovna vhodná chvíle, abys tu paměť využil.“

Don Juan mi zostrá přikázal zavřít oči a nechat je zavřené. Potom mě odvedl a posadil na kameny. Cítil jsem, jak jsou tvrdé a studené. Byly šikmo nakloněné, a tak bylo obtížné udržovat rovnováhu.

„Tady seď a představuj si jejich tvar, dokud nebudou přesně takoví jako ve snění,“ řekl mi don Juan do ucha. „Dej mi vědět, až je budeš mít v ohnisku.“

Stačilo vynaložit trochu času a úsilí a už jsem měl v duchu úplný obraz jejich tvaru, stejný jako ve snech. Vůbec mě nepřekvapilo, že to umím. Co mě však šokovalo, byla skutečnost, že ačkoli jsem se zoufale snažil dát donu Juanovi vědět, že už mám v mysli jejich obraz, nemohl jsem vyřknout ani slovo ani otevřít oči, i když jsem byl zaručeně vzhůru a všechno jsem slyšel.

Uslyšl jsem dona Juana: „Teď můžeš otevřít oči.“ A já jsem je otevřel bez potíží. Seděl jsem na zkřížených nohách na kamenech, které však byly jiné než ty, jež jsem pod sebou cítil, když jsem si sedal. Don Juan stál těsně za mnou vpravo. Snažil jsem se k němu obrátit tváří, ale on mi silou držel hlavu, aby zůstala rovně. A tu jsem přímo před sebou uviděl dvě temné postavy jako dva tenké kmeny stromů.

Zíral jsem na ně s otevřenou pusou. Nebyly tak vysoké jako v mých snech. Srazilily se asi napolovic. Místo aby to byly útvary s matnou světelností, nyní tu stály dvě zhuštěné, temné, takřka černé, hrozivé hole.

„Vstaň a jednoho z nich chyt,“ přikázal mi don Juan. „A nepouštěj ho, ať s tebou třese, jak chce.“

Já jsem rozhodně neměl nic podobného na mysli, ale jakési neznámé puzení mě proti mé vůli přinutilo vstát. V ten okamžik jsem si jasně uvědomil, že nakonec stejně budu dělat, co mi přikazuje, i když vědomě žádné takové úmysly vůbec nemám.

Mechanicky jsem vykročil k oběma postavám. Srdce mi v hrudi divoce bušilo. Chytil jsem toho napravo. A pak jsem ucítil něco jako elektrický výboj a málem jsem tu temnou postavu pustil.

Don Juanův hlas ke mně přicházel jakoby z veliké dálky: „Jestli ho pustíš, je s tebou konec,“ křičel na mě.

Držel jsem se té postavy, která se kroutila a třásla. Ale ne tak, jak by se kroutilo mohutné zvíře, nýbrž jako cosi, co je načechrané a lehké, i když silně nabitě elektrinou. Nějakou dobu jsme se váleli a převraceli na písku ve strži. Dávalo mi to jednu ránu za druhou jakýmsi elektrickým proudem, z něhož se mi dělalo špatně. Myslel jsem si, že je mi nevolno, protože, jak jsem si dovozoval, je to jiná energie než ta, s níž se vždycky setkávám v každodenním světě. Když zasáhla moje tělo, svědilo, až jsem řval a vrčel jako zvíře, ale ne v mučivé úzkosti, nýbrž ve zvláštním hněvu.

Nakonec postava pode mnou nabyla klidnou, takřka pevnou formu. Ležela nehybně. Ptal jsem se dona Juana, jestli je mrtvá, ale on mě neslyšel.

„Ani náhodou,“ zasmál se kdosi, ale don Juan to nebyl. „Jenom jsi jí vyčerpал energetický náboj. Ale ještě nevstávej. Ještě chvíli tu zůstaň ležet.“

Podíval jsem se na dona Juana s otázkou v očích. Bedlivě a s velikou zvědavostí si mě prohlížel. Potom mi pomohl na nohy. Temná postava zůstala na zemi. Chtěl jsem se dona Juana zeptat, jestli je ta temná postava vpořádku, ale znovu jsem nebyl schopen vyslovit svou otázku. Potom jsem udělal něco neobyčejného. Všechno jsem začal považovat za skutečnost. Až do té chvíle něco v mé mysli stále zachovávalo mou racionalitu tak, že všechno, co se dělo, bralo jako sen. Jako sen, který je navozen don Juanovými zásahy.

Přistoupil jsem k postavě na zemi, abych ji zvedl. Nemohl jsem ji však obejmout, protože neměla hmotu. Byl jsem z toho dezorientován. Tentýž hlas, jenž nebyl don Juanův, mi řekl, abych si na tu anorganickou bytost lehl. Udělal jsem to a oba jsme pak vstali jedním jediným pohybem, protože ta anorganická bytost se

ke mně přimkla jako temný stín. Potom se od mě jemně oddělila a zmizela. Zanechala mi nesmírně příjemný pocit úplnosti.

Trvalo mi více než čtyřicet hodin, než jsem opět nabyl úplné vlády nad svými schopnostmi. Většinu času jsem prospal. Don Juan mě čas od času kontroloval. Ptal se mě pořád na jedno a to též: „Byla ta anorganická bytost jako oheň nebo spíš jako voda?“

Měl jsem pocit, že mám spálené hrdlo. Nemohl jsem mu říct, že jsem nápory energie pociťoval jako prudké proudy elektrické vody. Nikdy v životě jsem necítil žádnou tryskající elektrickou vodu. Nejsem si ani jist, jestli se něco takového dá udělat nebo pociťit, ale právě tento obraz se mi vynořil v hlavě pokaždé, když mi don Juan položil tuhle zásadní otázku.

Když jsem poznal, že jsem se úplně zotavil, don Juan zrovna spal. Protože jsem věděl, že jeho otázka je velice důležitá, probudil jsem ho a řekl jsem mu, jak jsem to cítil.

„Ty nebudeš mít mezi anorganickými bytostmi přátele, kteří by ti pomáhali. Pro tebe to bude vztah obtížné závislosti,“ prohlásil pak. „Musíš být nesmírně opatrný. Vodní anorganické bytosti mají větší sklony přehánět. Staří čarodějové byli přesvědčeni, že jsou láskyplnější a schopnější napodobovat, ba že dokonce možná mají city. To narozdíl od ohnivých, o nichž se domnívali, že jsou vážnější a lépe se dovedou ovládat než druzí, ale zase jsou bombastičtější.“

„A co to všechno znamená pro mě, done Juane?“

„To je příliš obsáhlé, abychom se do toho teď pouštěli. Já ti doporučuji, abys přemohl strach jak ve snech, tak v životě, a tím si ochránil svou vnitřní jednotu. Anorganická bytost, jejíž energii jsi vybil a potom znovu nabil, byla tak nadšená, že z toho byla bez sebe. Přijde si k tobě pro nášup.“

„A proč jste mě nezarazil, done Juane?“

„Ty jsi mi nedopřál čas. A kromě toho jsi ani neslyšel, že na tebe volám, abys tu anorganickou bytost nechal na zemi.“

„Měl jste mě předem poučit o všech možnostech, jak to ostatně děláte vždycky.“

„Neznal jsem všechny možnosti. Pokud jde o anorganické bytosti, tak v této oblasti jsem takřka nováčkem. Tuhle součást poznání čarodějů jsem totiž odmítl s odůvodněním, že je příliš

neohrabaná a příliš vrtošivá. Já nechci být vydán na milost a nemilost nějaké bytosti, ať už organické nebo anorganické.“

Tím náš rozhovor skončil. Měl jsem si dělat starosti už proto, že don Juna reagoval tak jednoznačně záporně, ale já jsem se nestrachoval. Byl jsem si něčím jist, že všechno, co jsem udělal, je v pořádku.

Pak jsem dál pokračoval ve snových praktikách a anorganické bytosti už nijak nezasahovaly.

USTÁLIT BOD SPOJENÍ

Dohodli jsme se, že o snění budeme hovořit pouze tehdy, když don Juan uzná za vhodné. Proto jsem se ho jen málokdy na snění ptal. Nenaléhal jsem na něho a nikdy jsem svými dotazy nepřekročil určitou mez. A tak jsem ho víc než dychtivě poslouchal, kdykoli se rozhodl pustit se do tohoto tématu. Své komentáře a hovory na téma snění bez výjimky tlumil jímými oblastmi svého učení, a vždycky se do nich pouštěl nečekaně a naráz.

Byl jsem zase jednou u něj na návštěvě a zrovna jsme byli zabráněni do hovoru, který se sněním vůbec nesouvisel, když bez jakéhokoli úvodu prohlásil, že díky svým stykům s anorganickými bytostmi byli staří čarodějové nesmírně zběhlí v manipulaci s bodem spojení, což je téma rozsáhlé a děsivé.

Okamžitě jsem se chopil příležitosti a požádal dona Juana, aby mi alespoň zhruba uvedl dobu, kdy asi tak staří čarodějové žili. Při nejrůznějších příležitostech jsem se ho na to ptal už dřív, ale nikdy mi nedal uspokojivou odpověď. Teď jsem tedy doufal, že bude třeba ochoten mi vyhovět, když sám tohle téma nadhodil.

„To je moc obtížná věc,“ odtušil a ze způsobu, jak to řekl, jsem usoudil, že moji otázku opět odbyl. A tak jsem byl dost překvapený, když pokračoval: „Zatíží to tvou racionalitu stejně tak jako anorganické bytosti. Mimochodem, co si o nich myslíš teď?“

„Svoje názory teď nechávám stranou,“ odpověděl jsem. „Nemůžu si dovolit nad tím uvažovat, ani tak ani tak.“

Z mé odpovědi měl velikou radost. Smál se a vykládal o svém vlastním strachu z anorganických bytostí i o své averzi vůči nim.

„Nikdy mi nebyly po chuti. Hlavním důvodem byl samozřejmě můj strach. Nebyl jsem schopen ho překonat, když bylo zapotřebí, a potom se mi zafixoval.“

„A bojíte se jich i teď, done Juane?“

„Není to vyloženě strach, ale cítím k nim odpor. Nechci s nimi mít vůbec nic společného.“

„A máte k tomuto odporu nějaký konkrétní důvod?“

„Ten nejlepší důvod na světě: jsme totiž v přesném protikladu. Ony milují otroctví, já miluju svobodu. Rády kupují, ale já neprodávám.“

Najednou jsem začal být nevysvětlitelně rozčilený, a tak jsem mu honem řekl, že pro mě je to celé moc za vlasy přitažené, abych to vůbec mohl brát vážně.

Upřeně se na mě zahleděl a usmál se: „Nelepší, co můžeš udělat s anorganickými bytostmi, je přesně to, co děláš. Totiž popírat, že vůbec existují, ale pravidelně je navštěvovat a tvrdit, že sníš a že ve snění je možné všechno. Tímto způsobem se k ničemu nezavazuješ.“

Pocítil jsem zvláštní provinilost, ale nedokázal jsem přijít na to proč. Musel jsem se ho zeptat: „O čem to mluvíte, done Juane?“

„O tvých setkáních s anorganickými bytostmi,“ odpověděl suše.

„Děláte si snad legraci? O jakých setkáních?“

„Nechtěl jsem o tom mluvit, ale myslím, že už je na čase, abych ti pověděl, že ten hlas, který jsi slyšel a který tě stále napomínal, že máš upevnit snovou pozornost na různých věcech ve snu, patří anorganické bytosti.“

Pomyslel jsem si, že don Juan se pomátl na rozum. Tak jsem se rozčilil, že jsem se na něj dokonce rozeřval. Smál se mi a vyzval mě, abych mu řekl něco o svých nepravdivých snových schůzkách. Ta žádost mě překvapila. Nikdy jsem se nikomu nezmínil, že velice často vystřelím ze snění, přitahován obsahem určitého snu, a místo abych měnil sny, jak bych měl, mění se celá snová nálada a já se ocitám v dimenzi, kterou jsem neznal. Vznášel jsem se v ní, veden jakýmsi neviditelným průvodcem, který mnou kroužil stále dokola. Vždycky jsem se z těchto snů probouzel a pořád jsem ještě kroužil a překlápěl jsem se a převracel dál, ještě dlouho, dokud jsem se úplně neprobudil.

„To jsou vpravdě schůzky, které máš se svými anorganickými přáteli,“ řekl don Juan.

Nechtěl jsem se s ním přit, ale nechtěl jsem s ním ani souhlasit.

Mlčel jsem. Zapomněl jsem na dotaz o starých čarodějích, ale don Juan se k tomuto tématu opět vrátil.

„Pokud tomu rozumím, tak staří čarodějové existovali možná už před deseti tisíci lety,“ usmál se a pozoroval, jak budu reagovat.

Namítal jsem, že podle mého přesvědčení je tahle datace chybná. Vycházel jsem přitom ze současných archeologických údajů o migraci asijských kmenů do Ameriky. Deset tisíc let je příliš daleko do minulosti.

„Ty máš svoje vědění a já mám zase svoje. Pokud já vím, tak staří čarodějové vládli po čtyři tisíce let, v době tak sedm tisíc až tři tisíce let zpátky. Před třemi tisíci lety se ztrácejí a od té doby se čarodějové přeskupili a znovu uspořádali to, co po starých zbylo.“

„A jak si můžete být svými údaji tak jistý?“ zeptal jsem se.

„A jak si ty můžeš být jistý svými?“ opáčil.

Pověděl jsem mu, že archeologové mají spolehlivé metody, jak datovat staré kultury. A opáčil mi znovu, že i čarodějové mají svoje vlastní spolehlivé metody.

„Nesnažím se ti odporovat ani ti něco vyvracet,“ pokračoval, „ale možná se už brzy budeš moct sám jednoho dne zeptat někoho, kdo to ví najisto.“

„To nikdo nemůže vědět najisto, done Juane.“

„To je další z věcí, kterým není možné uvěřit, ale existuje někdo, kdo to všechno může ověřit. Ty se s tou osobu jednou setkáš.“

„Ale no tak, done Juane, vy si jistě děláte legraci. Kdo by mohl dosvědčit, co se dělo před sedmi tisíci lety?“

„To je velice jednoduché. Jeden ze starých čarodějů, o nichž jsme hovořili. Ten, s ním jsem se setkal. To on mi všechno vyprávěl o starých čarodějích. Doufám, že si zapamatuješ, co ti chci říct o tomhle konkrétním muži. To on je klíčem k mnoha našim snahám a je to taky on, s nímž se musíš setkat.“

Řekl jsem donu Juanovi, že visím na každém slově, které vysloví, ačkoli nechápu, o čem to mluví. Obvinil mě, že se mu chci jenom zavděčit, a přitom mu o starých čarodějích nevěřím ani slovo. Připustil jsem, že ve stavu každodenního vědomí mu samozřejmě tyhle za vlasy přitažené historky nevěřím. Ale nevěřil jsem mu je ani v druhé pozornosti, kde jsem měl reagovat zcela jinak.

„Historkou za vlasy přitaženou se to stane jenom tehdy, když

budeš hloubat nad tím, co jsem ti řekl. Ale když do toho nebudeš zatahovat svůj zdravý rozum, zůstane to čistě otázkou energie.“

„A proč jste řekl, done Juane, že se mám setkat s jedním ze starých čarodějů?“

„Protože se s ním setkáš. Je zásadně důležité, abyste se vy dva jednou setkali. Ale prozatím mi dovol, abych ti vyprávěl další za vlasy přitaženou historku o jednom z nagualů naší linie, o nagualu Sebastianovi.“

Vyprávěl mi pak, že nagual Sebastian býval kostelníkem v jednom kostele v severním Mexiku zhruba na počátku osmnáctého století. Při vyprávění zdůrazňoval, jak čarodějové hledají a nacházejí útočiště v zavedených institucích, jako je například církev. Dělal to tak v minulosti a dělají to i dnes. Byl toho názoru, že čarodějové jsou vzhledem ke své naprosté kázni důvěryhodnými zaměstnanci. Instituce je prý horlivě vyhledávají, protože pořád zoufale potřebují právě takovéhle lidi. Don Juan tvrdil, že pokud nikdo neví o jejich čarodějských aktivitách, pak právě nedostatek ideologického cítění z nich dělá vzorné pracovníky.

Jednoho dne, pokračoval don Juan, když Sebastian obstarával svoje kostelnické povinnosti, přišel ke kostelu podivný muž, starý Indián, který byl zřejmě nemocný. Slabým hlasem Sebastianovi řekl, že potřebuje pomoc. Nagual Sebastian si myslel, že asi potřebuje pomoc farního kněze, ale ten muž ho s velkým úsilím oslovil jako naguala. Drsným hlasem mu rovnou řekl, že ví, že Sebastian není pouze čaroděj, ale že je nagual.

Ten náhlý zvrat událostí Sebastiana dost vyplašil, a tak odtáhl Indiána stranou a požadoval od něho omluvu. Onen muž mu řekl, že tady není proto, aby se omlouval, nýbrž proto, aby se mu dostalo zcela zvláštní pomoci. Řekl, že potřebuje dostat nagualovu energii, aby si zachoval život, jenž, jak Sebastiana ujistil, trvá už několik tisíc let a v tuto chvíli mu uplývá pryč.

Sebastian byl člověk velice inteligentní a nechtěl takovému nesmyslu věnovat pozornost. Vyzval tedy Indiána, aby si přestal tropit šašky, ale stařec se rozzlobil a pohrozil Sebastianovi, že pokud nevyhoví jeho žádosti, udá ho i s jeho skupinou církevním úřadům.

Don Juan mi připomněl, že v oněch dobách církevní úřady brutálně a systematicky vyhlazovaly kacířské praktiky mezi Indiány

Nového světa. Hrozbu toho muže nebylo možné brát na lehkou váhu. Nagual i jeho skupina byli opravdu ve smrtelném nebezpečí. Sebastian se tedy zeptal Indiána, jak by mu mohl dát svou energii. Indián mu vysvětlil, že díky své kázni nagualové získávají zvláštní energii, kterou si ukládají v těle, a on že ji bezbolestně načerpá ze Sebastianova energetického centra, které má v pupku. Za to prý Sebastian dostane nejen možnost pokračovat bez újmy ve svém činění, ale navíc ještě sílu darem.

Nagualovi vůbec nesedlo vědomí, že jím manipuluje starý Indián, ale stařec byl neoblomný a nedal mu jinou alternativu, než vyhovět jeho požadavku.

Don Juan mě ujistil, že starý Indián vůbec nepřeháněl v tom, co tvrdil. Ukázalo se, že je čarodějem z dávných dob, jedním z těch, kteří jsou známí jako *vzdorující smrti*. Patrně přežil dodneška tím, že manipuluje bodem spojení způsobem, který zná jenom on.

Don Juan řekl, že to, co proběhlo mezi Sebastianem a tímto mužem, se později stalo základem dohody, která zavazovala všech šest nagualů, kteří přišli po Sebastianovi. Ten, jenž vzdoruje smrti, dodržel své slovo. Za energii, kterou od nich dostal, dal každému dar. Dal mu darem sílu. Sebastian musel tento dar přijmout, i když dosti nerad. Dostal se do úzkých a neměl jinou možnost. Všichni ostatní nagualové, kteří byli po něm, však tento dar přijímali rádi a s hrdostí.

Don Juan uzavřel svoje vyprávění s tím, že během času tento muž, jenž vzdoruje smrti, tento její odpůrce, proslul jako *nájemník*. A přes dvě stě let už nagualové don Juanovy linie respektují tuto závaznou dohodu, která vytváří symbiotický vztah, jenž změnil běh i konečný cíl jejich tradice.

Don Juan se ani nenamáhal mi tento příběh dále vysvětlovat, a tak ve mně zůstal podivný pocit pravdivosti, který mě tížil víc, než bych si byl uměl představit.

„A jak to, že dokázal tak dlouho přežít?“ ptal jsem se.

„To nikdo neví,“ odpověděl don Juan. „Právě jeho, jenž vzdoruje smrti tak dlouho, jsem se ptal na staré čaroděje a on mi řekl, že dosáhli vrcholu asi před třemi tisíci lety.“

„A jak víte, že vám říká pravdu?“ ptal jsem se.

Don Juan potřásl hlavou údivem, ne-li přímo odporem. „Když stojíš tvář v tvář tomu nepředstavitelnému neznámu,“ mávl ru-

kou kolem dokola, „tak se nebudeš patlat s malichernou lží. Malicherná lež je pouze pro lidi, kteří nikdy nebyli svědky toho, co je tam a co tam na ně čeká.“

„A co tam na nás čeká, done Juane?“

Jeho odpověď, věta zdánlivě neškodná, mě zasáhla mnohem děsivěji, než kdyby byl popisoval tu nejstrašlivější věc.

„Něco naprosto neosobního.“

Určitě si všiml, jak se hroutím, a tak mi změnil rovinu vědomí, aby můj strach zmizel.

Za několik měsíců moje snová cvičení nabrala zvláštní obrat. Začal jsem ve snění dostávat odpovědi na otázky, které jsem se chystal dát donu Juanovi. Z této podivnosti na mě ovšem nejvíc zapůsobila skutečnost, že to rychle proniklo i do doby mého bdění. A tak jsem jednoho dne dostal odpověď na nevyslovenou otázku o skutečnosti anorganických bytostí, ačkoli jsem seděl za psacím stolem. Anorganické bytosti jsem už ve snu *viděl* tolikrát, že jsem je začal pokládat za skutečné. Připomněl jsem si, že jsem se jedné dokonce dotkl ve stavu napůl normálního vědomí v Sonorské poušti. A moje sny mě pravidelně dováděly k vidinám takových světů, které by jen sotva mohly být plodem mého myšlení. Chtěl jsem na dona Juana vytáhnout svůj nejsilnější trumf z hlediska soustavného bádání, a tak jsem si v duchu sestavil otázku: kdyby měl člověk připustit, že anorganické bytosti jsou stejně skutečné jako lidé, kde je potom ve fyzickém aspektu vesmíru říše, v níž existují?

Když jsem si tu otázku pro sebe zformuloval, uslyšel jsem podivný smích. Přesně takový smích jsem slyšel toho dne, kdy jsem zápasil s anorganickou bytostí. A potom mi odpověděl mužský hlas: „Ta říše je v určité konkrétní pozici bodu spojení. Tak jako i tvůj svět existuje v obvyklé poloze bodu spojení.“

Dostat se do rozhovoru s hlasem bez těla, to bylo to poslední, oč jsem stál. A tak jsem se zvedl a vyběhl jsem z domu ven. Napadlo mě, že asi přicházím o rozum. Další trápení do sbírky mých starostí.

Ten hlas byl tak jasný a autoritativní, že mě nejen zaujal, ale také vystrašil. Třásl jsem se obavami, že salvy toho hlasu budou pokračovat, ale už nikdy se to neopakovalo. Při první příležitosti jsem požádal dona Juana o radu.

Celá záležitost na něj neudělala ani ten nejmenší dojem. „Jednou provždy už musíš pochopit, že takové věci jsou v životě čaroděje naprosto normální. Nejsi žádný blázen, prostě jen slyšíš hlas svého snového posla. Při překročení první nebo druhé snové brány snivci dosahují jistého energetického prahu, a tak začnou vidět různé věci a slyšet různé hlasy. Čarodějové tomu říkají hlas snového posla.“

„A co je snový posel?“

„Cizí energie, která má přesnost a výstižnost. Cizí energie, která přichází, aby snivcům pomáhala a leccos jim řekla. Ale potíží je v tom, že snový posel může čarodějům říkat pouze to, co už sami vědí nebo co by měli vědět, pokud ovšem ti čarodějové za něco stojí.“

„Jenomže done Juane, když vy mi říkáte, že je to cizí energie, která má přesnost a výstižnost, tak mi to ale vůbec nijak nepomůže. Co je to za energii? Je neškodná nebo zhoubná? Dobrá nebo špatná? Jaká tedy vlastně je?“

„No, je přesně taková, jak jsem ti říkal, cizí. Neosobní síla, kterou si měníme v sílu velmi osobní, protože má hlas. Někteří čarodějové na ni nedají dopustit. Dokonce ji i vidí. Anebo ji tak jako ty jenom slyší jako mužský či ženský hlas. A ten hlas jim říká, jak se věci mají, a oni to většinou berou jako posvátnou radu.“

„A proč ji někteří z nás slyší jako hlas?“

„Vidíme ji nebo slyšíme, protože máme bod spojení pevně zakotvený v některé konkrétní nové poloze. Čím intenzivnější je tohle zpevnění, tím intenzivněji prožíváme snového posla. Dávej si pozor! Mohl bys ho vidět nebo pocítovat jakou nahou ženskou.“

Don Juan se smál své vlastní poznámce, ale já jsem byl na vtipkování příliš vyděšený.

„A je ta síla schopna se materializovat?“ ptal jsem se.

„Jistě. To záleží jen na tom, jak pevný je bod spojení. Ale buď ujistěn, že pokud si budeš schopen udržet jistou míru odpoutání, nestane se nic. Posel zůstane tím, čím je, neosobní silou, která na nás působí vzhledem k fixaci našeho bodu spojení.“

„A je dobré a bezpečné řídit se jeho radou?“

„Ale to vůbec není rada. Jenom nám říká, co je co. Co všechno znamená, to si potom vyvodíme sami.“

Tlumočil jsem donu Juanovi, co mi ten hlas řekl.

„Přesně, jak jsem říkal,“ poznamenal don Juan. „Posel ti nedělil nic nového. Správně ti všechno popsal, to ano, ale že ti něco vyjevuje, to se ti jenom zdá. Posel ti pouze opakoval, cos už věděl sám.“

„Jenomže, done Juane, já bohužel nemůžu tvrdit, že bych to všechno už věděl.“

„Ale můžeš. Teď už toho víš o tajemství vesmíru nekonečně víc, než se tvůj rozum domnívá. Ale taková už je naše lidská nemoc, že o tajemství vesmíru víme mnohem více, než tušíme.“

Skutečnost, že jsem tento neuvěřitelný jev prožil úplně sám, aniž by mě k tomu don Juan nějak navedl, mě naplnila pocitem radostného vzrušení. Chtěl jsem získat o poslovi další informace. Začal jsem se dona Juana vyptávat, jestli i on slyšel poslův hlas.

Prerušil mě: „Ano, jistě. I ke mně mluví posel. Když jsem byl mladý,“ zubil se na mě, „vídal jsem ho jako pátera v černé kutně. A pokaždé, když jsem s ním mluvil, jsem byl k smrti vyděšen. A když jsem se potom naučil svůj strach lépe zvládat, stal se z něho hlas bez těla, který ke mně promlouvá dodnes.“

„A co vám říká, done Juane?“

„Všechno, nač soustředím svůj záměr. Věci, které se nechci sám namáhat sledovat. Například podrobnosti o tom, co dělají moji učedníci. Co dělají, když nejsem nablízku. A zejména mi říká všechno o tobě. Posel mi na tebe poví všechno, co děláš.“

V tu chvíli jsem opravdu neměl zájem, aby se náš hovor dál ubíral tímto směrem. Zběsile jsem hledal jiné téma, na které bych se mohl zeptat, zatímco don Juan řval smíchy.

„A je ten snový posel anorganická bytost?“ zeptal jsem se.

„Řekněme, že snový posel je síla, která vychází z říše anorganických bytostí. To je také důvod, proč se s ním setkávají snivci.“

„Chcete říct, done Juane, že každý snivec posla slyší nebo vidí?“

„Posla slyší každý, ale jen málokdo ho vidí nebo cítí.“

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“

„Ne. A kromě toho já opravdu o posla nijak zvlášť nestojím. V jednu chvíli jsem se v životě musel rozhodnout, jestli se soustředím na anorganické bytosti a půjdu ve stopách starých čarodějů, nebo jestli je úplně odmítnu. A můj učitel nagual Julian mi po-

mohl rozhodnout se a odmítnout. Ještě nikdy jsem toho rozhodnutí nelitoval.“

„Myslíte si, done Juane, že bych i já měl anorganické bytosti odmítnout?“

Neodpověděl mi. Místo toho mi vysvětlil, že celá říše anorganických bytostí je vždycky přichystána učít. Anorganické bytosti mají hlubší vědomí než my, a možná proto mají pocit, že nás musí brát pod svá křídla.

„Já jsem neviděl důvod, proč bych se měl stát jejich žákem,“ dodal don Juan. „Žádají příliš vysokou cenu.“

„A jakou cenu?“

„Náš život, naši energii, naši oddanost. Jinými slovy, naši svobodu.“

„Ale čemu nás učí?“

„Tomu, co patří do jejich světa. Asi tak jako bychom je my učili věcem, které přísluší našemu světu, kdybychom byli schopni je učít. Ale tyhle bytosti mají takovou metodu, že si jako měřítko toho, co potřebujeme, vezmou naše základní já a podle toho nás potom učí. A to je velice nebezpečná záležitost!“

„Nechápu, proč by to mělo být nebezpečné.“

„Kdyby někdo bral tvoje základní já jako měřítko, tvoje já se vším tvým strachem a hltavostí i s tvou závistí a tak dál, a tak dále, a učil tě tomu, čeho si žádá tento strašlivý stav bytí, no, k čemu myslíš, že by to vedlo?“

Neměl jsem pohotovou odpověď. Měl jsem dojem, že jsem dokonale pochopil, jaké důvody ho vedly k odmítnutí.

„Se starými čaroději byla potíž v tom, že se naučili úžasné věci, ale na základě svého nedospělého nižšího já,“ pokračoval don Juan. „Anorganické bytosti se staly jejich spojenci a pomocí dobře uvážených příkladů je naučily zázrakům. Spojenci vykonávali různé činy a vedli staré čaroděje krok za krokem tak, aby tyto skutky napodobovali, aniž by je zároveň přiměli nějak změnit svou základní povahu.“

„A existují tyhle vztahy s anorganickými bytostmi dodnes?“

„Na to nemůžu po pravdě odpovědět. Můžu ti říct jen to, že si nedovedu představit, že bych já sám mohl takový vztah mít. Když se pustíš do něčeho podobného, spotřebuje ti to veškerou energii, kterou máš, a to znamená, že omezíš svoje usilování

o svobodu. Tak například, aby staří čarodějové opravdu mohli následovat příkladu svých spojenců, museli trávit celý život v říši anorganických bytostí. A k dosažení takové setrvalé cesty je zapotřebí obrovské množství energie.“

„Chcete říct, done Juane, že staří čarodějové byli schopni existovat v oněch říších stejně tak, jako my existujeme tady?“

„Ne tak docela, ale jistě nějak tak žili. Podrželi si svoje vědomí, svou individualitu. Snový posel byl pro ně životně nejdůležitější bytostí. Jestliže chce čaroděj žít v říši anorganických bytostí, pak je pro něj posel dokonalým mostem. Mluví a je ochoten ho učít a vést.“

„A vy jste někdy v té říši byl, done Juane?“

„Nesčetněkrát. I tys tam byl. Ale o tom teď nemá smysl mluvit. Dosud sis ze své snové pozornosti nevyklidil všechny trosky. O této říši si promluvíme někdy jindy.“

„Rozumím tomu dobře, done Juane, že vy toho posla neschvaluje a nemáte ho rád?“

„Já ho ani neschvaluji, ani ho nemám rád. Patří do jiného rozpoložení, do rozpoložení starých čarodějů. A kromě toho to jeho učení i vedení je v našem světě nesmyslné. A za tyto nesmysly nám pak posel naučtuje nehorázné sumy v podobě energie. Jednou se mnou budeš souhlasit. Uvidíš to sám.“

V tónu don Juanových slov jsem postřehl zastřený náznak, že věří, že ohledně posla s ním budu souhlasit. Už jsem se chystal, že začnu odporovat, když tu jsem v uších zaslechl poslův hlas. „Má pravdu,“ říkal mi, „já se ti líbím, protože na tom, že bys mohl prozkoumat všechny možnosti, nevidíš nic špatného. Ty chceš poznání a poznání je moc a síla. Ty totiž nechceš zůstat bezpečně zabydlený v rutíně a přesvědčeních svého každodenního života.“

Tohle všechno mi posel říkal anglicky s intonací, která je typická pro oblast kolem pobřeží Pacifiku. Potom přešel do španělštiny. Uslyšel jsem lehký argentinský přízvuk. Nikdy předtím jsem neslyšel, že by posel takhle mluvil. Fascinovalo mě to. Posel ke mně promlouval o naplnění, o poznání, o tom, jak jsem daleko od svého rodného místa, o mé touze po dobrodružství a posedlosti novými věcmi, novými horizonty. Pak se mnou ten hlas mluvil zase portugalsky s modulací, která je typická pro jižní pampy.

Když jsem slyšel, jak na mě chrlí všechno to pochlebování, ne-

jen že mě vyděsil, ale bylo mi z toho až špatně. Rovnou na místě jsem donu Juanovi řekl, že má pravdu, že se snovými praktikami musím přestat. Překvapeně se na mě podíval. Ale když jsem mu opakoval, co jsem právě slyšel, souhlasil, že bych měl přestat, i když jsem měl pocit, že to říká jen proto, aby mě uchlácholil.

Za několik týdnů už mi tahle má reakce připadala trochu hysterická a rozhodnutí všeho nechat nerozumné. Opět jsem se začal cvičit ve snění. Byl jsem si jist, že don Juan ví, že jsem odvolal svoje ukončení.

Při jedné návštěvě zničehonic začal náhle mluvit o snech. „To, že nás neučili pokládat sny za pravý a nefalšovaný terén k prozkoumání, ještě neznamená, že takové nejsou. Sny se analyzují kvůli významu nebo se berou jako znamení, ale nikdo je nepokládá za říši skutečných událostí.“

Pokud vím, tak takhle je brali pouze staří čarodějové, ale ti to nakonec zkazili. Začali být nenasatni, a když došli na rozhodující křižovatku, dali se špatnou cestou. Vsadili všechno na jednu kartu, na fixaci bodu spojení v tisících polohách, které může zaujmout.“

Don Juan žasl nad skutečností, že ze všech úžasných věcí, jimž se staří čarodějové naučili při prozkoumávání oněch tisíců poloh, jim zbylo pouze umění snít a umění stopovat. Znovu mi zopakoval, že umění snít se týká přemísťování bodu spojení. Stopařství pak definoval jako umění, které se zabývá upevněním bodu spojení v poloze, do níž byl přemístěn.

„Upevnit, zafixovat bod spojení na některém z nových míst znamená nabytí soudržnosti. Přesně tohle jsi prováděl při snových cvičeních.“

„Ale já jsem myslel, že si zdokonaluji energetické tělo,“ namítl jsem, poněkud překvapený jeho slovy.

„To ano, ale zároveň děláš i mnohem víc. Učíš se mít soudržnost. Snění to dělá tak, že nutí snivce fixovat bod spojení. Snová pozornost, energetické tělo, druhá pozornost, vztahy s anorganickými bytostmi, snový posel, to všechno jsou jen vedlejší projevy nabývání soudržnosti. Jinými slovy to všechno jsou jen vedlejší výsledky zafixování bodu spojení v řadě snových poloh.“

„A co je snová poloha, done Juane?“

„Každá nová poloha, do níž byl bod spojení při spánku přemístěn.“

„A jak mám ustálit bod spojení ve snové poloze?“

„Tak, že udržíš pohled na nějakou věc ve snu, nebo tak, že měniš sny podle své vůle. Snovým cvičením si ve skutečnosti vlastně procvičujes schopnost být soudržný. Cvičíš si tedy schopnost podržet si nový energetický tvar tím, že upevníš bod spojení zafixovaný v pozici konkrétního snu, který právě máš.“

„A to si opravdu zachovávám nový energetický tvar?“

„Ne tak docela, a ne proto, že bys nemohl, nýbrž proto, že si bod spojení posouváš, místo abys jím pohyboval. Posuny bodu spojení dávají jenom malé změny, které zůstávají prakticky nepovšimnuty. Na posunech je obtížné to, že jsou tak malé a že je jich tolik. Uchovat si soudržnost ve všech polohách je tedy právě vítězství.“

„A jak poznáme, že si udržujeme soudržnost?“

„Poznáme to podle jasného vnímání. Čím jasnější máme vidění ve snu, tím větší máme soudržnost.“

A prý už je na čase, abych začal prakticky používat to, čemu jsem se naučil ve snění. Don Juan mi ani nedopřál příležitost na něco se ho zeptat a hned mě vybědl, abych zaměřil pozornost na listí mesquity,* pouštního stromu rostoucího opodál, jako kdybych byl ve snu.

„Chcete, abych na něj jen tak zíral?“ zeptal jsem se.

„Já nechci, abys na něj jen tak zíral, nýbrž abys s tím listím udělal něco velice konkrétního. Nezapomínej, že jakmile jsi jednou ve snu schopen udržet něco v pohledu, ve skutečnosti udržuješ snovou polohu bodu spojení. Takže tedy zírej na to listí, jako bys byl ve snu, ale s malou, nicméně velmi významnou změnou: musíš udržet snovou pozornost na listech mesquity ve vědomí každodenního světa.“

Byl jsem tak nervózní, že jsem nedokázal sledovat linii jeho myšlení. Trpělivě mi vysvětloval, že zíráním na listí docílím velmi jemného přemístění bodu spojení. Potom upřeným pohledem na jednotlivé listy přivolám snovou pozornost a skutečně zafixuji to mírné přemístění a moje soudržnost mě přiměje k tomu, že budu

* český název: naditec žláznatý (lat. *Prosopis glandulosa*)

vnímat ve smyslu druhé pozornosti. Potom s tlumeným smíchem dodal, že celý tento proces je tak jednoduchý, až je to směšné.

Don Juan měl pravdu. Stačilo jen zaostřit pohled na listy, udržet ho a v jediném okamžiku jsem byl vtažen do pocitu, který připomínal vír, nesmírně podobný vírům ve snech. Listí mesquity se stalo vesmírem sensorických informací. Jako kdyby mě to listí pohltilo. Ale netýkalo se to pouze zraku. Když jsem se těch listů dotkl, skutečně jsem je nahmatal. Cítil jsem je i čichem. Moje snová pozornost měla více smyslů, nebyla pouze vizuální, jak tomu bývalo v obyčejném snění.

To, co začalo jako zírání na listí mesquitového stromu, se proměnilo v sen. Byl jsem přesvědčen, že je to snový strom, takový, jako bývaly stromy v mých nesčetných snech. A přirozeně jsem se choval i k tomuto snovému stromu tak, jak jsem se naučil chovat ve snech. Pohyboval jsem se od jednoho detailu k druhému, přitahován silou víru, který se vytvářel na každé části stromu, na niž jsem zaostřil svou mnohosmyslovou snovou pozornost. Víry se nevytvářely pouze zíráním, ale také tehdy, když jsem se něčeho dotkl některou částí svého těla.

Uprostřed tohoto vidění nebo snad snu na mě zaútočily racionální pochybnosti. Začal jsem uvažovat o tom, jestli jsem třeba na ten strom nevyšel v jakémsi omámení, aniž bych si uvědomoval, co to dělám. Nebo jestli jsem třeba neusnul, možná zhypnotizován třepotáním listů ve větru, a pak se mi něco zdálo. Ale stejně jako ve snění jsem neměl dost energie, abych příliš dlouho uvažoval. Myšlenky mi unikaly. Trvaly jen okamžik a potom je úplně zakryla síla přímé zkušenosti.

Náhly pohyb kolem mě vším zatřásl a skutečně mě přiměl vynořit se ze shluku listů, jako kdybych se odpoutal od magnetické síly, kterou mě strom přitahoval. Obklopily mě temné hory a zelená vegetace. Další nápor energie a málem jsem vytrásl kosti. Pak jsem byl zas někde jinde. Všude se nade mnou tyčily obrovské stromy. Byly větší než douglasky v Oregonu a ve státě Washington. Takový les jsem ještě nikdy neviděl. Krajina byla natolik jiná, než je Sonorská poušť, že jsem vůbec nepochyboval o tom, že sním.

Držel jsem se toho neobyčejného vidění a bál jsem se ho pustit, protože jsem věděl, že je to opravdu sen a že zmizí, jakmile vyčer-

pám svou snovou pozornost. Ale obrazy trvaly dál, dokonce i tehdy, když jsem si myslel, že už bych měl mít snovou pozornost vyčerpanou. A pak mi hlavou bleskla děsivá myšlenka: co když to není ani sen ani skutečný svět?

Vyděšený asi tak jako zvíře, které prožívá strach, jsem se v listoví stromu, z něhož jsem vylezl, svinul do klubíčka. Setrvačností zpátečního pohybu jsem prošel listím stromu a kolem pevných větví. Táhla mě pryč od stromu a v jediném okamžiku jsem stál vedle dona Juana u dveří jeho domu v Sonorské poušti.

Ihned jsem si uvědomil, že jsem se znovu dostal do toho stavu, v němž můžu souvisle myslet, ale nemůžu mluvit. Don Juan mi řekl, abych si s tím nedělal starosti. Naše schopnost mluvit je prý nesmírně křehká, a tak je prý mezi čaroději, kteří se odváží přestoupit hranice normálního vnímání, záchvat nemoty celkem běžný.

V útrobách jsem pocítil, že don Juan se mnou má soucit, a proto se rozhodl mě nějak povzbudit. Hlas snového posla, který jsem v tu chvíli jasně slyšel, mě však ujistil, že za pár hodin, až si trochu odpočinu, budu zase v naprostém pořádku.

Když jsem se probudil, podal jsem donu Juanovi na jeho žádost úplný popis všeho, co jsem viděl a dělal. Upozornil mě, že chci-li porozumět své zkušenosti, nemohu se spoléhat na svou rozumnost, a to nikoli proto, že by byla nějak poškozená, nýbrž proto, že to, co se odehrálo, přesahuje možnosti rozumu.

Já jsem přirozeně tvrdil, že nic nemůže být mimo hranice rozumu, že leccos může být nejasné, ale dříve nebo později si rozum vždycky najde způsob, jak na to vrhnout trochu světla. A byl jsem o tom opravdu přesvědčen.

Don Juan nesmírně trpělivě ukazoval, že rozum je pouze vedlejším produktem obvyklé polohy bodu spojení, a proto fakt, že víme, co se děje, že máme zdravý rozum, že jsme nohama pevně na zemi, tedy studnice naší veliké pýchy, kterou pokládáme za přirozený důsledek, jenž je naší zásluhou, je pouze výsledkem upevnění bodu spojení v obvyklém místě. Čím pevnější a stabilnější je, tím větší máme sebedůvěru, tím větší máme pocit, že známe svět a že jsme schopni předvídat.

Snění prý dělá to, že zničením pocitu, že tento svět známe, nám dodává pohyblivost a přizpůsobivost, abychom mohli vstupovat do jiných světů. Don Juan snění nazval cestou nemyslitelných di-

menzí, cestou, která nás přiměje vnímat všechno, co můžeme vnímat jako lidé, a potom přiměje bod spojení vyskočit z lidské říše a vnímat nepředstavitelné.

A jsme zase zpátky, kde jsme byli, a zase brnkáme na stejnou strunu, která je nejdůležitějším tématem světa čarodějů. To je poloha bodu spojení. Staré prokletí čarodějů i trn, který má lidstvo v patě.“

„Proč to říkáte, done Juane?“

„Protože lidstvo i staří čarodějové se stali kořistí polohy bodu spojení. Lidstvo totiž neví, že bod spojení existuje, a proto musí pokládat vedlejší projevy jeho obvyklé polohy za cosi daného a nepopíratelného. A staří čarodějové sice věděli o bodu spojení všechno, ale zase propadli lehkosti, s jakou se s tímto bodem dá manipulovat.“

Musíš se těmto nástrahám vyhnout. Bylo by vážně protivné, kdybys stranil lidstvu a dělal, že o existenci bodu spojení nic nevíš. Ale bylo by ještě zákeřnější, kdybys byl na straně starých čarodějů a cynicky manipuloval bodem spojení, abys z toho získával prospěch.“

„Ale já vám pořád nerozumím. Jak tohle všechno souvisí s tím, co jsem prožil včera?“

„Včera jsi byl v jiném světě. Ale když se mě zeptáš, kde ten svět je, a já ti řeknu, že je v poloze bodu spojení, tak ti má odpověď nebude dávat smysl.“

Don Juan tvrdil, že mám na výběr dvě možnosti. Mohu se řídit rozumovými principy lidstva, ale pak budu muset čelit svízelné situaci, kdy mi moje zkušenosti budou říkat, že jiné světy existují, zatímco rozum bude tvrdit, že neexistují a existovat nemohou. A druhou možností je sledovat logické principy starých čarodějů. V tomto případě prý automaticky přijmu existenci jiných světů a pak mě zas bude moje dychtivost nutit držet bod spojení v poloze, která tyto světy vytváří. Výsledkem bude jiná svízel: budu se muset fyzicky pohybovat do říší vidin, poháněný očekáváním moci a zisku.

Byl jsem příliš otupělý, abych mohl sledovat, co mi tvrdí, ale potom jsem si uvědomil, že ho vůbec sledovat nemusím, protože s ním naprosto souhlasím, a to i přesto, že jsem si nemohl udělat celkový obraz toho, v čem se s ním shodují. Ten souhlas byl spíš

pocitem, který přicházel z daleka. Byla to prastará jistota, kterou jsem ztratil a která si ke mně zase pomalu nacházela cestu zpátky.

Návrat ke snovým praktikám sice skoncoval s těmito zmatky, jenomže zas vytvořil nové. Tak například, když jsem několik měsíců denně slyšel hlas snového posla, přestal mi pak připadat protivný nebo zázračný a stal se pro mě samozřejmostí. A ovlivněn tím, co mi říkal, jsem nadělal tolik chyb, že jsem téměř pochopil, proč don Juan tak váhá ho brát vážně. Psychoanalytik by měl plné ruce práce, než by vyložil posla podle všech možných obměn mé vnitřní osobní dynamiky.

Don Juan na něj měl svůj pevný názor: je to neosobní, leč trvalá síla z říše anorganických bytostí, a tak ji prožívá každý snivec víceméně stejným způsobem. A pokud se snad rozhodneme pokládat jeho slova za radu, pak jsme nenapravitelní blázni.

Jedním takovým bláznem jsem byl zaručeně i já. Nedokázal jsem nikterak zůstat chladný v přímém kontaktu s takovou neobyčejnou událostí, s hlasem, který mi jasně a výstižně třemi jazyky říkal skryté věci o všem i o všech, nač a na koho jsem zaostřil pozornost. Měl pouze jedinou nevýhodu, která však pro mě neměla žádné důsledky, a sice v tom, že jsme nebyli synchronizováni. Posel promlouval o lidech i událostech, když už jsem úplně zapomněl, že mě kdy vůbec zajímali.

Ptal jsem se na tuto podivnost dona Juana a on mi řekl, že to souvisí se strnulostí mého bodu spojení. Vysvětloval mi, že mě vychovávali staří dospělí, takže jsem zcela prosákl názory starých lidí, a proto jsem tak nebezpečně spořádaný. Popud podávat mi dávky halucinogenních rostlin prý vychází z úsilí otrást mi bodem spojení a umožnit mu získat alespoň minimální prostor pro pohyblivost.

„Jestli si takový prostor nevypěstuješ, budeš buď ještě spořádanější anebo z tebe bude hysterický čaroděj. Proto ti vyprávím o starých čarodějích, aby ses s nimi měřil. Chei-ti je postavit jako protivníka, a ne je pomlouvat. Dříve nebo později budeš mít bod spojení pohyblivější, ale zas ne tolik, aby vyvážil tvou schopnost být jako oni, totiž spořádaný a hysterický.“

„Ale jak se tomu všemu můžu vyhnout, done Juane?“

„Existuje jen jeden možný způsob. Čarodějové tomu říkají čiré

porozumění. A já tomu říkám zalíbení v poznání. Je to nutkání, jež čarodějové využívají, aby poznávali, objevovali a žasli.“

Don Juan přešel téma a dál vysvětloval upevnění bodu spojení. Staří čarodějové prý *viděli*, že bod spojení se u dětí neustále třepotá, jako by se pohyboval v záchvěvech, a snadno mění polohu. Tak došli k závěru, že obvyklá poloha bodu spojení není vrozená, nýbrž navozená zvykem. A *viděli* také, že na jedno místo je fixován pouze u dospělých, a tak došli k předpokladu, že konkrétní umístění bodu spojení podporuje určitý způsob vnímání. Používali se pak určitý způsob vnímání, stává se systémem, jehož prostřednictvím se pak interpretují sensorické údaje.

Don Juan poukázal na to, že do tohoto systému se dostaneme, když se do něj narodíme, a proto se od okamžiku narození nutně snažíme ze všech sil uzpůsobit svoje vnímání tak, aby vyhovovalo požadavkům daného systému. Systému, který nás pak ovládá po celý život. A proto měli staří čarodějové naprostou pravdu, jestliže věřili, že člověk se mění v čaroděje skutkem, jímž se systémem odvolává a zastavuje, a přímým vnímáním energie.

Don Juan vyjádřil svůj úžas nad tím, co nazval největším úspěchem naší lidské výchovy, totiž uzamčení našeho bodu spojení v navyklé poloze. Neboť jakmile je v ní jednou znehybněn, lze vnímání cvičit a vést k tomu, aby interpretovalo, co vnímáme. Jinými slovy pak je možné nás vést tak, abychom vnímali více ve smyslu našeho systému než z hlediska našich smyslů. Ujišťoval mě, že lidské vnímání je všeobecně homogenní, protože body spojení celého lidského rodu jsou zafixovány na stejném místě.

To všechno si čarodějové sami ověřili, říkal dále don Juan, ve chvíli, kdy se bod spojení přemístí za určitý práh a kdy začnou být vnímána nová univerzální vlákna energie. V tu chvíli totiž *vidí*, že to, co vnímáme, nám nedává smysl. Bezprostřední příčinou je skutečnost, že náš systém už nefunguje pro nové sensorické údaje a nedá se už uplatňovat k výkladu toho, co vnímáme.

„Vnímání bez našeho systému je samozřejmě chaotické,“ pokračoval don Juan, „ale je dost zvláštní, že když už se domníváme, že jsme opravdu ztratili směr, náš starý systém se znovu vzchopí. Přejde nám na pomoc a nové, nesrozumitelné vnímání přetvoří do zcela srozumitelného nového světa. Jako se to stalo třeba tobě, když jsi upřeně zíral na listy stromu mesquite.“

„A co se přesně se mnou dělo, done Juane?“

„Tvé vnímání se na chvíli ocitlo ve zmatku, všechno k tobě přicházelo naráz a tvoje soustava pro výklad světa nefungovala. Ten zmatek se potom vyčistil a tys stál před novým světem.“

„To jsme, done Juane, přesně tam, kde jsme už byli. Existuje ten svět, anebo si ho pouze zosnovala moje mysl?“

„Jsme opravdu zase zpátky a odpověď je pořád stejná. Existuje v přesně dané poloze, v níž jsi v tu chvíli měl bod spojení. Abys ho mohl vnímat, potřeboval jsi soudržnost neboli pevně držet bod spojení v této poloze, a to jsi udělal. Výsledkem pak bylo, že jsi na chvíli vnímal úplně nový svět.“

„Ale vnímali by stejný svět i ostatní?“

„Kdyby byli jednotní a měli soudržnost, tak ano. Jednota, to znamená shodně udržovat stejnou polohu bodu spojení. Celé toto získávání jednoty a soudržnosti mimo běžný svět staří čarodějové nazývali stopařské vnímání.“

Už jsem ti říkal, že umění stopovat se zabývá fixací bodu spojení. Staří čarodějové v praxi objevili, že je sice velice důležité přemístit bod spojení, ale že upevnit ho v nové poloze je ještě důležitější, ať už je ta nová poloha, jaká chce.“

Pokud se bod spojení nezastaví, vysvětloval don Juan, nemůžeme nikterak vnímat spojitě. Pak bychom vnímali pouze kaleidoskop nesouvislých obrazů. Právě z tohoto důvodu staří čarodějové přikládali snění stejnou váhu jako stopařství. Jedno umění nemůže existovat bez druhého, zejména pokud jde o činnosti, jimiž se staří zabývali.

„A jaké činnosti to byly, done Juane?“

„Staří čarodějové jim říkali spletitosti druhé pozornosti nebo také velkolepé dobrodružství neznáma.“

Vyplývá prý z přemístění bodu spojení. Staří čarodějové se naučili nejen přemísťovat bod spojení do tisíců poloh na povrchu nebo uvnitř svého energetického těla, ale také upevnit bod spojení v těchto polohách, a tím neomezeně podržet i svou soudržnost.

„A k čemu je to dobré, done Juane?“

„Takhle se o tom nedá mluvit. Mluvit můžeme pouze o konečných výsledcích.“

Soudržnost starých čarodějů prý byla taková, že jim umožnila být neustále a fyzicky všim, co jim diktovala konkrétní poloha

bodů spojení. Uměli se přeměnit ve všechno, nač měli zvláštní inventář. A inventářem jsou, jak mi don Juan vysvětloval, všechny podrobnosti vnímání, které souvisejí například s proměnou v jaguára, ptáka nebo třeba v hmyz a tak dále, a tak dál.

„Pro mě je velice těžké uvěřit, že by taková proměna vůbec byla možná,“ poznamenal jsem.

„Ta proměna možná je,“ ujistil mě, „avšak spíš než pro tebe nebo pro mě byla možná pro ně. Pro ně to byla hračka.“

Starí čarodějové prý byli skvěle pružní a přizpůsobiví. Stačil jim jen maličký posun bodu spojení, i ten nejmenší náznak ze snění, a okamžitě začali stopovat své vnímání. Hned si nově uspořádali svou soudržnost tak, aby zapadala do jejich nového stavu vědomí, ať se stali zvířetem, jiným člověkem, ptákem nebo zkrátka čímkoli.

„Ale copak přesně tohle nedělají lidé duševně nemocní? Ti si také postupně vytvářejí svou vlastní realitu.“

„Ne, to není totéž. Blázniví lidé si svou vlastní skutečnost jen představují, protože vůbec nepředjímají žádný cíl. Duševně choří vnášejí chaos do chaosu. Čarodějové naopak do chaosu vnášejí řád. Jejich předem stanoveným transcendentálním cílem je osvobodit vnímání. Čarodějové nevytvářejí svět, který vnímají. energii vnímají přímo, a potom zjistí, že to, co vnímají, je neznámý nový svět, který je může celé pohltit, protože je stejně skutečný jako všechno, co známe jako skutečné.“

Don Juan mi pak podal novou verzi toho, jak to se mnou bylo, když jsem upřeně zíral na mesquitový strom. Prý jsem začal tak, že jsem vnímal energii stromu. V subjektivní rovině jsem však byl přesvědčen, že sním, protože jsem k vnímání energie zapojil snové techniky. Don Juan tvrdil, že používání snových technik ve světě každodenního života je jedním z nejučinnějších čarodějských nástrojů. Přímé vnímání energie se pak podobá snu a na-prosto není chaotické, a to až do chvíle, kdy něco jiného zase vnímání uspořádá jinak a čaroděj se ocitne tváří v tváří novému světu. Přesně to se stalo i mně.

Řekl jsem mu o tom, co mě tehdy napadlo, ale nač jsem si netroufl ani pomyslet, totiž že výjev, na nějž se dívám, není sen, ale že zároveň to není ani náš každodenní svět.

„A taky že ne,“ potvrdil. „Říkám ti to stále dokola, a ty si mys-

líš, že se jenom opakuji. Víím, jak je těžké, aby mysl připustila, že i možnosti, v nichž mysl není, se stávají skutečností. Ale nové světy existují! Jsou do sebe zabaleny asi jako vrstvy cibule. Svět, v němž jsme my, je jednou takovou slupkou.“

„Chcete říct, done Juane, že cílem vašeho učení je připravit mě, abych pak chodil do těchto světů?“

„Ne, to ne. Do těch světů chodíme jenom cvičně. Ty cesty předcházely dnešním čarodějům. Dnes provádíme stejné snění, jaké dělávali starí, ale pak se v jednom okamžiku odchýlíme na novou půdu. Starí čarodějové dávali přednost posouvání bodu spojení, a tak byli pořád ve víceméně známém a předvídatelném terénu. My dáváme přednost pohybu bodu spojení. Starí čarodějové hledali neznámo lidské. My hledáme neznámo, které lidské není.“

„A k tomu jsem se ještě nedostal, že?“

„Ne. Jsi teprve na začátku. A na začátku musí každý jít ve stopách starých čarodějů. Koneckonců právě oni přece vynalezli snění.“

„A kdy se začnu učit snění nových čarodějů?“

„Musíš ještě ujít obrovský kus cesty. Snad za několik let. A kromě toho v tvém případě musím být nesmírně opatrný. Svou povahou jsi výrazně spojen se starými čaroději. Tohle už jsem ti říkal, ale ty se vždycky nějak dokážeš vyhnout mým sondám. Někdy mívám dokonce pocit, že ti snad radí nějaká cizí energie, ale pak tu představu vždycky zamítnu. Ty nejsi na scestí.“

„O čem to mluvíte, done Juane?“

„Aniž bys o tom věděl, udělal jsi dvě věci, které mi dělají strašlivé starosti. Když jsi poprvé snil, hned ses dostal svým energetickým tělem na místo mimo tento svět. A ještě ses tam procházel! A potom jsi energetickým tělem putoval na jiné místo vně tohoto světa, ale oddělil ses od vědomí každodenního života.“

„A proč by vám to mělo dělat starosti, done Juane?“

„Snění je pro tebe až příliš snadné. A to je prokletí, pokud si na to nedáváme pozor. Vede do neznáma, které je lidské. A jak jsem ti říkal, čarodějové moderní doby usilují dostat se do nelidského neznáma.“

„Ale co to je, to nelidské neznámo?“

„Svoboda nebýt člověkem. Nepředstavitelné světy, které jsou sice vně lidského pásma, avšak stále ještě je můžeme vnímat. Sem

právě míří čarodějové moderní doby. Mají zalíbení v tom, co je vně lidské domény. A vně této domény jsou světy obsahující vše, tedy nejen pouhá říše ptáků nebo zvířat či říše člověka, byť by to byl člověk neznámý. To, o čem mluvím, jsou světy jako ten, v němž žijeme, úplné světy s nekonečnými říšemi.“

„A kde ty světy jsou, done Juane? V různých polohách bodu spojení?“

„Správně. V různých polohách bodu spojení, ale v takových, k nimž se čarodějové dostávají pohybem bodu spojení, a nikoli posunem. Vstup do těchto světů je takový typ snění, který provádějí pouze dnešní čarodějové. Staří čarodějové se mu vyhýbali, protože k němu je třeba mít veliké odpoutání a úplně se zbavit vlastní důležitosti. A to je cena, kterou si nemohli dovolit.“

Pro dnešní čaroděje snění znamená svobodu vnímat světy mimo naši představivost.“

„Ale jaký má smysl to všechno vnímat?“

„Přesně takhle ses mě už dneska jednou ptal. Mluvíš jako pravý obchodník. Jaké je v tom riziko? Jaká procenta mi vynese tahle investice? Bude mi to v něčem prospěšné?“

Na to neexistuje odpověď. Kupecká mysl dělá obchody. Ale svoboda nemůže být investicí. Svoboda je dobrodružství bez konce, bez cíle, při kterém riskujeme život, ba ještě víc, jen kvůli několika okamžikům čehosi, co je mimo dosah slov, myšlenek i pocitů.“

„Takhle jsem to nemyslel, done Juane. Já chci vědět, co to asi může být za sílu, že dokáže přimět takového lenocha, jako jsem já, aby tohle všechno dělal.“

„Hledat svobodu, to je jediná hnací síla, kterou znám. Svobodu odletět tam do té nekonečnosti. Svobodu rozplynout se, zvednout se, být jako planoucí svíce, která září proti světlu miliard hvězd, a přesto zůstává nedotčena, protože nikdy nepředstírala, že je něčím víc než tím, čím opravdu je, totiž pouhopouhou svíčkou.“

SVĚT ANORGANICKÝCH BYTOSTÍ

Věřen naší dohodě, že budu čekat, až sám začne mluvit o snění, jsem dona Juana žádal o radu pouze v nezbytných případech. Většinou se však zdálo, že se nejen zdráhá dotýkat se tohoto tématu, ale že je na mě kvůli tomu nějak rozladěn. Podle mých odhadů jeho nesouhlas potvrzovala skutečnost, že pokaždé, když jsme hovořili o mé snové činnosti, význam všeho, čeho jsem dosáhl, snižoval na minimum.

Zásadním aspektem mých snových praktik se pro mě v té době stala živá existence anorganických bytostí. Poté, co jsem se s nimi setkal ve snech, a zejména tehdy, kdy jsem se s nimi utkal v poušti u don Juanova domu, bych měl být mnohem ochotnější brát jejich existenci vážně. Avšak všechny tyto události měly zcela opačný účinek. Zatvrdil jsem se a zarputile jsem popíral možnost, že vůbec existují.

Pak se můj postoj změnil a já jsem se rozhodl, že je budu zkoumat objektivně. Metoda tohoto výzkumu vyžadovala, abych si nejdříve sestavil záznam všeho, co se odehrálo v mých snových setkáních, a na základě tohoto záznamu potom zjistil, jestli moje snění něco o těchto anorganických bytostech dokazuje nebo vyvrací. Skutečně jsem popsal stovky stránek přepečlivými, avšak nesmyslnými podrobnostmi, ačkoli mi mělo být jasné, že důkaz o jejich existenci jsem shromáždil takřka okamžitě, sotva jsem začal se svým zkoumáním.

Stačilo pár sezení, abych shledal, že to, co jsem pokládal za náhodné don Juanovo doporučení, totiž abych se zdržel úsudku a nechal anorganické bytosti přijít až k sobě, je ve skutečnosti přímo metodou, jak je k sobě přilákat, již používali čarodějové starých dob. Don Juan mě nechal, abych na to přišel sám, a tím jen

zachoval stejný postup, jakým byl sám v čarodějství vycvičen. Stále znovu a znovu poznamenával, že přimět já, aby se vzdalo svých držav jinak než praxí, je velmi obtížné. Jednou z jeho silných obranných linií je skutečně naše racionalita. Když dojde na čarodějské činy a vysvětlování, tato linie opravdu odolává nejděle. Zároveň však je také nejvíce ohrožena. Don Juan byl přesvědčen, že na naši racionalitu nejvíce útočí právě existence anorganických bytostí.

Pokud jde o moje snové praktiky, zavedl jsem si určitý průběh, který jsem bez výjimky dodržoval každý den. Nejdříve jsem se zaměřil na všechny myslitelné detaily svých snů, potom na změnu snů. Mohu upřímně říct, že jsem sen za snem pozoroval celá universa podrobností. Stalo se samozřejmostí, že v určitém okamžiku se začala moje snová pozornost ztrácet a snové sezení skončilo buď tak, že jsem usnul a zdály se mi pak obyčejné sny, v nichž jsem vůbec neměl snovou pozornost, anebo jsem se probudil a nebyl jsem vůbec schopen spát.

Jak mi don Juan říkal už dřív, stávalo se čas od času, že mi do snů zasáhl proud cizí energie, který nazýval špehem. Protože jsem byl upozorněn předem, pomohlo mi to upravit snovou pozornost a být ve střehu. Poprvé jsem si cizí energie všiml, zrovna když se mi zdálo, že nakupuji v obchodním domě. Přecházel jsem od pultu k pultu a hledal nějaké starožitnosti. Konečně jsem něco našel. Absurdnost, že hledám starožitnosti v obchodním domě, bila tak do očí, že jsem se tomu sám pro sebe smál, ale protože jsem něco našel, zapomněl jsem na to. Tou starožitností byla rukojeť vycházkové hole. Prodáváč mi říkal, že je vyrobena z irida, jež je prý jednou z nejtvrděších látek na světě. Byla do ní vyřezána opičí hlava a ramena. Mně však připadalo, že je z jadeitu. Prodáváč se urazil, když jsem nadhodil, že to snad je jadeit, a aby dokázal, že má pravdu, mrštil rukojetí ze všech sil na betonovou podlahu. Nerozbila se, ale poskakovala jako míček a potom odplachtila. Rotovala přitom jako házecí talíř. Šel jsem za ní. Zmizela za nějakými stromy. Rozběhl jsem se za ní a našel jsem ji zaraženou do země. Proměnila se v neobyčejně krásnou, dlouhou vycházkovou hůl, temně zelenou, skoro do černa.

Zatoužil jsem po ní. Uchopil jsem ji a ze všech sil jsem se jí snažil vytáhnout ze země, než někdo přijde. Ale ať jsem se snažil

sebevíc, ani jsem s ní nehnul. Báł jsem se, že ji zlomím, budu-li jí lomcovat sem a tam ve snaze ji uvolnit. Začal jsem tedy kolem ní holýma rukama odhrabávat zem. A jak jsem tam kutal, pořád se rozpouštěla, až z ní zbyla jen kaluž zelené vody. Užasle jsem hleděl na tu vodu. Najednou mi připadalo, že vybuchne. Proměnila se v bílou bublinu a pak zmizela. Sen přešel do jiných obrazů a podrobností, které nebyly nijak zvláštní, i když byly jasné jako křišťál.

Když jsem donu Juanovi tento sen vyprávěl, řekl mi: „To jsi vydělal špeha. Špehů je víc, když máme průměrné a normální sny. Je zvláštní, že sny snivců jsou od špehů oproštěny. A když se špehové objeví, dají se poznat podle podivností a nesrovnalostí, které je obklopují.“

„V jakém smyslu nesrovnalostí, done Juane?“

„Že jejich přítomnost nedává smysl.“

„Ale ve snu dává smysl jen málo co.“

„Věci jsou nesmyslné pouze v obyčejných snech. Řekl bych, že je to proto, že se do nich promítá víc špehů. Průměrní lidé jsou totiž vystaveni větší palbě neznáma.“

„A víte, proč to tak je, done Juane?“

„Podle mého jde o rovnováhu sil. Průměrní lidé mají obrovsky silné bariéry, aby se proti těmto náporům chránili. Mají bariéry, jako třeba starost o svou osobu. Čím silnější je tato bariéra, tím větší je pak útok.“

Naproti tomu snivci mají méně bariér a také méně špehů ve snu. Zdá se, že ve snech snivců nesmyslné věci zmizely, snad proto, aby bylo jisté, že snivec zachytí přítomnost špeha.“

Don Juan mi poradil, abych dával bedlivě pozor a vzpomněl si na každou jednotlivou podrobnost snu, který jsem měl. Dokonce mě nechal opakovat, co jsem mu říkal.

„Jsem z vás úplně popletený,“ povzdechl jsem si. „Nejdřív nechcete o mém snění nic slyšet, a pak zase chcete. Má to vaše odmítání a přijímání vůbec nějaký řád?“

„To si piš, že to všechno má určitý řád. Je dost pravděpodobné, že jednou budeš dělat totéž ty nějakému jinému snivci. Některé momenty mají zásadní důležitost, protože souvisí s duchem. Jiné jsou zcela nedůležité, protože se spojují jen s naší osobností, která se oddává svým slabostem.“

První špeh, kterého si oddělíš, bude pořád přítomný, a to v kdejaké formě, třeba v iridiu. Mimochodem, co to je iridium?”

„Já vlastně ani nevím,“ přiznal jsem se zcela upřímně.

„Tak vidíš! A co řekneš, až se ukáže, že je to jedna z nejpevnějších látek na světě?”

Don Junaovi zářily oči radostí, když jsem se té absurdní možnosti nervózně smál. A jak se později ukázalo, bylo to tak.

Od té doby jsem si začal všimát nesrovnalostí, které se mi objevovaly ve snech. Jakmile jsem přijal don Juanovu kategorii cizí energie ve snech, naprosto jsem s ním souhlasil, že to, co do snu nezapadá, jsou cizí vetřelci. Když jsem je oddělil, snová pozornost se na ně vždycky zaměřila s intenzitou, která se za jiných okolností neobjevovala.

Dále jsem si všiml, že pokaždé, když mi cizí energie pronikla do snů, musela se má snová pozornost velice namáhat, aby ji proměnila v nějaký známý předmět. Moje snová pozornost nebyla schopna takovou transformaci plně dovést, a to byl její nedostatek. Výsledkem pak byl jakýsi hybrid, mně takřka neznámý. Cizí energie se potom úplně snadno vytratila. Proměnila se ve světelnou skvrnu, kterou rychle pohltily další detaily, které se mi hrnuly do snů.

Když jsem dona Juana požádal, aby mi něco řekl k tomu, co se to se mnou děje, prohlásil: „V tomto bodě tvého snění jsou špehové průzkumníci, vysílání anorganickými bytostmi. Jsou velice rychlí, to znamená, že nezůstávají dlouho.”

„Proč říkáte, že jsou to průzkumníci, done Juane?”

„Přicházejí, protože hledají možnost uvědomování. Mají vědomí a cíl, i když to je pro naši mysl zcela nepochopitelné. Dá se to možná srovnat s vědomím a cílem stromů. Vnitřní rychlost stromů a anorganických bytostí je nám nepochopitelná, protože je nekonečně pomalejší než naše.”

„Co vás k tomu vede, done Juane?”

„Stromy i anorganické bytosti mají delší trvání než my. Jsou uzpůsobeny tak, aby setrvaly na místě. Jsou nepohyblivé, a přece dokážou přimět k pohybu všechno kolem sebe.”

„Chcete tím říct, done Juane, že anorganické bytosti zůstávají na místě jako stromy?”

„Samozřejmě. To, co ve snu vidíš jako jasné nebo temné hůlky,

jsou jejich projekce. I to, co slyšíš jako hlas snového vyslance, je jejich projekce. I jejich špehové jsou projekce.”

Z jakéhosi nevyzpytatelného důvodu mě tato slova ohromila. Najednou mě naplnila úzkost. Zeptal jsem se dona Juana, jestli takovéhle projekce mají i stromy.

„Ano,“ přikývl, „avšak tyhle projekce jsou vůči nám ještě méně přátelské než projekce anorganických bytostí. Snivci je nikdy nevyhledávají, pokud nejsou v příhodném stavu vzhledem ke stromům. Takového stavu dosáhnout je však velmi těžké. Víš, na téhle zemi přátele nemáme,“ zasmál se tlumeně. Pak dodal: „Proč, to ostatně není žádné tajemství.”

„Pro vás to možná tajemství není, done Juane, ale pro mě rozhodně je.”

„Jsme destruktivní. Na téhle zemi jsme si zneprátelili každou živou bytost. Proto nemáme přátele.”

Byl jsem z toho tak nespokojen, že jsem toho rozhovoru chtěl hned zanechat. Ale jakýsi nutkavý popud mě nutil se stále vracet k anorganickým bytostem.

„A co myslíte, že bych měl dělat, abych ty špehy mohl sledovat?” zeptal jsem se.

„A proč bys je proboha chtěl sledovat?”

„Provádím objektivní výzkum anorganických bytostí.”

„Ty si snad děláš legraci! A já jsem si myslel, že s tím tvým názorem, že anorganické bytosti neexistují, se už nedá hnout.”

Jeho posměšný tón a tlumený smích mi jasně prozradily, co si o mém objektivním výzkumu myslí a jaké z toho má pocity.

„Já jsem si to rozmyslel, done Juane. Teď bych chtěl vyzkoumat všechny tyto možnosti.”

„Nezapomínej, že říše anorganických bytostí byla doménou starých čarodějů. Aby se tam dostali, vytrvale fixovali svou snovou pozornost na jednotlivé věci ve snech. Tímto způsobem byli schopni vydělit špehy. A když měli špehy na mušce, tak na ně zakřičeli, že mají v úmyslu je následovat. V okamžiku, kdy staří čarodějové tento záměr vyslovili, zmizeli, přitahováni tou cizí energií.”

„A to je to tak jednoduché, done Juane?”

Neodpověděl. Jenom se na mě smál, jako by mě vyzýval, abych to zkusil.

Doma jsem se mořil snahou přijít na to, co don Juanova slova doopravdy znamenají. O tom, že by mi mohl popisovat skutečnou metodu, se mi nechtělo ani uvažovat. Když jsem jednoho dne už vyčerpal všechny nápady i trpělivost, přestal jsem být ostražitý. Ve snu, který se mi pak zdál, mě zarazila ryba. Zničehonic vyskočila z rybníka, kolem něhož jsem šel. Škubala se mi u nohou a potom odletěla jako barevný pták. Usadila se na větvi jako na bidýlku, ale pořád to byla ryba. Ten výjev byl tak nehorázný, že mi snovou pozornost nabil novou energií. Okamžitě jsem poznal, že je to špeh. A když se za vteřinu ta ptačí ryba proněnila ve světelný bod, zavola jsem na ni, že mám záměr ji následovat. A bylo to přesně tak, jak řekl don Juan: odešel jsem do jiného světa.

Proletěl jsem zdánlivě tmavým tunelem, jako kdybych byl lehoučký létavý hmyz. Pocit tunelu skončil prudce a naráz. Jako kdyby mě vyplivla nějaká roura a já jsem se pod tím nápořem rozplácl na jakousi nesmírnou fyzickou hmotu. Takřka jsem se jí dotýkal. Nikde, žádným směrem jsem nedohlédl jejího konce. Celá ta věc mi natolik připomínala sci-fi filmy, že jsem byl naprosto přesvědčen, že si ten obraz vytvářím sám, asi tak jako si člověk formuje sny. A proč ne? Napadlo mě, že koneckonců přece spím a něco se mi zdá.

Začal jsem podrobně zkoumat svůj sen. To, nač jsem se díval, se velice podobalo jakési obrovité houbě. Bylo to porézní, samá dutina. Necítil jsem, jaké je to na omak, ale zdálo se, že je to drsné a vláknité. Barvu to mělo temnou, hnědavou. Potom mě na okamžik zaplavila pochybnost, že ta tichá hmota je jenom sen. To, před čím jsem byl, neměnilo tvar. Nehýbalo se to. Když jsem se na to upřeně zadíval, měl jsem dojem, že je to něco skutečného, nicméně stojícího na místě. Bylo to někde zapuštěno a tak silně mě to přitahovalo, že jsem nebyl schopen odklonit svou snovou pozornost. Nic jiného jsem nedokázal zkoumat, ba ani sebe. Jakási zvláštní síla, s níž jsem se dosud nasetkal, mě přibila na místě.

Potom jsem jasně ucítil, že ta hmota mou snovou energií uvolnila. Celé moje vědomí se zaměřilo na špeha, který mě sem přivedl. Vypadal ve tmě jako svatojánská muška. Vznášel se nade mnou i vedle mě. Ve své říši to byla skvrna čiré energie. Byl jsem s to *vidět*, jak ta energie syčí. Zdálo se, že si mě uvědomuje. Najednou se nade mnou naklonil a táhl mě nebo snad postrkoval. Necí-

til jsem jeho dotek, a přece jsem věděl, že se mě dotýká. Byl to překvapivý a nový pocit. Jako kdyby se jedna moje část, ta, která tam není, při tom doteku nabíjela elektřinou. Energie jí procházela v kruzích, jeden kruh za druhým.

Od té chvíle pak bylo v mém snění všechno mnohem skutečnější. Jen se značnými obtížemi jsem si udržoval ponětí o tom, že sním. A k této obtíži jsem ještě musel přidat jistotu, kterou jsem měl, že se špeh svým dotekem se mnou energeticky spojil. V okamžiku, kdy se zdálo, že mě táhne nebo postrkuje, jsem totiž věděl, co po mně chce.

Ze všeho nejdříve mě postrčil do obrovské jeskyně nebo otvory v té fyzické hmotě, již jsem měl před sebou. Jakmile jsem byl uvnitř, uvědomil jsem si, že i vnitřek je tak stejnorodě porézní jako vnějšek, že však je na pohled mnohem měkčí, jako kdyby se drsnost obrousila. Stál jsem před nějakou stavbou, která vypadala jako zvětšený obraz úlu. Všemi směry probíhaly geometricky tvarované tunely. Některé vedly nahoru, jiné dolů, napravo, nalevo, svíraly spolu různé úhly, prudce stoupaly nebo se mírně svažovaly.

Bylo tam velmi tlumené světlo, ale přesto bylo všechno dokonale vidět. Zdálo se, že ty tunely jsou živé a mají vědomí. Prskavě syčely. Upřeně jsem na ně hleděl a najednou jsem si jako blesk uvědomil, že *vidím*. Ty tunely jsou energie. V tom okamžiku se mi v uších rozeřval hlas snového vyslance tak hlasitě, že jsem nerozuměl, co říká.

„Ztlum to,“ zařval jsem s nezvyklou netrpělivostí a přitom jsem si uvědomoval, že když mluvím, zastře se mi pohled na tunely a já vstupuji do jakéhosi vakua, v němž lze jenom naslouchat.

Vyslavec ztlumil hlas a řekl: „Jsi uvnitř anorganické bytosti. Vyber si tunel a můžeš tady dokonce i žít.“ Hlas se na chvíli odmlčel a potom dodal: „Jestli ovšem chceš.“

Nedokázal jsem se přimět něco říct. Báł jsem se, že všechno, co bych vyslovil, by se mohlo vyložit přesně opačně, než to myslím.

„Máš tady nekonečné výhody,“ pokračoval hlas vyslance. „Můžeš si žít v tolika tunelech, v kolika budeš chtít. A každý tunel tě naučí něco jiného. Čarodějové starých časů tímhle způsobem žili a naučili se úžasné věci.“

Cítil jsem, aniž bych něco skutečně pocítoval, že mě špeh zeza-

du postrkuje. Zdálo se, že chce, abych se posunul ještě dál. Pustil jsem se tunelem, který byl hned vlevo. Jakmile jsem byl uvnitř, cosi mě přimělo uvědomit si, že v tom tunelu nejdu, že se v něm vznáším, že letím. Stal jsem se světelnou skvrnou, která se v ničem nelišila od špeha.

V uších se mi opět ozval hlas vyslance: „Jsi jenom světelná skvrna.“ Říkal to zbytečně, a to mi přineslo nesmírnou úlevu. „Vznášíš se uvnitř anorganické bytosti,“ pokračoval hlas. „Špeh chce, aby ses v tomhle světě pohyboval tímhle způsobem. Když se tě dotkl, navždycky tě změnil. Stal ses prakticky jedním z nás. Jestli tady chceš zůstat, stačí nahlas vyslovit svůj záměr.“

Když vyslanec přestal mluvit, opět se mi vrátil obraz tunelu. A když potom promluvil znovu, něco už se přizpůsobilo. Neztratil jsem ten svět z očí, přestože jsem naslouchal vyslancovu hlasu: „Staří čarodějové se o snění naučili všechno, co uměli, protože zůstali tady, mezi námi.“

Chtěl jsem se zeptat, jestli se to všechno naučili jen proto, že žili v těch tunelech, ale než jsem stačil svou otázku vyslovit, už mi na ni vyslanec odpověděl.

„Ano, všechno se to naučili, protože žili uvnitř anorganických bytostí. Stačilo říct, že v nich chtějí žít, a mohli tu žít, stejně jako tobě stačilo vyslovit nahlas a jasně svůj záměr, aby ses dostal sem.“

Špeh do mě strčil, aby mi dal znamení, že mám pokračovat v pohybu. Váhal jsem, a tak udělal cosi, co se vyrovnalo postrčení takovou silou, že jsem vystřelil jako kulka a proletěl nekonečnými tunele. Nakonec jsem se zastavil, protože se zastavil i špeh. Chvilí jsme se vznášeli a potom jsme se snesli do vertikálního tunelu. Tu prudkou změnu směru jsem ani nepocítil. Co se týče mého vnímání, měl jsem pocit, že se stále pohybuji rovnoběžně se zemí.

Mnohokrát jsme změnilí směr a pokaždé to na mě mělo stejný účinek, pokud jde o smyslové vnímání. Začal jsem si formulovat představu o tom, že jsem neschopný cítit, jestli se pohybuji nahoru nebo dolů, když jsem uslyšel vyslancův hlas: „Myslím, že se budeš cítit líp, když místo létání polezeš. Můžeš se pohybovat taky jako pavouk nebo moucha, rovně nahoru a dolů nebo vzhůru nohama.“

V tu ránu jsem se usadil. Jako kdybych byl až doteďka načechraný a najednou jsem nabytl tíhu, která mě uzemnila. Necítil jsem

stěny tunelu, ale vyslanec měl pravdu, že když polezu, budu se cítit líp.

„V tomhle světě nemusíš být k zemi poután gravitací,“ pokračoval hlas. Samozřejmě, že jsem byl schopen si to uvědomit sám.

„A nemusíš ani dýchat,“ pokračoval hlas. „A můžeš si podržet zrak, jestli je ti to příjemné, a vidět tak, jak vidíš ve svém světě.“

Zdálo se, že se vyslanec rozhoduje, jestli má ještě něco dodat. Hlas zakašlal, jako kdyby si někdo odkašlával, a řekl: „Zrak není nikdy narušen, proto když snivci mluví o svém snění, říkají, že něco vidí.“

Špeh mě postrčil do tunelu napravo ode mě. Byl poněkud temnější než ostatní. V jakési absurdní rovině mi připadal útulnější, přátelštější, ba dokonce známější. Hlavou mi blesklo pomyslení, že jsem jako ten tunel nebo že ten tunel je jako já.

„Vy dva jste se už setkali,“ řekl vyslancův hlas.

„Cože?“ opáčil jsem. Tomu, co říkal, jsem sice rozuměl, ale nechápal jsem smysl.

„Vy dva jste spolu zápasili, a proto každý z vás má energii toho druhého.“ Napadlo mě, že v hlase vyslance se ozývá nádech škodolibosti, ba přímo sarkasmus.

„Ne, to není sarkasmus,“ řekl vyslanec. „Já jsem rád, že tady mezi námi máš příbuzné.“

„Co chcete říct tím příbuzné?“ zeptal jsem se.

„Společná energie vytváří spřízněnost,“ odpověděl hlas. „Energie je jako krev.“

Nebyl jsem schopen nic jiného říct. Jasně jsem ucítil, jak mě svírá strach.

„Strach je cosi, co není v tomto světě přítomné,“ tvrdil vyslanec. A to byl jediný výrok, který neříkal pravdu.

Tady moje snění skončilo. Všechno bylo tak živé, tak působivé jasné a vyslancovy výroky měly takovou kontinuitu, že mě to šokovalo. Nemohl jsem se dočkat, až o tom povím donu Juanovi. Překvapilo mě a znepokojilo, že nechtěl slyšet moje vyprávění. Neřekl to přímo, ale měl jsem pocit, jako by byl přesvědčen, že to všechno bylo jen produktem mé osobnosti oddávající se vlastním slabostem.

„Proč jste ke mně takový?“ zeptal jsem se ho. „Vy se na mě zlobíte?“

„Ne, nezlobím se na tebe. Problém je v tom, že o téhle části tvého snění nemohu mluvit. V tomto případě je všechno jen a jen na tobě samotném. Už jsem ti řekl, že anorganické bytosti jsou skutečné. A ty teď zjišťuješ, jak jsou skutečné. Ale co s tímhle zjištěním uděláš, to je tvoje věc, jenom tvoje. Jednou poznáš, proč se držím stranou.“

„Ale copak není nic, co byste mi o tom snu mohl říct?“ naléhal jsem.

„Řeknu ti jen to, že to nebyl sen. Byla to cesta do neznáma. A mohl bych dodat, cesta nezbytná a nanejvýš osobní.“

Potom přešel na jiné téma a začal hovořit o dalších aspektech svého učení.

Od toho dne jsem začal cestovat do toho houbovitého světa pravidelně, a to navzdory svému strachu i don Juanově neochotě mi jakkoli radit. Ihned jsem odhalil, že čím větší mám schopnost pozorovat detaily svých snů, tím větší mám i schopnost izolovat špehy. Jestliže jsem se rozhodl pokládat špehy za cizí energii, setrvali mi v poli smyslového vnímání jen chvíli. Když jsem se rozhodl proměnit je v nějaký rádoby známý předmět, zůstali tam déle a chybně měnili tvar. Ale pokud jsem jim nahlas odhalil svůj záměr jít s nimi a pak jsem je následoval, skutečně přenesli mou snovou pozornost do světa, který přesahuje všechno, co si normálně umím představit.

Don Juan mi kdysi říkal, že anorganické bytosti jsou vždycky hotovy nás něčemu naučit. Říkal, že snový vyslanec je dokonalým mostem mezi oním světem a světem naším, protože je to hlas. Zjistil jsem, že snový vyslanec není pouze hlasem učitele, ale také hlasem nesmírně mazaného obchodníka. Ve vhodných chvílích a při vhodných příležitostech mi stále znovu a znovu opakoval, jaké přednosti má tento svět. Ale současně mě učil o snění nesmírně hodnotné věci. Když jsem poslouchal, co říká, pochopil jsem, proč staří čarodějové dávali přednost konkrétním praktikám.

„Abys mohl dokonale snít, musíš nejdřív vypnout svůj vnitřní dialog,“ řekl mi jednou ten hlas. „Abys přitom vypínání dosáhl co nejlepších výsledků, dej si mezi prsty pár malých krystalů křišťálu, tak pět až osm centimetrů velkých, anebo pár ohlazených malých říčních oblázků. Jemně ohni prsty a ty krystaly nebo oblázky mačkej v nich.“

Vyslanec mi řekl, že stejně účinné jsou i kovové špendlíky, jsou-li stejně veliké a široké jako prsty. Technika spočívala v tom, že se mezi prsty každé ruky mačkaly přinejmenším tři tenké předměty, až v rukou vznikl takřka bolestivý tlak. Tento tlak měl tu zvláštnost, že zastavoval vnitřní dialog. Vyslanec se vyslovil v tom smyslu, že dává přednost krystalům křišťálu. Prý dávají nejlepší výsledky, i když se vlastně hodí cokoli, pokud se ovšem cvičí.

„Usnout ve chvíli naprostého ticha ti zaručí dokonalý vstup do snění,“ řekl vyslancův hlas, „a zaručí ti to i rozšíření snové pozornosti.“

Jindy mi zas vyslanec radil: „Snivci by měli nosit zlatý prsten, a radši poněkud těsný.“

Vysvětloval mi, že takový prsten pak slouží jako most, po němž se lze zase vynořit ze snění zpátky do světa každodennosti anebo se ponořit do říše anorganických bytostí ze světa každodenního vědomí.

„A jak ten most funguje?“ vyptával jsem se. Nechápal jsem totiž, oč jde.

„Když se prsty dotýkají prstenu, staví most,“ řekl vyslanec. „Když snivec přijde do mého světa a má na sobě prsten, ten prsten přiláká energii mého světa a podrží si ji. A pak, když je třeba, ta energie přenesne snivce zpátky do tohoto světa, protože ji prsten uvolní snivci do prstů.“

Tlak prstenu kolem prstu stejně dobře snivci pomáhá zajistit návrat do jeho světa. Předává mu totiž do prstu neustálý a dobře známý smyslový vjem.“

Při jiném snovém sezení mi vyslanec řekl, že naše kůže je dokonalý nástroj pro přenos energetických vln z modulu našeho každodenního světa do modulu organických bytostí a naopak. Doporučil mi, abych měl kůži stále chladnou a zbavenou všech barviv a olejů. Také mi radil, že snivci mají nosit těsný opasek nebo členku či náhrdelník, protože vytvářejí tlakový bod, sloužící jako kožní centrum energetické výměny. Vyslanec vysvětloval, že kůže automaticky energii odstíní. Aby však energii nejen odstínila, ale také převáděla z jednoho bodu do druhého, musíme ve snění svůj záměr vyjádřit nahlas.

Jednoho dne mi vyslancův hlas přidal ještě další úžasnou radu. Abychom si prý zajistili pronikavost a přesnost snové pozornosti,

musíme ji dostat z patra v ústech, kde mají všechny lidské bytosti umístěnou obrovskou zásobárnu pozornosti. Vyslancovy konkrétní pokyny ukazovaly, jak se ukázat, jak se naučit potřebné ovládnutí, aby při snění špička jazyka tlačila na patro. Tento úkol je stejně obtížný a náročný, říkal vyslanec, jako najít svoje ruce ve snu. Ale jakmile se to jednou povede, vede to při ovládnutí snové pozornosti k nesmírně úžasným výsledkům.

Dostával jsem množství pokynů ve všech myslitelných směrech – pokynů, které jsem rychle zapomínal, pokud mi je neopakovali donekonečna. Obrátil jsem se k donu Juanovi o radu, co mám dělat s tímhle zapomínáním.

A jak jsem očekával, odpověděl mi stručně a krátce. „Zaměř se na to, co ti o snění říká vyslanec.“

S obrovským zájmem a chutí jsem lapal po všem, co mi vyslanecův hlas dostatečně dlouho opakoval. Věřen doporučením dona Juana, sledoval jsem jeho vedení, když se vztahovalo ke snění, a sám jsem osobně poznal, jakou hodnotu jeho pokyny mají. Nejdůležitější informací pro mě bylo, že snová pozornost vychází zpoza patra v ústech. Stálo mě veliké úsilí, abych ve snění cítil, jak přitlačuji špičku jazyka na patro. Jakmile se mi to jednou podařilo, získala moje snová pozornost vlastní život, a mohu říci, že se stala pronikavější než moje normální pozornost v každodenním světě.

Nebylo zvlášť těžké se domyslet, jak hluboce museli být staří čarodějové zaujati anorganickými bytostmi. Don Juanovy poznámky a varování před nebezpečími takového zaujetí se staly ještě důležitější než dřív. Ze všech sil jsem se snažil, abych žil podle jeho norem a zkoumal sám sebe, aniž bych podléhal vlastním slabostem. A tak se pro mě vyslanecův hlas i to, co říkal, stalo nesmírnou výzvou. Musel jsem odolávat pokušení a za žádnou cenu jsem nesměl podlehnout vyslanecovu příslibu poznání. A musel jsem tím vším procházet sám, protože don Juan i nadále odmítal poslouchat moje výpovědi.

„Musíte mi alespoň naznačit, co mám dělat,“ naléhal jsem na něj při jedné příležitosti, když jsem nabral dost odvahy ho o to požádat.

„Nemůžu!“ řekl s konečnou platností, „a už to po mně nechťej. Říkal jsem ti přece, že snivci musí zůstat sami.“

„Ale vždyť ani nevíte, nač se vás chci zeptat.“

„Ale vím. Chceš, abych ti řekl, že je vpořádku, když budeš žít v jednom z těch tunelů. Nejsou-li k tomu jiné důvody, tak třeba už jen proto, abys poznal, o čem to vyslanecův hlas mluví.“

Připustil jsem, že přesně tohle je můj problém. Když nic jiného, chtěl jsem vědět, co znamená tvrzení, že člověk v těch tunelech může žít.

„Sám jsem prošel stejným zmatkem,“ pokračoval don Juan, „a nikdo mi nemohl pomoci, protože tohle rozhodování je výhradně osobní a definitivní. Definitivní rozhodnutí učiníš ve chvíli, kdy vyslovíš svoje přání v tom světě žít. Aby tě anorganické bytosti přiměly takové přání vyslovit, budou ti plnit i ty nejtajnější touhy.“

„Ale to je opravdu ďábelské, done Juane.“

„To ti povím. Ale ne proto, co si myslíš. Pro tebe je ďábelské pokušení poddat se tomu, zejména pokud jde o tak veliké odměny. Pro mě však tkví ďábelskost říše anorganických bytostí v tom, že se může docela dobře stát jedinou svatyní, kterou snivci v nepřátelském vesmíru mají.“

„A je to opravdu pro snivce nebe, done Juane?“

„Pro některé snivce určitě. Ale ne pro mě. Já nepotřebuji berličky ani zábradlí. Já vím, kdo jsem. Jsem v tom nepřátelském vesmíru sám a naučil jsem se říkat: Budiž tomu tak!“

A tím náš rozhovor skončil. Don Juan mi neřekl, co jsem chtěl slyšet, a přesto jsem pochopil, že dokonce i touha poznat, jaké to je, žít v takovém tunelu, už takřka znamená rozhodnutí zvolit si tento způsob života. O nic takového jsem ovšem nestál. Právě tehdy jsem se rozhodl pokračovat ve snových praktikách bez jakýchkoli dalších důsledků. Rychle jsem to řekl donu Juanovi.

„Nic neříkej,“ radil mi. „Ale pochop, že když se rozhodneš zůstat, to rozhodnutí bude konečné. Zůstaneš tam už navždy.“

Není možné, abych objektivně posoudil, co se odehrávalo během oněch nespočetných snění, v nichž jsem snil tento svět. Můžu říci jen to, že se mi jevil stejně skutečný, jako je skutečný svět naší každodennosti. Při snění o tomto světě jsem pochopil, co mi don Juan mnohokrát opakoval, že totiž skutečnost pod vlivem snění prochází proměnou. Ocitl jsem se tvář v tvář volbě mezi dvěma možnostmi, před které jsou podle dona Juana postaveni všichni

snivci: buď se dát znovu a opatrně dohromady, nebo naprosto zavrhout naši soustavu interpretace senzorických údajů. Dát naši interpretační soustavu znovu dohromady pro dona Juana znamenalo zamýšlet její nové podmínění, to jest, že se člověk uvážlivě a opatrně snaží rozšířit svoje schopnosti. Jestliže snivci žijí v souladu s cestou čarodějů, našetří si energii nezbytnou pro to, aby se mohli zdržet úsudku, a tím si umožní i ono zamýšlené obnovení. Vysvětlil mi, že pokud se rozhodneme nově podmínit svůj interpretační systém, skutečnost se stává proměnlivou a rozsah toho, co může být skutečné, se rozšíří, aniž by se přitom ohrozila integrita skutečnosti. Potom snění otevírá bránu do jiných aspektů toho, co je skutečné.

Pokud se rozhodneme přehlížet svou soustavu, nekonečně se rozroste rozsah toho, co lze vnímat bez interpretace. Rozšíření našeho vnímání je pak tak obrovské, že nám zbyde jen velice málo nástrojů na interpretaci smyslových vjemů. Rozšíří se tudíž pocit nekonečné skutečnosti, která je ovšem neskutečná, nebo nekonečné neskutečnosti, která by mohla být velice dobře skutečná, ale není.

Jedinou přijatelnou volbou pro mě bylo znovu si vystavět a rozšířit svou interpretační soustavu. Při snění říší anorganických bytostí jsem byl sen za snem stavěn tváří v tvář vnitřní soudržnosti jejich světa, a to od vyčlenění špehů, přes naslouchání hlasu snového vyslance až po procházení tunely. Procházel jsem jimi a necítil jsem nic, a přesto jsem si uvědomoval, že prostor i místo jsou tam konstantní, i když ne ve smyslu, jak je za normálních okolností rozeznává racionalita. Všiml jsem si však rozdílů v jednotlivých detailech v každém tunelu, jsou-li tam nebo ne a je-li jich hodně, všiml jsem si také zdánlivé délky nebo šířky každého tunelu, v němž jsem cestoval, a tím jsem se dobral pocitu objektivního pozorování.

Oblast, na niž měla tato rekonstrukce mé interpretační soustavy nejdramatičtější účinek, bylo poznání, jak se vztahují ke světu anorganických bytostí. V tom světě, který byl pro mě skutečný, jsem byl jen bublinou energie. A tak jsem mohl prolétávat tunely jako střela, jako rychle se pohybující světlo, nebo jsem mohl lézt po stěnách jako hmyz. Když jsem letěl, podával mi jakýsi hlas soustavně, a tedy nikoli pouze náhodně, informace o detailech na

zdech, na něž jsem zaměřil svou snovou pozornost. Těmi detaily byly spleť výčnělky, podobné Braillovu písmu. Když jsem lezl po stěnách, viděl jsem tytéž podrobnosti s větší přesností a slyšel jsem hlas, který mi je popisoval ještě úplněji.

Nutným důsledkem pro mě tedy bylo vytvoření dvojího postoje. Na jedné straně jsem věděl, že sním sen, na druhé straně, že jsem zapojen do pragmatické cesty, stejně skutečné jako jakákoli jiná cesta na světě. Toto rozštěpení v dobré víře jen dokládalo to, co mi don Juan říkal již dříve, že totiž existence anorganických bytostí je hlavním útočníkem na naši racionalitu.

Teprve poté, co jsem opravdu zanechal veškerého úsudku, se mi trochu ulevilo. Když mě v jednu chvíli napětí mého neudržitelného postavení už málem zničilo, kdy jsem vážně věřil v doložitelnou existenci anorganických bytostí a současně jsem byl stejně vážně přesvědčen, že to je jenom sen, se cosi v mém postoji prudce změnilo. Stalo se to však bez jakéhokoli zasahování z mojí strany.

Don Juan soudil, že má energetická hladina, která vytrvale vzrůstala, dosáhne jednoho dne prahu, který mi umožní přehlížet všelijaké předpoklady a předsudky o přirozenosti člověka, skutečnosti a vnímání. Toho dne se zamiluji do poznání bez ohledu na logiku nebo funkční hodnotu a především bez ohledu na to, co je pro mou osobu výhodné.

Když už mi přestalo záležet na objektivním zkoumání otázky anorganických bytostí, don Juan sám nadhodil téma mé snové cesty do jejich světa: „Myslím, že si ani neuvědomuješ, jak pravidelně se s anorganickými bytostmi setkáváš.“

Měl pravdu. Nikdy jsem se ani nenamáhal o tom přemýšlet. Poznamenal jsem něco v tom smyslu, jak zvláštní je tohle moje přehlédnutí.

„To není přehlédnutí,“ upozornil mě. „Pro tu říší je přirozené, že podporuje tajnůstkářství. Anorganické bytosti se halí do tajemství a temnoty. Jen si pomysli, jaký je ten jejich svět, nehybný, soustředěný jen na to, aby nás přitahoval jako oheň noční můry.“

Jednu věc se ti vyslanec dosud neodvážil říct. Že totiž anorganické bytosti chtějí naše vědomí nebo vědomí každé bytosti, která padne do jejich sítí. Dávají nám poznání, ale nechají si za ně platit celou naší bytostí.“

„Chcete snad říct, done Juane, že anorganické bytosti jsou jako rybáři?“

„Přesně tak. Jednou ti vyslanec ukáže lidi, kteří se tam nechali chytit, nebo jiné bytosti, které nejsou lidmi a také tam uvízly.“

Mou reakcí měl spíš být odpor a strach. To, co mi don Juan odhalil, na mě hluboce zapůsobilo, ale spíš v tom smyslu, že se ve mně probudila neovladatelná zvědavost. Málem jsem zalapal po dechu.

„Anorganické bytosti nikoho nepřinutí, aby s nimi zůstal,“ pokračoval don Juan. „Rozhodnutí žít v tom jejich světě musí být dobrovolné. A přesto jsou schopné kohokoli z nás uvěznit, protože umí uspokojovat naše přání, protože nás rozmazlují a hoví našim slabostem. Dávej si pozor na vědomí, které není pohyblivé. Takové vědomí hledá pohyb a to, jak jsem ti už říkal, tak, že vytváří projekce a občas projekce zcela fantasmagorické.“

Chtěl jsem, aby mi vysvětlil, co myslí těmi fantasmagorickými projekcemi. Anorganické bytosti se prý zachytí jako háčkem na nejnějnější snivcovy pocity a nemilosrdně na ně pak hrají. Vytvářejí fantomy, aby se snivcům zalíbily nebo je zastrášily. Připomněl mi, jak jsem s jedním z těch fantomů zápasil. Vysvětloval mi, že anorganické bytosti umí projekce provádět skvěle. S velikou zálibou se prý promítají jako obrazy na stěnu.

„Staré čaroděje zničila právě jejich pošetilá důvěra v tyhle projekce. Staří čarodějové byli přesvědčeni, že jejich spojenci mají sílu, a přehlédli fakt, že spojenci jsou jen mlhavá energie, promítaná skrze světy jako kosmický film.“

„Ale vy si protiřete, done Juane. Vy sám jste přece říkal, že anorganické bytosti jsou skutečné. A teď mi povídáte, že jsou to pouhopouhé obrazy.“

„Chtěl jsem tím říct, že anorganické bytosti jsou v našem světě jako film promítaný na plátno. Mohl bych dokonce dodat, že jsou jako film jedinečné energie, promítané hranicemi dvou světů.“

„Ale co anorganické bytosti ve svém vlastním světě? Jsou tam také jako filmy?“

„Ani náhodou. Jejich svět je stejně skutečný jako náš. Staří čarodějové zobrazovali svět anorganických bytostí jako hrudku s jeskyněmi a póry, vznášející se v nějakém temném prostoru. A anorganické bytosti zobrazovali jako dutý rákos spojený dohromady

asi tak, jako jsou propojeny buňky našeho těla. Staří čarodějové ten nesmírný svazek nazývali labyrintem polostínu.“

„Takže tedy každý snivec ten svět vidí stejně?“

„Samozřejmě. Každý snivec ho vidí tak, jak je. Ty si snad myslíš, že jsi výjimečný?“

Přiznal jsem se mu, že mi v tom světě pořád něco dávalo pocit, že jsem výjimečný. To, co vytvářelo tento nesmírně příjemný a jasný pocit vlastní výjimečnosti, ale nebyl hlas snového vyslance. Nebylo to nic, o čem bych mohl vědomě přemýšlet.

„To je přesně to, co doběhlo staré čaroděje,“ řekl don Juan. „Anorganické bytosti jim provedly to, co teď provádějí tobě. Vypěstovaly v nich pocit, že jsou jedineční, výjimeční, a k tomu ještě ten nesmírně zhoubný pocit, že mají sílu a moc. Moc a pocit jedinečnosti jsou ničivé síly. Jsou neporazitelné. Dávej si pozor!“

„A jak jste se vy sám vyhnul tomuhle nebezpečí, done Juane?“

„Několikrát jsem do toho světa zašel a potom už jsem se tam nikdy nevrátil.“

Don Juan vysvětloval, že podle názoru čarodějů je svět ve své přirozenosti dravcem a čarodějové musí tuto okolnost brát při svých každodenních čarodějských záležitostech v potaz víc než kdokoli jiný. Avšak on prý je přesvědčen, že vědomí je svou pravou podstatou nuceno růst, a jediný způsob, jak může růst, je boj, střety na život a na smrt.

„Vědomí čarodějů roste, když provádějí snění. A jakmile vzroste, něco tam v tom světě tento růst zaznamená. Poznává ho a činí mu nabídky. Anorganické bytosti se ucházejí o to nové, zvětšené vědomí. Snivci tedy musí být neustále čilí a ve střehu. Jakmile se odváží do toho vesmíru dravců, stávají se kořistí.“

„A co mám podle vás dělat, abych byl v bezpečí, done Juane?“

„Buď ve střehu, každou vteřinu! Nesmíš dopustit, aby za tebe rozhodovalo něco jiného nebo někdo jiný. Choď do světa anorganických bytostí jenom tehdy, když tam jít chceš.“

„Mám-li říct pravdu, done Juane, tak nevím, jak to udělat. Jakmile jednou oddělím špeha, začne mě táhnout strašlivé nutkání, abych s ním šel. Vždyť já hergot vůbec nemám šanci, abych si to rozmyslel.“

„Ale, ale. Koho chceš tímhle napálit? Jistě, že to můžeš zastavit. Jenom jsi to ještě nezkusil, a to je celé.“

Upřímně jsem mu tvrdil, že není možné, abych se zastavil. Už se pak k tomuto tématu dál nevracel, a já jsem mu za to byl vděčný. Začal ve mně hlodat znepokojivý pocit viny. Z nějakého neznámého důvodu mě ještě nikdy nenapadlo, že bych mohl ten tah špehů vědomě zastavit.

Jako obvykle měl don Juan pravdu. Zjistil jsem, že jsem schopen změnit průběh svého snění tím, že ten průběh zamýšlím. Koneckonců jsem měl přece záměr, aby mě špehové přenášeli do svého světa. Bylo tedy proveditelné, aby se moje snění ubíralo opačným směrem, když jsem to záměrně zamýšlel.

Cvičením jsem získal neobyčejně pronikavou schopnost zamýšlet cesty do říše anorganických bytostí. Zvýšená schopnost něco zamýšlet s sebou přinesla i zvýšené ovládní snové pozornosti. Díky tomuto zvýšenému ovládní jsem byl i mnohem odvážnější. Měl jsem pocit, že mohu beztréstně cestovat, protože jsem cestu uměl zarazit, kdykoli jsem chtěl.

„Z té tvojí sebedůvěry jde děs,“ poznamenal don Juan, když jsem mu na jeho žádost pověděl o tomto novém aspektu mého ovládní snové pozornosti.

„A proč by z ní měl jít děs?“ ptal jsem se. Byl jsem opravdu přesvědčen, že to, co jsem odhalil, má i praktickou hodnotu.

„Protože ta tvoje sebedůvěra je sebedůvěrou blázna. Povím ti teď příběh jednoho čaroděje, který na to sedí. Já sám jsem toho nebyl svědkem, ale byl u toho učitel mého učitele, nagual Elías.“

Don Juan vyprávěl, že nagual Elías a jeho životní láska, čarodějka jménem Amalia, se v mládí ztratili ve světě anorganických bytostí.

Ještě nikdy jsem dona Juana neslyšel mluvit o tom, že by čarodějové měli nějakou životní lásku. To, co říkal, mě zarazilo. Zeptal jsem se ho na tuto nesrovnalost.

„To není nesrovnalost. Prostě jsem se celou tu dobu zdržel vyprávění o láskách čarodějů. Ty jsi za svůj život láskou až moc proycen, a tak jsem ti chtěl dopřát trochu oddechu.“

Tak tedy, nagual Elías a jeho životní láska, čarodějka Amalia, se ztratili ve světě anorganických bytostí,“ pokračoval don Juan.

„A neodešli tam ve snových tělech, nýbrž v tělech fyzických.“

„A jak se to stalo, done Juane?“

„Jejich učitel, nagual Rosendo, byl svým temperamentem

a praktikami velmi blízko starým čarodějům. Měl záměr Elíasovi a Amalii pomoci, ale místo toho je postrčil za vražednou hranici. Takové překročení nagual Rosendo neměl v úmyslu. Chtěl jen svoje dva učedníky dostat do druhé pozornosti, ale dopadlo to tak, že mu oba zmizeli.“

Don Juan se prý nehodlá pouštět do podrobností toho dlouhého a složitého příběhu. Pová mi jen o tom, jak se v tom světě ztratili. Nagual Rosendo se spletl v předpokladu, že anorganické bytosti se ani v nejmenším nezajímají o ženy. Odůvodnění bylo správné. Nagual Rosendo se řídil poznáním čarodějů, že vesmír je výrazně ženský a že mužskost, která je pouze odnoží ženskosti, se vyskytuje téměř zřídka, a proto je žádoucí.

Don Juan trochu odbočil a poznamenal, že tato malá početnost mužského prvku je možná důvodem, proč mají muži tak neopodstatněnou nadvládu na naší planetě. Chtěl jsem u tohoto tématu ještě zůstat, ale don Juan hned pokračoval se svým příběhem. Nagual Rosendo prý pouze plánoval dát Elíasovi a Amalii poučení výhradně o druhé pozornosti. A aby toho dosáhl, řídil se předepsanými metodami starých čarodějů. Ve snění si najal špeha a přikázal mu, aby jeho učedníky přenesl do druhé pozornosti přemístěním jejich bodu spojení do vhodné polohy.

Teoreticky je možné, aby jim špeh přemístil body spojení do vhodné polohy úplně bez námahy. Ale nagual Rosendo už nevzal v úvahu lstivost anorganických bytostí. Špeh opravdu jeho učedníkům přemístil body spojení, ale do takové polohy, z níž bylo snadné učedníky přenést do říše anorganických bytostí v těle.

„Copak je možné se přenést v těle?“ ptal jsem se.

„Je to možné,“ ujistil mě. „Jsme energie, která je udržována v určitém tvaru a pozici upevněním bodu spojení v jednom místě. Jestliže se toto umístění změní, změní se podle toho i tvar a poloha této energie. Anorganickým bytostem stačí umístit náš bod spojení na správné místo a zmizíme jako střela, od hlavy až k patě, celí.“

„A může se to stát každému, done Juane?“

„Určitě. Zejména, je-li celkový součet naší energie ten pravý. Celkový součet spojené energie Elíase a Amalie anorganické bytosti samozřejmě přehlédnout nemohly. Důvěřovat anorganickým bytostem je absurdní. Mají svůj vlastní rytmus a ten není lidský.“

Ptal jsem se dona Juana, co přesně udělal nagual Rosendo, aby poslal svoje učedníky to toho světa. Věděl jsem, že je ode mě hloupé se takhle ptát, věděl jsem, že mou otázku bude ignorovat. A tak jsem byl upřímně překvapený, když začal vyprávět.

„Ty kroky jsou jednoduchost sama. Zavřel svoje učedníky do velmi malého, uzavřeného prostoru, do nějakého kamrlíku. Potom se pustil do snění, vyslovil záměr nabídnout svoje učedníky špehovi, a tím ho z říše anorganických bytostí přivolal.

Špěh přirozeně dar přijal a v nestřeženém okamžiku, zrovna když se v tom kamrlíku milovali, je odvedl pryč. Když nagual kamrlík otevřel, už tam nebyli.“

Don Juan vysvětloval, že dávat svoje učedníky anorganickým bytostem jako dárek, je přesně to, co dělávali čarodějové starých dob. Tohle nagual Rosendo samozřejmě nechtěl, ale nechal se svést absurdním přesvědčením, že má anorganické bytosti pod kontrolou.

„Čarodějské manévry jsou vražedné,“ pokračoval don Juan. „Naléhavě tě prosím, aby ses měl nesmírně na pozoru. Nezapleť se s nimi jen proto, že budeš mít sebedůvěru jako idiot.“

„A co se nakonec stalo s naguaelem Elíasem a Amalií?“

„Nagual Rosendo pak musel do onoho světa vstoupit v těle a hledat je.“

„A našel je?“

„Našel, ale až po nevýslovném úsilí. A už je pak nedokázal dostat ven úplně. A tak ti dva mladí lidé v té říši zůstali navždycky napůl uvěznění.“

„Vy jste je znal, done Juane?“

„Samozřejmě, že jsem je znal, a ujišťuji tě, že byli velmi zvláštní.“

STÍNOVÝ SVĚT

„Musíš si dávat nesmírný pozor, protože se už málem stáváš kořistí anorganických bytostí,“ upozornil mě zcela nečekaně don Juan poté, co jsme mluvili o něčem, co se sněním absolutně nesouviselo.

Jeho slova mě překvapila. A jako obvykle jsem se pokusil hájit. „Nemusíte mě varovat, já si dávám pozor,“ ujišťoval jsem ho.

„Anorganické bytosti něco kují,“ prohlásil, „cítím to a nemůže mě upokojit, když ti řeknu, že zpočátku nastraží past a tímto způsobem se pak nežádoucí snivci účinně a trvale vyřadí.“

Tón jeho hlasu byl tak naléhavý, že jsem ho musel okamžitě znovu ujišťovat, že nehodlám spadnout do žádné pasti.

„Musíš vážně uvažovat o tom, že anorganické bytosti mají k dispozici neuvěřitelné prostředky. Mají skvělé vědomí. Ve srovnání s nimi jsme jako děti. Jako děti, které mají spousty energie, po níž anorganické bytosti prahnou.“

Chtěl jsem mu říci, že v abstraktní rovině chápu, oč mu jde, chápu jeho starost, ale v konkrétní rovině nevidím důvody pro jeho varování, protože svoje snové praktiky zcela ovládám.

Následovalo několik minut tísnivého mlčení, než don Juan opět promluvil. Změnil téma a řekl, že mě musí upozornit na jednu velmi důležitou stránku snového poučení, na něco, co jsem doposud nevezal na vědomí.

„Už chápeš, že brány snění jsou zvláštní překážky, ale dosud jsi nepochopil, že to, co dostaneš jako úkol, aby ses k bráně dostal, abys jí prošel, ve skutečnosti není to, o čem ta brána je.“

„Vůbec mi to není jasné, done Juane.“

„No, chci říct, že není pravda, že – dejme tomu – druhou bránou projde snivec, když se probudí v dalším snu, nebo když

se naučí měnit sny, aniž by se probudil do světa každodenního života.“

„A proč to není pravda, done Juane?“

„Probudit se v dalším snu nebo změnit sen, to je cvičení, které vynalezli staří čarodějové k procvičování snivcovy schopnosti vydělit špeha a pak ho sledovat.“

Don Juan prohlásil, že sledovat špeha znamená veliký úspěch. Když jsou prý snivci schopni tohle dokázat, druhá brána se rozletí dokořán a vesmír, který existuje za ní, se jim stává dostupným. Zdůraznil, že tento vesmír je tam stále, ale že do něho nemůžeme vstupovat, protože se nám k tomu nedostává energetické zdatnosti. Svou podstatou je prý druhá brána snění branou do světa anorganických bytostí a snění je klíčem, který ji otevírá.

„A může snivec vydělit špeha přímo, aniž by musel procházet cvičením s výměnou snů?“

„Ne, to vůbec ne. Cvičení je základní. Otázkou ovšem je, jestli je tohle jediné cvičení, které existuje. Nebo jestli snivec může cvičit jinak.“

Don Juan se na mě tázavě podíval. Vypadalo to, jako by ve skutečnosti čekal, že mu na tu otázku odpovím já. „Je příliš těžké přijít s nějakým cvikem, který by byl stejně úplný jako cvičení, jež vymysleli staří čarodějové,“ řekl jsem, aniž bych věděl proč, avšak s nezvratitelnou autoritou.

Don Juan připustil, že mám naprostou pravdu, a dodal, že staří čarodějové vymysleli řadu dokonalých cviků, jak projít branami snění do zvláštních světů, které existují za každou z nich. Znovu mi opakoval, že snění je vynález starých čarodějů, a proto se musí hrát podle jejich pravidel. Pravidlo druhé brány popsal jako řadu tří kroků: cvičením výměny snů se snivci dozvídají o špezech, sledováním špehů vstupují do jiného ověřitelného vesmíru, a v tomto vesmíru prostřednictvím svých vlastních činů sami poznávají ovládající zákony a pravidla tohoto vesmíru.

Don Juan řekl, že jsem při jednání s anorganickými bytostmi toto pravidlo dodržoval tak dobře, že se bojím zcela zničujících důsledků. Měl za to, že nevyhnutelnou reakcí ze strany anorganických bytostí bude pokus držet mě v jejich světě.

„A nemyslíte, done Juane, že to přeháníte?“ Nemohl jsem uvěřit, že by ten obraz byl opravdu tak ponurý, jak ho líčí.

„Vůbec nepřeháním,“ řekl suchým, vážným hlasem. „Uvidíš sám. Anorganické bytosti nihoho nepustí, alespoň ne bez skutečného boje.“

„A proč si myslíte, že mě chtějí?“

„Ukázaly už ti příliš mnoho. To si opravdu myslíš, že se budou takhle namáhat jen tak pro zábavu?“

Don Juan se zasmál své vlastní poznámce. Mně to vůbec zábavné nepřipadalo. Divný strach mě přiměl zeptat se, jestli si myslí, že mám přerušit nebo dokonce zastavit svoje snové praktiky.

„Musíš ve snění pokračovat, dokud neprojdeš celým vesmírem za druhou branou. Chci tím říct, že ty sám buď musíš přijmout nebo odmítnout vábení anorganických bytostí. Proto také zůstávám stranou a sotva kdy ti něco řeknu k tvým snovým praktikám.“

Přiznal jsem se, že jsem byl zmaten a nedovedl si vysvětlit, proč mi tak štědře objasňuje ostatní aspekty svého poznání, ale se sněním takhle skrbli.

„Byl jsem přinucen k tomu, abych tě učil snění, jenom proto, že takový rozvrh zavedli staří čarodějové. Stezka snění je plná nástrah, a jestli se jim snivec vyhne nebo do nich spadne, to už je osobní a individuální věc každého z nich, a já bych k tomu snad jen dodal, že tato věc je také definitivní.“

„A do těch pastí spadneme, když podlehneme pochlebování nebo příslibům moci?“

„Nejen tehdy, když podlehneš těmto nástrahám, ale vůbec, když podlehneš čemukoli, co nabízejí anorganické bytosti. Za určitou hranici nesmí čaroděj přijmout nic z toho, co nabízejí.“

„A jaká je to hranice, done Juane?“

„Ta hranice závisí na jednotlivcích. Výzvou pro každého z nás je to, abychom si z toho světa brali pouze to, co potřebujeme, a nic víc. Vědět, co je zapotřebí, to je ctností čarodějů, ale brát si jen to, co je zapotřebí, to je jejich největším úspěchem. Když se někomu nepodaří pochopit tohle jednoduché pravidlo, je na nejjistější cestě střemhlav spadnout do pasti.“

„A co se stane, když tam spadneme, done Juane?“

„Když spadneš, musíš zaplatit cenu a ta závisí na okolnostech a na hloubce tvého pádu. Ale o eventualitě tohoto druhu se nedá nijak mluvit, protože tady nemáme co dělat s otázkou trestu. Tady

jde o energetické proudy, které vytvářejí okolnosti a které jsou strašlivější než smrt. Na stezce čarodějů je všechno otázkou života a smrti, ale na stezce snění se to ještě stokrát zesiluje.“

Znovu jsem dona Juana ujistil, že jsem vždycky snění prováděl s nejvyšší opatrností a že jsem nesmírně ukázněný a svědomitý.

„Já vím, že jsi, ale chci, abys byl ještě ukázněnější a zacházel se vším, co nějak souvisí se sněním, s největší obezřetností. Ale buď především bdělý. Nemůžu předvídat, odkud ten útok přijde.“

„A vidíte jako vidoucí, že mi hrozí nějaké bezprostřední nebezpečí, done Juane?“

„Od toho dne, kdy ses procházel v tom tajemném městě, kdy jsem ti poprvé pomohl dát si dohromady energetické tělo, vidím, že ti hrozí bezprostřední nebezpečí.“

„Ale víte, co bych konkrétně měl dělat a čemu bych se měl vyhnout?“

„Ne. Já jenom vím, že vesmír za druhou bránou je nejbližší našemu a že náš vlastní vesmír je dost prolhaný a bezcitný. Takže se tyhle dva vesmíry zas tak moc lišit nemůžou.“

Vytrvale jsem se domáhal, aby mi řekl, co mě tam čeká. A on trval na tom, že jako čaroděj má pocit celkového nebezpečí a že nemůže nic konkrétnějšího uvést.

„Vesmír anorganických bytostí je vždycky připraven udeřit. Ale to je náš vesmír také. Právě proto se musíš do jejich říše vydávat přesně tak, jako kdybys vstupoval do válečné zóny.“

„Chcete snad říct, done Juane, že snivci se toho světa vždycky musí bát?“

„Ne, tak to nemyslím. Jakmile jednou snivec projde vesmírem za druhou bránou nebo jakmile jej jednou odmítne považovat za možnou volbu, pak už není proč se strachovat.“

Don Juan prohlásil, že pouze potom mají snivci volnost pokračovat. Nebyl jsem si tak docela jist, jak to vlastně myslí. Vysvětlil mi, že vesmír za druhou bránou je tak mocný a agresivní, že slouží jako přirozená ochrana nebo jako zkušební terén, kde si snivci vyzkoušejí svoje slabiny. Jestliže tyto zkoušky přežijí, mohou pak postoupit k další bráně. Jestliže neobstojí, navždycky zůstanou v tomto vesmíru lapeni.

Měl jsem pocit, že se dusím úzkostí. To bylo všechno, co řekl, přestože jsem se domáhal dalšího vysvětlení. Když jsem odešel

domů, dále jsem cestoval do říše anorganických bytostí a dával jsem si veliký pozor. Zdálo se, že moje opatrnost jen zvýšila pocit radosti, kterou jsem z těch cest měl. Dospěl jsem tak daleko, že stačilo i pouhé pomyšlení na svět anorganických bytostí, abych pocítil radostné vzrušení, které nelze ani popsat. Báł jsem se, že mi to potěšení dříve nebo později skončí, ale nebylo to tak. Co si neočekávaného je dokonce ještě zintenzivnilo.

Při jedné příležitosti mě špeh velmi drsně vodil nekonečnými tunely, jako kdyby něco hledal nebo se snad snažil ze mě vytáhnout veškerou energii. Jako by mě chtěl vyčerpat. Když jsme se konečně zastavili, bylo mi, jako kdybych uběhl maraton. Měl jsem pocit, že jsem na konci toho světa. Žádné další tunely už tam nebyly, všude kolem mě jen černá temnota. Potom něco ozářilo prostor přímo přede mnou, a to světlo zářilo z nepřímého zdroje. Bylo tlumené a dávalo všemu rozptýlený našedlý nebo nahnědlý odstín. Když jsem mu přivykl, mlhavě jsem rozeznával temné, pohybující se útvary. Po chvíli se mi zdálo, že dostávají hmotnost, když na ně zaostřím svou snovou pozornost. Všiml jsem si, že jsou trojího typu. Některé byly kulaté jako míče, jiné jako zvony a další byly jako obrovský zvlněný plamen svíce. Všechny byly v podstatě kulaté a stejně velké. Odhadoval jsem, že mají v průměru něco přes metr. Byly jich tam stovky, snad tisíce.

Věděl jsem, že mám zvláštní a spleť vidění, nicméně ty útvary byly tak skutečné, že jsem zjistil, že reaguji s nefalšovanou podrážděností. Z pocitu, že jsem nad hnízdem obrovských, kulatých, hnědých a šedých štěnic se mi dělalo špatně. Ale cítil jsem se také celkem bezpečně, když jsem se tam nad nimi vznášel. Všechny tyhle úvahy jsem však odhodil, jakmile jsem si uvědomil, jak je ode mě pošetilé cítit se bezpečně nebo nespůj. Jako kdyby ten sen byl situací ze skutečného života. Avšak když jsem zpozoroval, jak se ty štěnicovité útvary krouží, velice mě znepokojila představa, že by se mě dotkly.

„My jsme pohyblivou částí našeho světa,“ řekl mi znenadání vyslancův hlas. „Neboj se. My jsme energie a určitě se tě nehodláme dotýkat. Bylo by to stejně nemožné. Jsme odděleni skutečnými hranicemi.“

Po dlouhé pauze hlas dodal: „Chceme, aby ses k nám připojil. Sestup sem k nám. A nebuď z toho nespůj. Necítíš se nespůj ze

špehů a určitě ani se mnou ne. Špehové i já jsme jako ostatní. Já mám tvar zvonu a špehové jsou jako plamen svíce.“

Tahle poslední slova zcela určitě dodala mému energetickému tělu jakýsi náznak. Když jsem to uslyšel, nevolnost i strach zmizely. Sestoupil jsem do jejich roviny a míče, zvony i plameny svíce mě obklopily. Přišly ke mně tak blízko, že by se mě byly i dotkly, kdybych měl fyzické tělo. Místo toho jsme sebou vzájemně procházeli jako zhuštěné vzdušné obláčky.

V tu chvíli jsem měl neuvěřitelný pocit. I když jsem energetickým tělem nic necítil, pociťoval a zaznamenával jsem velice neobvyklé svědění někde jinde. Ty měkké vzdušné věci mnou určitě procházely, ale ne přímo tam. Pocit byl mlhavý a rychlý a nedopřál mi čas, abych ho mohl plně zachytit. Místo abych zaměřil svou snovou pozornost na něj, zcela jsem se zabral do pozorování těch nadměrně velikých energetických hmyzů.

V rovině, kde jsme byli, se mi zdálo, že mám s těmi stínovými jouscnými něčím společného, totiž velikost. Možná jsem se s nimi cítil téměř dobře proto, že – jak jsem soudil, – jsou stejně velká jako moje energetické tělo. Když jsem je prozkoumal důkladněji, shledal jsem, že mi vůbec nevadí. Ty útvary byly neosobní, studené a odpoutané, a to se mi nesmírně líbilo. Chvíli jsem uvažoval, jestli to, že se mi v jednu chvíli nelíbí a v následujícím okamžiku zase líbí, je přirozeným důsledkem snění nebo produktem nějakého energetického vlivu, který na mě ona jouscna vykonávala.

„Jsou velmi milí,“ řekl jsem vyslanci zrovna v okamžiku, kdy mě přemohlo hluboké přátelství, ba dokonce láska.

Ještě jsem ani nadořekl, co mám na mysli, když se ty temné útvary rychle stáhly pryč jako obrovská morčata a zanechaly mě v polotmě samotného.

„Promítl jsi na ně příliš mnoho citu a vyděsil je, takže se stáhly,“ řekl mi hlas vyslance. „Cit je na ně příliš tvrdý a na mě je to také trochu moc.“ Vyslavec se skutečně plaše usmál.

Tady skončilo moje snění. Když jsem se probudil, mou první reakcí bylo sbalit si a rozjet se za donem Juanem do Mexika. Nicméně nečekáný vývoj událostí v osobním životě mi zabránil odcestovat, přestože jsem se zběsile připravoval na odjezd. Úzkost, která pramenila z tohoto zvratu, úplně přerušila moje snové praktiky. Nezapojoval jsem žádné vědomé rozhodnutí, abych snění zasta-

vil. Nevědomky jsem přikládal tolik důrazu tomuto konkrétnímu snu, že jsem prostě věděl, že dokud se nedostanu k donu Juanovi, nemá smysl se snění pokračovat.

Po přestávce, která trvala přes půl roku, jsem začal být stále zmatenější z toho, co se vlastně stalo. Vůbec jsem neměl potuchy o tom, že k zastavení snových praktik postačí pouze mé pocity. Byl jsem zvědav, jestli potom postačí pouhé přání, aby se snění znovu obnovilo. A stačilo! Jakmile jsem si zformuloval pomýšlení, že znovu vstoupím do snění, moje snové praktiky opět pokračovaly, jako kdyby se nikdy nepřerušily. Špeh vyšel z místa, kde jsme skončili, a zavedl mě rovnou k vizi, kterou jsem měl během posledního sezení.

„Tohle je svět stínů,“ řekl vyslancův hlas, jakmile jsem tam byl. „Ale přesto, že jsme stíny, dáváme světlo. Jsme nejen pohybliví, ale jsme také světlem v tunelech. Jsme jiný druh anorganického bytí, které tu existuje. Anorganické bytí má trojí podobu: jedna je jako nehybný tunel, druhá je jako pohyblivý stín. My jsme ty pohyblivé stíny. Tunely nám dávají svou energii a my děláme, k čemu nás pobízejí.“

Vyslavec domluvil. Měl jsem pocit, že bude troufalé, když se ho zeptám na tu třetí podobu. Ale zároveň jsem cítil, že když se ho nezeptám, tak mi to neřekne.

„A co ten třetí typ anorganického bytí?“

Vyslavec si odkašlal a zasmál se tlumeným smíchem. Připadalo mi, že si to vyptávání vychutnává: „Jó, to je to, co je na nás nejtajemnější,“ říkal. „Ten třetí typ našim návštěvníkům odhalíme jenom tehdy, když se rozhodnou u nás zůstat.“

„A proč tomu tak je?“ ptal jsem se.

„Protože k tomu, aby byl vidět, je třeba hodně energie,“ odpověděl vyslavec. „A tu energii bychom mu museli poskytnout.“

Věděl jsem, že mi vyslavec říká pravdu. A také jsem poznal, jak strašlivé nebezpečí tu číhá. Ale přece mě hnala zvědavost, překračující všechny meze. Chtěl jsem vidět ten třetí typ.

Vyslavec si, jak se zdálo, uvědomoval mou náladu. „Chtěl bys je vidět?“ zeptal se co nejledabyjeji.

„Zcela určitě.“

„Stačí jen nahlas říct, že chceš s námi zůstat,“ řekl vyslavec nenuceně.

„A když to řeknu, to tu budu muset zůstat hned?“ zeptal jsem se. „Přirozeně,“ řekl vyslanec tónem, v němž se ozývalo absolutní přesvědčení. „Všechno, co v tomto světě řekneš nahlas, platí.“

Musel jsem pořád přemýšlet o tom, že kdyby mě ten vyslanec chtěl nějak napálit, stačilo by mu, aby mi lhal. Já bych ten rozdíl stejně nepoznal.

„Já ti ale lhát nemohu, protože lež neexistuje,“ vpadl mi vyslanec do myšlenek. „Mohu s tebou mluvit jen o tom, co existuje. Za lži nestojí žádný záměr, a proto lež nemá existenci.“

Chtěl jsem se s ním přít, že i za lhaním záměr je, ale než jsem stačil vyslovit svou námitku, vyslanec řekl, že za lhaním je úmysl a úmysl že není záměr.

Nedokázal jsem udržet snovou pozornost v soustředění na tvrzení, která mi vyslanec předkládal. Odplouvala mi ke stínovým bytostem. Najednou jsem si všiml, že vypadají jako stádo zvláštních, až dětských zvířat. Vyslanec mě upozornil, abych držel svoje emoce na uzdě, protože náhlé výbuchy citů je prý rozeženou asi jako hejno ptáků.

„A co chceš, abych dělal?“ ptal jsem se.

„Pojď k nám a zkus nás postrčit nebo popotáhnout,“ vybídl mě vyslanec hlasem. „Čím rychleji se to naučíš, tím rychleji budeš umět pohybovat věcmi ve svém světě, když se na ně budeš jenom dívat.“

Moje kupecká mysl při téhle představě úplně šlela. Okamžitě jsem byl mezi nimi a zoufale jsem se je snažil popostrčit nebo přitáhnout. Po chvíli jsem úplně vyčerpal veškerou energii. Měl jsem pak pocit, že jsem se snažil zhruba o něco takového, jako zvednout dům silou svých zubů.

Měl jsem také pocit, že čím více jsem se namáhal, tím větší počet stínů tam byl. Jako kdyby přicházely ze všech koutů, aby mě pozorovaly nebo se na mně živily. A sotva mě tohle napadlo, stíny se okamžitě stáhly zpátky.

„My se na tobě neživíme,“ řekl vyslanec. „Všichni přicházíme proto, abychom pocítili tvou energii. To je asi totéž, co děláte vy, když za studeného dne vyjde sluníčko.“

Vyslanec mě vybízel, abych se vůči nim otevřel a odvolal svoje podezřívavé myšlenky. Slyšel jsem jeho hlas a když jsem poslouchal, co říká, uvědomil jsem si, že slyším, cítím a myslím úplně

stejně jako ve svém každodenním životě. Pomalu jsem se otočil, abych se kolem sebe podíval. Jako měřítko jsem si vzal jasnost svého vnímání a dospěl jsem k závěru, že jsem ve skutečném světě.

V uších mi zněl vyslanecův hlas. Říkal, že jediný rozdíl mezi vnímáním jejich světa a mého světa je pro mě v tom, že vnímání jejich světa začíná a končí mrknutím oka, zatímco u mého světa to tak není, protože moje vědomí je zafixováno na můj svět, spolu s vědomím nesmírného počtu bytostí jako jsem já, které svým záměrem udržují můj svět na místě. A vyslanec dodal, že vnímání mého světa pro anorganické bytosti začíná a končí stejně, totiž mrknutím oka, ale s vnímáním jejich světa tomu tak pro ně není, protože ten jejich svět zas na místě udržují svým záměrem ony a jich je také nesmírné množství.

V tom okamžiku se mi výjev začal rozplývat. Byl jsem jako potápěč a probouzel jsem se z toho světa, jako kdybych plaval nahoru až k hladině.

Při dalším sezení vyslanec na začátku rozhovoru zopakoval, že mezi pohyblivými stíny a nehybnými tunely panuje vztah naprosté koordinace a spolupráce. „Nemůžeme jeden bez druhého existovat,“ zakončil vyslanec svůj proslav.

„Chápu, jak to myslíš.“

V hlase vyslance se ozval nádech pohrdání, když mi opáčil, že nemůžu chápat, co znamená mít vztahy tohoto druhu, které znamenají nekonečně víc než pouhou závislost. Chtěl jsem ho požádat, aby mi to vysvětlil, ale v následujícím okamžiku jsem byl uvnitř toho, co by se snad dalo popsat jako tkáň tunelu. Viděl jsem pár groteskně prostoupených žlázovitých výčnělků, které vydávaly mdlé světlo. Napadlo mě, že jsou to tytéž výčnělky, které mi připomínaly Brailleho písmo. Když jsem uvážil, že ty energetické chomáčky mají něco přes metr v průměru, začal jsem uvažovat nad tím, jak asi budou ty tunely veliké.

„Velikost tady není totéž jako velikost v tvém světě,“ řekl vyslanec. „Energie tohoto světa je jiným druhem energie. Její charakteristické rysy se neshodují s rysy energie tvého světa, a přece je tento svět stejně skutečný jako ten tvůj.“

Vyslanec dále říkal, že o stínových bytostech mi už sdělil všechno, když mi popisoval a vysvětloval výčnělky na stěnách tunelů.

Namítl jsem, že jsem sice ty výklady slyšel, ale že jsem jim nevěnoval pozornost, protože jsem byl přesvědčen, že se přímo netýkají mého snění.

„Všechno, co je tady, v téhle říši, se týká snění přímo,“ řekl vyslanec.

Chtěl jsem přemýšlet o tom, jaký důvod mě vedl k chybnému úsudku, ale měl jsem mysl úplně prázdnou. Snová pozornost mi mizela. Dělal mi potíže ji zaměřit na svět kolem sebe. Vzchopil jsem se, abych se probudil. Vyslanec opět začal hovořit a zvuk jeho hlasu mě podepřel. Moje snová pozornost značně oživila.

„Snění je prostředek, který přivádí snivce do tohoto světa,“ řekl vyslanec, „a všechno, co čarodějové vědí o snění, jsme je naučili my. Náš svět je spojen s vaším světem bránou, které říkáme sny. My těmi dveřmi umíme procházet, ale lidé to neumějí. Musí se to učit.“

Vyslancův hlas mi pak vysvětloval to, co už mi vysvětloval i dříve.

„Ty výčnělky na stěnách tunelů jsou stínové bytosti. Já jsem jednou z nich. Pohybujeme se v tunelech, na stěnách a nabíjíme se jejich energií. To je i naše energie.“

Opravdu nejsem schopen si představit takový symbiotický vztah, jehož jsem právě svědkem, prošlo mi líně hlavou.

„Kdybys mezi námi zůstal, jistě by ses naučil cítit, jaké to je, být propojen tak, jak jsme propojeni my,“ řekl vyslanec.

Zdálo se, že čeká na mou odpověď. Měl jsem pocit, že opravdu chce, abych řekl, že jsem se rozhodl zůstat.

„A kolik stínových bytostí je v každém tunelu?“ zeptal jsem se, abych změnil náladu, a okamžitě jsem toho litoval, protože mi vyslanec začal podávat podrobný výčet počtu a funkcí stínových bytostí v každém tunelu. Každý tunel prý má určitý počet závislých jsoucen, která vykonávají zvláštní funkce, související s potřebami a očekáváním tunelu, jenž je podporuje.

Nechtěl jsem, aby se vyslanec pouštěl do dalších podrobností. Usoudil jsem, že čím méně toho budu vědět o každém z tunelů a o stínových bytostech, tím lépe pro mě. Jakmile jsem tuhle myšlenku zformuloval, vyslanec zmlkl a moje energetické tělo sebou škublo, jako kdyby zatáhli za šňůru. V následujícím okamžiku jsem byl v posteli a plně probuzený.

Od té doby jsem už neměl strach, který by mohl přerušit moje snové praktiky. Začala mě ovládat další představa. Představa, v níž jsem nacházel vzrušení, kterému se nic nevyrovnalo. Sotva jsem se každý den mohl dočkat chvíle, kdy začnu se sněním a najdu špeha, který mě zavede do světa stínů. To, co mě přitahovalo ještě víc, byla skutečnost, že moje vize světa stínů byla ještě opravdovější a živější než dřív. Posuzováno podle mých subjektivních norem uspořádaných myšlenek, uspořádaných vizuálních i sluchových senzoričkových vjemů a uspořádaných reakcí z mé strany, byla pak moje zkušenost, pokud trvala, stejně skutečná jako jakákoli jiná situace z našeho každodenního světa. Nikdy jsem ještě nezažil vnímání, při němž jediným rozdílem mezi mými vizemi a každodenním světem byla rychlost, s níž mé vize končí. V jednom okamžiku jsem byl v podivném, skutečném světě a za chvíli jsem ležel ve své posteli.

Prahl jsem po don Juanově komentáři a vysvětlení, ale stále jsem byl uvězněn v Los Angeles. Čím více jsem uvažoval o své situaci, tím větší jsem pocítoval úzkost. Dokonce jsem nabyt dojmu, že ve světě anorganických bytostí se nesmírnou rychlostí začíná cosi kout.

A jak rostla úzkost, moje tělo se propadlo do stavu hlubokého strachu, ačkoli při pomýšlení na stínový svět moje mysl prožívala extáze. A ke všemu ještě mi hlas snového vyslance začal pronikat i do každodenního vědomí. Jednou při vyučování na univerzitě jsem uslyšel hlas, který stále znovu a znovu opakoval, že jakýkoli pokus z mojí strany ukončit snové praktiky bude znamenat na prostou zkázu všech mých cílů. Hlas tvrdil, že bojovníci se nevyhýbají výzvě a že nemám žádný pádný důvod přerušit svoje snové praktiky. Souhlasil jsem s vyslancem. Neměl jsem v úmyslu nic zastavovat a ten hlas pouze znovu potvrzoval to, co jsem cítil.

Změnil se nejen vyslanec, ale na scéně se objevil také nový špeh. Jednou, ještě předtím, než jsem si začal prohlížet jednotlivé věci ve snu, přede mě špeh doslova vyskočil a agresivně zajal mou snovou pozornost. Pozoruhodným rysem tohoto špeha byla skutečnost, že nemusel procházet žádnou energetickou proměnou, protože byl chomáčkem světla od začátku. V okamžiku, aniž bych musel vyslovit svůj záměr jít s ním, mě přenesl do jiné části říše anorganických bytostí, do světa šavlozubých tygrů.

Ve svých dřívějších knihách jsem už popsal záblesky těchto vizí. Říkám záblesky, protože jsem tehdy ještě neměl dostatek energie, abych tyto světy, které jsem vnímal, učinil srozumitelné pro svou lineární mysl.

Po dlouhou dobu se mi noční vize šavlozubých tygrů objevovaly pravidelně, a té noci, kdy mě onen agresivní špeh zavedl do této říše poprvé, se najednou objevily znovu. Aniž by špeh počkal na můj souhlas, opět mě zavedl do tunelů.

Uslyšel jsem vyslancův hlas. Okamžitě začal obchodovat a bylo to nejdlejší a nejvýstižnější vychvalování, jaké jsem dosud slyšel. Vykládal mi o neobyčejných výhodách světa anorganických bytostí. Mluvil o poznání, které zcela určitě ohromí mou mysl. Mohu ho získat tím nejjednodušším způsobem, stačí, že zůstanu v těch úžasných tunelech. Mluvil o neuvěřitelné pohyblivosti, o nekonečném čase poznávat a především o tom, jak by mě kosmičtí sluhové hýčkali, aby splnili i ty nejmenší moje rozmary.

„Jsou u nás vědomé bytosti z nejneuvěřitelnějších koutů vesmíru,“ říkal vyslanec na závěr svého proslovu. „A jsou moc rádi, že jsou u nás. Nikdo vlastně nechce odejít.“

V tu chvíli mi hlavou blesklo, že služba je zcela určitě přesně opačná mé povaze. Nikdy jsem se necítil uvolněně se služebnictvem, ani když mě někdo obsluhoval.

Špeh se ujal vedení a nechal mě plachtit mnoha tunely. Zastavil se v tunelu, který vypadal poněkud větší než ostatní. Snová pozornost mi uvízla na velikosti a uspořádání tunelu a byla by tam zůstala jako přikovaná, kdyby mě něco nepřimělo se otočit. Potom se má snová pozornost zaměřila na chomáček energie o něco větší, než mají stínové bytosti. Byl modrý asi jako modř v plameni svíčky. Poznal jsem, že tento energetický útvar není stínové jsoucno a že sem nepatří.

Zcela jsem se ponořil do pocitu, jímž jsem ho vnímal. Špeh mi dával znamení, abychom odešli, ale něco způsobovalo, že jsem byl k jeho pokynům hluchý. Zůstal jsem celý nespůj tam, kde jsem byl. Nicméně špehovy signály přerušily moje soustředění a já jsem ten modrý útvar ztratil z očí.

Najednou mě značná síla přiměla rotovat kolem dokola a pak mě postavila rovnou před ten modrý útvar. A jak jsem na něj upřeně zíral, proměnil se v postavu člověka, velmi malou, útlou,

jemnou, takřka průsvitnou. Zoufale jsem se snažil určit, jestli je to muž nebo žena, ale i když jsem se velmi snažil, nedokázal jsem to.

Pokusy zeptat se vyslance selhaly. Najednou odletěl a nechal mě v tom tunelu viset tváří v tvář neznámé osobě. Pokusil jsem se s ní mluvit tak, jak jsem rozmloval s vyslancem. Nedostal jsem žádnou odpověď. Pocítil jsem vlnu frustrace, že nejsem schopen prolomit bariéru, která nás odděluje. A potom se mě zmocnil strach z toho, že jsem sám s někým, kdo je možná mým nepřitelem.

Přítomnost toho neznámého ve mně spustila nejrůznější reakce. Dokonce jsem pocítil povznesení, protože jsem pochopil, že mi špeh ukázal dalšího lidského tvora, který je v onom světě chycen. Ale ta možnost mě jen doháněla k zoufalství, protože jsme spolu nebyli schopni komunikovat a ten neznámý byl možná čarodějem dávných věků a patřil k době, která je jiná než moje.

Čím větší bylo moje povznesení a zvědavost, tím jsem byl těžší, až jsem byl najednou tak obrovský, že jsem byl zpátky ve svém těle a zpátky na světě. Ocítl jsem se v Los Angeles, v parku vedle Kalifornské univerzity. Stál jsem na trávě, přímo v řadě lidí, kteří tam hráli golf.

Osoba, která stála přede mnou, se zhmotnila stejnou rychlostí jako já. Jeden krátký prchavý okamžik jsme na sebe upřeně zírali. Byla to holčička, asi tak šestiletá nebo sedmiletá. Myslil jsem si, že ji znám. Když jsem ji uviděl, moje povznesení a zvědavost překonala všechny meze natolik, že spustila opačný proces. Ztratil jsem hmotu tak rychle, že jsem byl v dalším okamžiku zase jen chomáček energie v říši anorganických bytostí. Špeh si pro mě přišel a spěšně mě odtáhl pryč.

Projel mnou strach a to škubnutí mě probudilo. Při vynořování do každodenního světa cosi nechalo proklouznout zprávu. Moje mysl se zběsile snažila dát dohromady, co vím nebo co si myslím, že vím. Strávil jsem nepřetržitě více než osmačtyřicet hodin snahou dostat se ke skrytému pocitu nebo ke skrytému poznání, které na mně ulpělo. Jediným úspěchem, jehož jsem se dobral, byl pocit jakési síly – představoval jsem si, že je vně mého těla i mé mysli – která mi říkala, abych už svému snění dál nedůvěřoval.

Po několika dnech se mě začínala zmocňovat temná a tajemná jistota. Jistota, která postupně rostla, až jsem už přestal pochybo-

vat o její věrohodnosti. Byl jsem si jist, že ten modrý chomáček energie je vězněm v říši anorganických bytostí.

Zoufale jsem potřeboval don Juanovu radu, víc než kdy jindy. Věděl jsem, že tím z okna vyhazují celý rok práce, ale nemohl jsem si pomoci. Nechal jsem všeho, co jsem dělal, a rozjel jsem se do Mexika.

„A co opravdu chceš?“ zeptal se mě don Juan, aby nějak ovládl moje hysterické žvanění.

Co chci, jsem mu však nedokázal vysvětlit, protože jsem to nevěděl sám.

„Musíš mít opravdu vážné potíže, když ses takhle rozjel až sem,“ řekl don Juan se zamyšleným výrazem.

„Je to tak, přestože nedovedu přijít na to, v čem vlastně ty potíže mám.“

Vyzval mě, abych mu do všech významnějších detailů popsal svoje snové praktiky. Pověděl jsem mu o své vizi malé holčičky a o tom, jak na mě zapůsobila v emocionální rovině. Okamžitě mi doporučil, abych tuto událost ignoroval a považoval ji za očividný pokus ze strany anorganických bytostí, které se snaží pečovat o mou fantazii. Poznamenal, že je-li na snění kladen příliš velký důraz, stává se tím, čím bylo pro staré čaroděje, totiž zdrojem pro nevyčerpatelné podléhání vlastním slabostem.

Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu se mi nechtělo donu Juanovi vyprávět o říši stínových jsoucen. Teprve když odmítl mou vizi holčičky, pocítil jsem povinnost popsat mu svoje návštěvy do tohoto světa. Dlouho mlčel, jako kdyby ho to přemohlo.

Když nakonec promluvil: „Jsi ještě osamělejší, než jsem si myslel, protože já s tebou snové praktiky vůbec nemůžu probírat. Jsi v situaci starých čarodějů. Můžu pro tebe udělat pouze to, že ti budu stále opakovat, že musíš nasadit veškerou opatrnost, jaké jsi vůbec schopen.“

„A proč říkáte, že jsem v situaci starých čarodějů?“

„Opakoval jsem ti už mockrát, že tvoje naladění se nebezpečně podobá rozpoložení starých čarodějů. Byly to bytosti velice schopné, ale měly tu vadu, že se v říši anorganických bytostí cítily jako ryba ve vodě. Ty jsi na stejné lodi. Víš už o tom tolik věcí, které si nikdo z nás ani představit nemůže. Tak já jsem například o světě stínů ani věděl, a nevěděl to ani nagual Julian

ani nagual Elías, přestože ve světě anorganických bytostí strávili dlouhou dobu.“

„Ale jaký je rozdíl v tom, že vím o světě stínů?“

„To je veliký rozdíl. Tam se snivci dostanou jen tehdy, když jsou si anorganické bytosti jisty, že snivci v jejich světě zůstanou. Tohle víme z příběhů starých čarodějů.“

„Ujišťuji vás, done Juane, že nemám vůbec v úmyslu tam zůstat. Vy mluvíte, jako kdybych se měl nechat zlákat těmi jejich přísliby služby nebo moci. Ale já nemám zájem ani o jedno, tak je to.“

„V této rovině už to není tak jednoduché. Už jsi překročil onu hranici, člověk ještě může odejít. A kromě toho máš tu smůlu, že si tě vyhledaly vodní anorganické bytosti. Vzpomínáš, jak sis s tím hrál? A jaké to bylo. Tenkrát jsem ti říkal, že vodní anorganické bytosti jsou nejotravnější. Jsou závislé a majetnické a jakmile jednou ponoří svůj háček, nikdy se nevzdávají.“

„A co to znamená v mém případě, done Juane?“

„To znamená skutečný průšvih. Konkrétně ona anorganická bytost, která vede tuhle podívanou, je ta, kterou jsi onoho osudného dne chytil. Za ta léta tě dokonale poznala. A zná tě velmi důvěrně.“

Upřímně jsem donu Juanovi přiznal, že se mi dělá špatně od žaludku i z pouhé představy, že mě zná jakási anorganická bytost důvěrně.

„Když si snivci uvědomí, že anorganické bytosti nemají nic, čím by je přitahovaly, bývá většinou už příliš pozdě, protože v té době už je mají anorganické bytosti v síti.“

Hluboko uvnitř jsem cítil, že mluví abstraktně o nebezpečích, která by mohla teoreticky existovat, ale v praxi nejsou. Byl jsem si tajně jist, že žádné skutečné nebezpečí neexistuje.

„Já nehodlám dopustit, aby mě anorganické bytosti jakkoli zlákaly, jestli máte tohle na mysli,“ řekl jsem.

„Já si myslím, že se tě chystají obelstít. Tak jako obelstily naguala Rosenda. Chystají se to na tebe nastražit a ty tu past nejenže neuvidíš, ba ani nebudeš mít podezření. Umí pracovat velmi hladce. Teď si na tebe vymyslely tu malou holčičku.“

„Ale já nemám v duchu žádné pochybnosti o tom, že ta holčička existuje,“ trval jsem na svém.

„Žádná taková holčička neexistuje,“ vyjel na mě. „Ten modravý chomáček energie, to je špeh. Průzkumník, který se chytil v říši anorganických bytostí. Už jsem ti říkal, že anorganické bytosti jsou jako rybáři. Přilákají vědomí a pak je chytí.“

Don Juan řekl, že je přesvědčen nade vše pochybnosti, že onen modravý chomáček energie byl z dimenze naprosto odlišné od naší. Podle něho to byl špeh, který zabloudil a chytil se jako moucha do pavoučí sítě.

Tuhle analogii jsem nedocenil. Měl jsem tak vážné obavy, až mi z toho bylo fyzicky špatně. Zmínil jsem se o tom donu Juanovi a on mi řekl, že můj zájem o zajatého špeha v něm vyvolává pocit blízký zoufalství.

„A proč vás to tak trápí?“

„V tom zatraceném světě se něco kuje. A já nejsem s to přijít na to, co to je.“

Když jsem byl s donem Juanem a jeho společníky, vůbec jsem o světě anorganických bytostí nesnil. Jako obvykle jsem zaměřil svou pozornost na jednotlivé věci ve snu a měnil jsem sny. Don Juan mě nechal upřeně zírat na oblaka a vzdálené vrcholky hor. Byl to jeho způsob, jak vyvážit svoje starosti. Okamžitě jsem z toho měl pocit, že jsem ve stejné rovině jako mraky, nebo jsem cítil, že jsem skutečně na těch vzdálených horských vrcholcích.

„Mám velkou radost,“ říkal don Juan, když komentoval moje úsilí, „ale také velké starosti. Učíš se právě úžasným věcem a ke všemu to ještě ani nevíš. A nemám teď na mysli to, že tě učím já.“

„To mluvíte o anorganických bytostech, done Juane? Vážně?“

„Ano, o anorganických bytostech. Doporučil jsem ti, abys zíral na cokoli. Zírání bylo technikou starých čarodějů. Během okamžiku jsi byl schopen se dostat k jejich energetickým tělům, prostě tak, že jsi zíral na předměty jejich zálibení. Je to velmi mocná technika, ale pro moderní čaroděje je zbytečná. Nikterak nezvyšuje naši střízlivost ani schopnost usilovat o svobodu. Dělá jen to, že nás připoutá ke kontrétním věcem, a tento stav je velmi nežádoucí.“

Don Juan dodal, že pokud se nebudu ovládat, až spojím svou druhou pozornost s pozorností každodenního života, stane se ze mě nesnesitelný člověk. Mezi mou pohyblivostí v druhé pozornosti a mým trváním na nepohyblivosti ve vědomí každodenního

světa prý zeje nebezpečná propast. Don Juan podotkl, že propast mezi oběma pozornostmi je tak veliká, že se ze mě v každodenním stavu stává téměř pitomec a ve druhé pozornosti jsem zase šílenec.

Než jsem odjel domů, dovolil jsem si pohovořit o svých snových viděních stínového světa s Carol Tiggsovou, i když mi don Juan doporučoval, abych o nich s nikým nehovořil. Byla nesmírně chápavá a velice ji to zajímalo, protože je mým naprostým protějškem. Don Juan byl ze mě nepochybně rozmrzelý, že jsem jí prozradil svoje potíže. Cítil jsem se hůř, než kdy jindy. Zmocnila se mě sebelítost a já jsem si začal stěžovat, že ať dělám, co dělám, vždycky je to špatně.

„Ještě jsi nic neudělal,“ vyjel po mně don Juan, „alespoň pokud já vím.“

A měl pravdu! Doma se dalším sněním spustilo peklo. Dostal jsem se do světa stínů stejně, jako jsem se tam dostal již nesčetněkrát. Rozdíl byl jen v tom, že tam byl přítomný onen modrý energetický útvar. Byl mezi ostatními bytostmi stínu. Měl jsem pocit, že tam ten chomáček byl možná už dřív a já jsem si ho nevšiml. Jakmile jsem ho vysledoval, mou snovou pozornost začala ta světelná skvrna neodolatelně přitahovat. V několika vteřinách jsem byl vedle ní. Jako obvykle ke mně přišly i ostatní stíny, ale já jsem jim nevěnoval pozornost.

Najednou se ten modrý kulatý útvar proměnil v holčičku, kterou jsem viděl předtím. Naklonila svůj tenký, jemný dlouhý krček na stranu a sotva slyšitelně zašeptala: „Pomoz mi!“ Buď to opravdu řekla, nebo jsem si to představil. Výsledek byl stejný: Ztuhl jsem, zasažen opravdovou starostí. Proběhl mnou mráz, ale mou energetickou hmotou ne. Ten mrazivý záchvěv jsem pocítil ve své jiné části. To bylo poprvé, kdy jsem si úplně uvědomil, že moje zkušenost je naprosto oddělená od mých senzorních pocitů. Prožíval jsem stínový svět se vším, co znamená to, co za normálních okolností pokládám za prožívání. Nebyl jsem schopen myslet ani odhadovat, ani se rozhodovat. Měl jsem psychickou kontinuitu, tedy jinými slovy, byl jsem to já. Jediná moje část, která chyběla, bylo moje smyslové já. Neměl jsem žádné tělesné pocity. Všechno, co ke mně přicházelo, přicházelo očima nebo ušima. Moje rozumová stránka pak uvažovala

o zvláštním dilematu: Slyšet a vidět není fyzická schopnost, ale vlastnost vidění, které jsem měl.

„Opravdu vidíš a slyšíš,“ vpadl mi vyslancův hlas do myšlenek. „Právě v tom je tohle místo tak krásné. Můžeš všechno prožívat viděním a slyšením a nemusíš přitom dýchat. Přemýšlej o tom! Nemusíš dýchat! Můžeš jít, kam chceš po celém vesmíru, a nemusíš dýchat.“

Projela mnou takřka znepokojujivá vlna emocí a opět jsem ji necítil tam v tom světě stínů. Cítil jsem ji jinde. Nesmírně mě znepokojilo očividné, leč zahalené uvědomění, že mezi mnou, který to prožívá, a zdrojem energie, zdrojem sensorických pocitů, umístěným kdesi jinde, panuje živé spojení. Napadlo mě, že toto někde jinde je moje skutečné fyzické tělo, které spí v posteli.

V okamžiku, kdy mě tato myšlenka napadla, se stínové bytosti stáhly pryč a v zorném poli mi zůstala jen samotná holčička. Pozoroval jsem ji a byl jsem přesvědčen, že ji znám. Zdálo se, že se potácí, jako kdyby měla omdlít. Zaplavila mě nezměrná vlna citu vůči ní.

Snažil jsem se na ni promluvit, ale nebyl jsem schopen vyslovovat slova. Tehdy jsem si uvědomil, že všechny mé rozgovory s vyslancem vyvolávala a uskutečňovala vyslancova energie. Když jsem byl odkázán na své vlastní prostředky, byl jsem bezmocný. Pokusil jsem se nasměrovat svoje myšlenky k té holčičce. Bylo to zbytečné. Byli jsme odděleni energetickou membránou, kterou jsem nebyl s to prorazit.

Holčička, jak se zdálo, pochopila moje zoufalství a skutečně se mnou komunikovala, přímo do myšlenek. Řekla mi v zásadě to, co už mi říkal i don Juan, že je špeh, který se chytil do sítí onoho světa. Potom dodala, že přijala tvar holčičky, protože tento tvar je dobře známý mně i jí a že potřebuje mou pomoc, stejně tak jako já potřebuji její. Tohle všechno mi sdělila v jednom chomáči energetického pocitu, který byl jako slova, přicházející ke mně všechna naráz. Nedělalo mi potíže jí rozumět, ačkoli to bylo poprvé, kdy se mi něco takového přihodilo.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Snažil jsem se jí sdělit svůj pocit neschopnosti. Zdálo se, že mi okamžitě porozuměla. Tiše mě vyzývala spalujícím pohledem. Dokonce se usmála, jako kdyby mi chtěla dát na srozuměnou, že nechává zcela na mně, jestli jí z těch

jejích pout vyprostím. Když jsem v mysli namítl, že k tomu nemám vůbec žádné schopnosti, zapůsobila na mě dojmem hysterického dítěte zmítaného zoufalstvím.

Jako šílenec jsem se snažil s ní mluvit. Holčička skutečně plakala zoufalstvím a strachem, jak pláčou děti jejího věku. Nemohl jsem to vydržet. Sáhl jsem po ní, ale bez účinku. Moje energetická hmota prošla skrze ni. Měl jsem v úmyslu ji zvednout a vzít si ji s sebou.

Stále znovu jsem se pokoušel o stejný manévr, až jsem byl úplně vyčerpán. Zastavil jsem se, abych uvážil, co budu dělat dál. Báł jsem se, že moje snová pozornost vybledne a že ji pak ztratím z dohledu. Pochyboval jsem o tom, že mě kdy anorganické bytosti znovu zavedou do této části své říše. Připadalo mi, že tahle moje návštěva bude poslední. Že je to návštěva, která se počítá.

Potom jsem udělal něco zcela nemyslitelného. Ještě než se rozplynula moje snová pozornost, nahlas jsem zakřičel svůj záměr spojit svou energii s energií té zajaté vyzvědačky a osvobodit ji.

MODRÝ ŠPEH

Zdál se mi naprosto nesmyslný sen. Byla u mě Carol Tiggssová. Mluvila na mě, i když jsem jí nedokázal rozumět. Ve snu byl také don Juan a všichni členové jeho skupiny. Zdálo se, že se mě snaží vytáhnout z mlžně žlutavého světa.

Po velkém úsilí, při němž jsem je různě ztrácel z očí a pak je opět viděl, se jim podařilo mě odtamtud vyprostit. Protože jsem nebyl schopen pochopit smysl celého toho usilování, nakonec jsem dospěl k závěru, že se mi zdá normální, nesouvislý sen.

Byl jsem ohromený překvapením, když jsem se probudil a zjistil, že ležím v posteli u dona Juana. Nebyl jsem schopen se ani pohnout. Neměl jsem vůbec žádnou energii. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet, ačkoli jsem okamžitě vycítil vážnost své situace. Měl jsem mlhavý pocit, že jsem ztratil energii únavou, kterou způsobilo moje snění.

Zdálo se, že všechno, co se mi děje, se don Juanových společníků velice dotýká. Neustále za mnou chodili do pokoje, vždycky po jednom. Každý tam chvilku postál, v naprostém tichu, dokud se neukázal někdo jiný. Připadalo mi, že se snad střídají, aby na mě dohlíželi. Byl jsem příliš zesláblý, abych je mohl požádat o vysvětlení, proč to dělají.

Během následujících dní jsem se začal cítit lépe. Začali se mnou hovořit o mém snění. Zpočátku jsem nevěděl, co ode mě chtějí. Potom mě napadlo, že jsou snad posedlí stínovými bytostmi, když se pořád takhle vyptávají. Zdálo se, že jsou do jednoho vyděšení. Všichni mi říkali víceméně totéž. Tvrdili, že nikdy nebyli ve světě stínů, a někteří dokonce prohlašovali, že ani nevěděli, že vůbec existuje. Jejich tvrzení a reakce ve mně jen zvyšovaly pocit zmatku a strach.

Všichni se mě ptali stejně: „Kdo tě vzal do toho světa?“ „Jak ses vůbec dozvěděl, jak se tam dostat?“ Když jsem jim řekl, že mi ten svět ukázali špehové, nechtěli mi věřit. Očividně se domýšleli, že jsem tam byl, ale protože se sami nemohli opřít o vlastní osobní zkušenost, protože neměli tento referenční bod, nebyli schopni pochopit, co jim to povídám. A přece pořád chtěli vědět všechno, co jsem jim mohl sdělit o stínových bytostech a jejich říši. Vyhověl jsem jim. Všichni, s výjimkou dona Juana, seděli u mé postele a viseli na každém slově, které jsem říkal. Nicméně pokaždé, když jsem se jich zeptal, jak na tom jsem, ucukli stejně jako stínové bytosti.

Zneklidňovaly mě i jejich další reakce, které nikdy dřív neměli. Téměř zběsile se vyhýbali mému fyzickému doteku. Drželi se daleko ode mě, jako kdybych byl nakažený morem. Jejich reakce mi působila takové starosti, že jsem se jich na to musel zeptat. Ale popřeli to a zdálo se, že se urazili. Dokonce šli až tak daleko, že naléhali, že mi dokážou, jak se mýlím. Srdečně jsem se smál napjaté situaci, která se z toho vyvinula. Těla jim pokaždé ztuhla, když se mě pokusili obejmout.

Florinda Grauová, don Juanova nejbližší společnice, byla jediným členem z jeho družiny, jenž nešetřil fyzickou pozorností vůči mně. Pokusila se mi vysvětlit, co se děje. Prý jsem si ve světě anorganických bytostí vybil energii a pak jsem se znovu nabil, ale můj nový energetický náboj je pro většinu z nich znepokojující.

Florinda mě každý večer ukládala ke spánku, jako bych byl invalida. Dokonce se mnou mluvila jako s dítětem, což všichni ostatní kvitovali salvami smíchu. Ale i když si ze mě dělala legraci, byl jsem jí vděčný za její starost, která mi připadala skutečná.

O Florindě jsem již psal, když jsem líčil naše setkání. Byla to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal. Jednou jsem jí řekl, a myslil jsem to vážně, že mohla být modelkou modního časopisu. „Leda tak časopisu z roku deset,“ smála se.

I když už Florinda byla stará, vůbec stará nebyla. Působila mladě a byla plná života. Když jsem se dona Juana ptal na její neobyčejnou mladistvost, odpověděl mi, že při této vitalitě ji udržuje čarodějství. Oku prý se energie čarodějů jeví jako mládí a vitální síla.

Když jsem uspokojil jejich počáteční zvědavost na svět stínů,

přestali don Juanovi společníci docházet do mého pokoje a naše rozhovory se držely v rovině běžných dotazů na mé zdraví. Avšak pokaždé, když jsem se pokusil vstát, byl nablízku někdo, kdo mě jemně uložil zpátky do postele. Nechtěl jsem, aby o mě tak pečovali, ale zřejmě jsem to potřeboval. Byl jsem slabý, a tak jsem to přijímal. Nikdo však mi nevysvětlil, co dělám v Mexiku, když jsem do postele ulehl v Los Angeles, a to si ode mě opravdu vybíralo svou daň. Znovu a znovu jsem se jich na to ptal a všichni mi odpovídali stejně: „Zeptej se naguala. To ti může vysvětlit jedině on.“

Nakonec Florinda prolomila ledy: „Byl jsi vlákán do pasti, to se s tebou stalo.“

„A kde jsem byl vlákán do pasti?“

„Samozřejmě, že ve světě anorganických bytostí. Tím světem se přece zabýváš už několik let. Nebo snad ne?“

„Jistě. Určitě, Florindo. Ale můžeš mi říct, co to bylo za past?“

„To tedy ne. Mohu ti říct jenom to, že jsi tam ztratil veškerou energii. Ale bojoval jsi velmi dobře.“

„Proč jsem nemocný, Florindo?“

„Nejsi nemocný, nemáš žádnou nemoc. Byl jsi raněn na energii. Byl jsi v kritickém stavu, ale teď už je tvé zranění pouze vážné.“

„A jak se to všechno stalo?“

„Pustil ses do smrtelného souboje s anorganickými bytostmi a byl jsi poražen.“

„Ale já si nepamatuji, že bych s někým bojoval, Florindo.“

„Nezáleží na tom, jestli si to pamatuješ nebo ne. Bojoval jsi a byl jsi vyřízen. Proti těm mistrovským manipulátorům jsi neměl vůbec šanci.“

„Já jsem bojoval s anorganickými bytostmi?“

„Ano. Svedl jsi s nimi smrtelný zápas. Opravdu nevím, jak je možné, že jsi tu jejich smrtící ránu přežil.“

Odmítla mi říct víc, ale naznačila mi, že za mnou každým dnem přijde nagual.

Druhého dne se ukázal don Juan. Byl velice bodrý a dodával mi podporu. Žertem mi oznámil, že mě jde zkontrolovat jako doktor na energii. A vyšetřil mě upřeným pohledem od hlavy až k patě.

„No, už jsi takřka vyléčený,“ usoudil pak.

„A co se mi stalo, done Juane?“ zeptal jsem se.

„Padl jsi do pasti, kterou na tebe nastražily anorganické bytosti.“

„Ale jak jsem se ocitl tady?“

„To pro tebe určitě bude velká záhada,“ usmál se na mě žoviálně. Bylo zřejmé, že se snaží zlehčovat velice vážnou záležitost.

„Anorganické bytosti tě chňaply celého. Nejdříve si vzaly do své říše tvoje energetické tělo, když jsi sledoval jednoho z jejich špehů, a potom ti vzaly i fyzické tělo.“

Don Juanovi společníci vypadali, jako by prožívali šok. Jeden se dona Juana zeptal, jestli anorganické bytosti mohou svést každého, a don Juan mu odpověděl, že určitě ano. Připomněl jim, jak do svého vesmíru odtáhli naguala Eliase, ačkoli rozhodně neměl v úmyslu k nim chodit.

Všichni přikývli na souhlas. Don Juan pokračoval. Promlouval k nim a o mně mluvil ve třetí osobě. Spojené vědomí skupiny anorganických bytostí prý nejdříve spotřebovalo moje energetické tělo, když mě při mém pokusu osvobodit modrého špeha přiměly k emocionálnímu výlevu. Potom spojené vědomí této skupiny anorganických bytostí vtáhlo mou znehybnělou fyzickou hmotu do svého světa. Don Juan dodal, že bez energetického těla je člověk pouze pytel organické hmoty, kterou se dá velmi snadno manipulovat pomocí vědomí.

„Anorganické bytosti jsou k sobě poutány navzájem, asi jako buňky jednoho těla. Když spojí dohromady i svoje vědomí, jsou neporazitelné. Pak je pro ně hračka vyškubnout nás z našeho zaskotvení a ponořit nás do svého světa. Zejména jsme-li tak nápadní a přístupní, jako byl on.“

Jejich vzdechy a lapání po dechu se odrážely od zdí. Zdálo se, že jsou všichni upřímně vyděšení a plni obav.

Chtěl jsem naříkat a obviňovat dona Juana, že mě nezarazil, ale vzpomněl jsem si, jak se mě stále znovu a znovu marně pokoušel varovat a odvrátit. Don Juan si určitě uvědomil, co se mi táhne hlavou. S porozuměním se na mě usmál.

„Anorganické bytosti ti vybily energii a daly ti svou vlastní,“ obrátil se ke mně, „proto máš dojem, že jsi nemocný. To mělo stačit, aby tě to zabilo. Jenomže ty jako nagual máš trochu energie navíc, a proto jsi přežil, jen tak tak.“

Zmínil jsem se donu Juanovi, že si pamatuji kousky a útržky

zcela nesouvislého snu, v němž jsem byl ve světě žluté mlhy. On, Carol Tiggsová a jeho společníci mě vytahovali ven.

„Říše anorganických bytostí se fyzickému oku jeví jako svět žluté mlhy. Když sis myslel, že se ti zdá nesouvislý sen, ve skutečnosti ses poprvé díval svýma fyzickýma očima na svět anorganických bytostí. A možná se ti to bude zdát divné, ale my jsme ho také viděli poprvé. Tu mlhu jsme znali jen z čarodějských příběhů, ale ne ze své vlastní zkušenosti.“

To, co říkal, mi nedávalo smysl. Don Juan mě uklidňoval, že mi teď nemůže podat podrobnější vysvětlení vzhledem k mému nedostatku energie. Prý se musím prozatím spokojit s tím, co mi říká a jak tomu sám rozumím.

„Ale já tomu nerozumím vůbec,“ tvrdil jsem.

„Pak jsi o nic nepřišel,“ uklidnil mě. „Až zesílíš, sám si na ty otázky odpovíš.“

Svěřil jsem se mu, že mám nával horečky. Najednou mi stoupla teplota a chvíli jsem cítil, jak je mi horko a jak se potím. Na chvíli jsem neobyčejně pronikavě, ale znepokojivě nahlížel na svou situaci.

Don Juan mi přejížděl svým pronikavým pohledem po celém těle a pak prohlásil, že procházím stavem energetického šoku. Někou dobu jsem byl pod vlivem ztráty energie a to, co si vykládám jako nával horečky, je prý ve skutečnosti příval energie, během něž na chvíli opět nabývám vládu nad svým energetickým tělem a poznávám všechno, co se mi přihodilo.

„Snaž se. Ty sám mi řekni, co se ti stalo ve světě anorganických bytostí,“ přikazoval mi.

Vyprávěl jsem mu, že mívám čas od času jasný pocit, že prošel se svými společníky ve fyzickém těle do světa anorganických bytostí a vyškubl mě z jejich spárů.

„Správně!“ vykřikl. „Vedeš si dobře. A teď tenhle pocit proměň v obraz, v pohled na to, co se stalo.“

I když jsem se ze všech sil snažil udělat, co po mně chtěl, nešlo to. Nedařilo se mi to a já jsem z toho pociťoval neobvyklou únavu. Připadalo mi, že mi vysušuje vnitřek celého těla. Než don Juan z místnosti odešel, poznamenal jsem, že trpím úzkostí.

„To nic neznamená,“ řekl bez zájmu. „Naber zpátky energii a s takovými nesmysly si nedělej starosti.“

Uběhlo víc než čtrnáct dní, během nichž jsem opět pomalu nabíral energii. Ale neustále jsem se strachoval, kvůli všemu. Měl jsem starost hlavně proto, že sám sebe neznám. Starost mi naháněl sklon k chladu, kterého jsem si dříve nevšiml, jakási lhostejnost, odpoutanost. Dokud jsem znovu nenabyl energii, přičítal jsem to jejímu nedostatku. Teprve potom jsem si uvědomil, že je to nový rys mé bytosti, rys, který mě neustále vyřazoval ze hry. Abych získal pocity, na něž jsem byl zvyklý, musel jsem je přivolat a chvíli opravdu čekat, než se mi v hlavě objeví.

Dalším novým rysem mé osobnosti byla zvláštní touha, která se mě čas od času zmocňovala. Toužil jsem po někom, koho jsem neznal. Ten pocit byl tak mocný a stravující, že když na mě zrovna dolehl, musel jsem bez ustání běhat po pokoji, aby se mi ulevilo. Ta touha u mě přetrvávala, dokud jsem nezačal využívat další novinku ve svém životě: přísné sebeovládání, tak nové a mocné, že ještě přiložilo další polínko pod kotel mých starostí.

Koncem čtvrtého týdne měli všichni dojem, že jsem se konečně uzdravil. Rázem omezili svoje návštěvy. Hodně času jsem trávil sám. Spal jsem. Klid a odpočinek, jichž se mi dostávalo, byly tak úplné, že mi začala pozoruhodně vracet energie. Cítil jsem, že jsem to zase já. Začal jsem dokonce i cvičit.

Jednou kolem poledního jsem se po lehkém obědě vrátil k sobě do pokoje, že si zdřímnu. Těsně předtím, než jsem upadl do hlubokého spánku, jsem se převracel na posteli, abych našel pohodlnější polohu, když mě zvláštní tlak na spáncích přinutil otevřít oči. V nohách mé postele stála holčička ze světa anorganických bytostí a pronikavě na mě zírala svýma studenýma, ocelově modrýma očima.

Vyskočil jsem z postele a rozeřval jsem se tak hlasitě, že do pokoje vběhli tři z don Juanových společníků ještě dřív, než jsem stačil zmlknout. Zesinali. S hrůzou sledovali, jak se ke mně holčička přibližuje a zastavuje se na hranici mé světelné fyzické bytosti. Celou věčnost jsme se dívali jeden na druhého. Něco mi říkala. Zpočátku jsem jí nerozuměl, ale v následujícím okamžiku mi to bylo jasné jako křišťál. Říkala, že musím přenést svoje vědomí z fyzického těla do energetického, abych jí rozuměl.

Právě v tu chvíli přišel do pokoje i don Juan. Don Juan s holčič-

kou na sebe upřeně pohlédli a pak se don Juan beze slova otočil a vyšel z místnosti. Holčička prosvištěla dveřmi za ním.

Rozruch, který vyvolala tato scéna mezi don Juanovými společníky, se nedá popsat. Ztratili veškeré sebeovládání. Zřejmě všichni viděli, jak holčička s naguelem odcházejí z místnosti.

Já sám jsem měl dojem, že každou chvíli vybuchnu. Dělal se mi mdlo a musel jsem si sednout. Přítomnost holčičky jsem pociťoval na solárním plexu jako ránu pěstí. Holčička se překvapivě podobala mému otci. Zasáhla mě vlna citu. Uvažoval jsem o tom, co to má všechno znamenat, a pak se mi skutečně udělalo špatně.

Když se don Juan vrátil do pokoje, už jsem se zase alespoň trochu ovládal. Těžko se mi dýchalo samým očekáváním, co mi o holčičce řekne. Ostatní byli stejně rozčilení jako já. Všichni na dona Juana mluvili najednou a smáli se, když si uvědomili, co dělají. Ze všeho nejvíce je zajímalo, zda viděli špehovo zjevení všichni stejně. Shodli se na tom, že všichni viděli holčičku asi šesti – sedmiletou, velice hubenou, s ostrými a krásnými rysy. Také se shodli, že měla ocelově modré oči, planoucí němým citem. Říkali, že ty její oči vyjadřovaly vděčnost a oddanost.

Každý detail, který na té holčičce popsali, jsem potvrdil. Měla tak jasné a působivé oči, že ve mě skutečně vyvolávaly jakousi bolest. Váhu jejího pohledu jsem cítil na hrudi.

Společníci dona Juana si vážně lámali hlavu, co všechno tahle událost vlastně znamená. Já jsem jim přizvukoval. Všichni se shodli, že špeh je částí cizí energie, která se prodrala stěnami oddělovacími druhou pozornost od pozornosti našeho každodenního světa. Tvrdili, že to dítě musí existovat, protože jsme všichni tu cizí energii viděli promítnutou do postavy lidského dítěte, přestože jsme nebyli ve snění.

Tvrdili, že musí existovat stovky, ne-li tisíce případů, při nichž cizí energie proklouzne nepovšimnuta přirozenými bariérami do našeho lidského světa, avšak v historii jejich čarodějské linie žádná zmínka o nějaké podobné události není. Nejvíce si dělali starosti s tím, že k této věci nemají žádné čarodějské příběhy.

„A to je poprvé v dějinách lidstva, kdy se něco takového stalo?“ zeptal se někdo z nich dona Juana.

„Já si myslím, že se to děje pořád,“ odpověděl, „ale nikdy se asi nestalo, aby vůle byla projevena tak otevřeně.“

„A co to pro nás znamená,“ zeptal se jiný.

„Pro nás nic, ale pro něj všechno,“ ukázal don Juan na mě.

Všichni pak velmi znepokojivě zmlkli. Don Juan chvíli přecházel sem a tam. Potom se přede mnou zastavil a upřeně se na mě zadíval. Působil jako člověk, který nemůže najít slova, aby vyjádřil to, co si uvědomil a co ho zcela přemohlo.

„Nedokážu ani začít, nevím, jak odhadnout rozsah toho, co jsi udělal,“ řekl mi don Juan nakonec zmateně. „Padl jsi do pasti, ale nebyla to past, jaké jsem se obával. Tahle past byla nastražena jenom na tebe. Byla zhoubnější než všechno, nač bych si byl pomyslel. Báł jsem se, že padneš za kořist lichotkám a obskakování. Nikdy jsem ale nepočítal s tím, že by stínové bytosti nastražily past, při které využijí tvou vrozenou averzi k okovům.“

Kdysi don Juan porovnával svoje a moje reakce ve světě čarodějů na věci, která nás nejvíce tížily. Říkal – ale ne proto, že by si stěžoval – že není nikdy schopen probudit takový cit, jaký dokázal v lidech vyvolávat jeho učitel, nagueal Julian, ačkoli by chtěl a snažil se o to.

„Tady ti na stůl vyložím, jak jednoznačně reaguji já, a ty si to pak prozkoumej. Jsem schopen ti říct – a myslím to vážně, že mým osudem není vyvolávat slepou a absolutní náklonnost. Budiž!“

Ty zas jednoznačně reaguješ tak, že nedokážeš snášet okovy, a radši bys propadl životem, jen abys je zlomil.“

Upřímně jsem s ním tenkrát nesouhlasil a říkal jsem mu, že přehání. Tak jasně jsem věci neviděl.

„Nedělej si starosti,“ smál se, „čarodějství je činnost. Až přijde čas, tak budeš svou vášeň hrát tak, jako já hraju tu svou. Mou vášní je přijímat svůj osud, ale ne pasivně jako hlupák, nýbrž aktivně jako bojovník. Tvým osudem je skočit bez vytáček a bez přílišného uvažování a uvolnit někomu pouta.“

Don Juan mi vysvětlil, že když jsem spojil svou energii se špehem, opravdu jsem přestal existovat. Veškerá moje fyzická tělesnost se přenesla do světa anorganických bytostí a kdyby nebylo špeha, který dovedl dona Juana a jeho společníky na místo, kde jsem byl, tak jsem buď zemřel, anebo zůstal v tom světě nenávratně ztracený.

„A proč vás ten špeh dovedl na místo, kde jsem byl?“ ptal jsem se.

„Špeh je cítící bytost z jiné dimenze. Teď je to holčička a ta mi řekla, že si musela vzít všechnu tvou energii, aby dostala potřebnou sílu a dokázala prolomit bariéru, která ji uvěznila ve světě anorganických bytostí. To je teď její lidská část. Così, co se podobá vděčnosti, ji přivedlo ke mně. Když jsem ji uviděl, okamžitě jsem pochopil, že je s tebou konec.“

„A co jste pak udělal, done Juane?“

„Sehnal jsem všechny, jak to šlo, zejména Carol Tiggsovou, a vypravili jsme se do říše anorganických bytostí.“

„A proč Carol Tiggsovou?“

„Především proto, že má nekonečné množství energie, a za druhé proto, že se musela s tím špehem seznámit. Všichni jsme z této zkušenosti získali něco velmi cenného. Ty s Carol Tiggsovou jste získali špeha. A my ostatní jsme získali důvod dát dohromady svou fyzičnost a umístit ji do energetického těla. Stali jsme se energií.“

„A proč jste to dělali všichni, done Juane?“

„Společně jsme si přemístili body spojení. Náš bezchybný záměr zachránit tě vykonal své dílo. Špeh nás vmžiku dovedl na místo, kde jsi ležel polomrtvý, a Carol Tiggsová tě vytáhla.“

Jeho vysvětlování mi nedávalo smysl. Don Juan se smál, když jsem se mu pokoušel namítat.

„Jak bys tomu mohl rozumět, když nemáš dost energie ani na to, abys vstal z postele?“ opáčil.

Svěřil jsem se mu, že jsem si jist, že vím nekonečně více, než si racionálně připouštím, ale že mi něco pevně drží víko na paměti.

„To, co ti pevně nasadilo puklici na paměť, je nedostatek energie. Až budeš mít energie dost, paměť ti bude pracovat skvěle.“

„Myslíte si tedy, že si na všechno vzpomenu, když budu chtít?“

„Ne tak docela. Můžeš chtít sebevíc, ale pokud se tvoje energetická hladina nevyrovná závažnosti toho, co víš, můžeš se klidně se svým poznáním taky rozloučit, protože ti nikdy nebude dostupné.“

„A co tedy mám dělat, done Juane?“

„Energie má tendenci se hromadit, takže budeš-li bezchybně dodržovat stezku bojovníka, nastane okamžik, kdy se ti paměť otevře.“

Přiznal jsem se, že když ho tak poslouchám, mám z toho ab-

surdní pocit, jako bych se oddával sebelitování, že není nic, co by na mně nebylo vpořádku.

„Nejen že se oddáváš slabostem, ale tys byl před čtyřmi nedělemi skutečně energeticky mrtev. Teď jsi jenom omráčený. To, že jsi omráčený a nemáš dost energie, ti zakrývá tvoje poznání. O světě anorganických bytostí toho určitě víš víc než kdokoli z nás. Ten svět patřil výlučně do zájmu starých čarodějů. Všichni jsme ti říkali, že o něm víme jediné díky čarodějským příběhům. Já se ti upřímně přiznávám, že pro mě je víc než zvláštní, že ses pro nás svým způsobem stal dalším zdrojem čarodějských příběhů.“

Znovu jsem opakoval, že nemohu uvěřit, že bych dokázal něco, co on ne. Ale také jsem nemohl uvěřit, že by mi chtěl jenom lichotit.

„Já ti vůbec nepochlebuji ani nelichotím,“ řekl mi viditelně rozmrzelý. „Já ti říkám fakta. To, že o tom světě víš víc než kdokoli z nás, by nemělo být důvodem k tomu, abys pociťoval radost. Tohle poznání není žádná výhoda. Vlastně ses ani nedokázal sám zachránit, přes to všechno, co víš. Zachránili jsme tě, protože jsme tě našli. Ale bez pomoci špeha by nemělo ani smysl se tě pokoušet najít. Byl jsi v tom světě tak nekonečně ztracen, že mi při tom pomyslení běhá mráz po zádech.“

Moje mysl byla v takovém rozpoložení, že mi ani nepřipadlo divné, když jsem skutečně viděl, jak všemi don Juanovými společníky a učedníky projela vlna emoce. Jediný, kdo zůstal nepohnutý, byla Carol Tiggsová. Připadalo mi, že plně přijala svou roli. Byla se mnou zajedno.

„Osobodil jsi špeha,“ pokračoval don Juan, „ale vzdal ses života. Nebo ještě hůř, vzdal ses svobody. Anorganické bytosti pustily špeha výměnou za tebe.“

„Tomu sotva lze uvěřit, done Juane. Pochopte, ne proto, že bych pochyboval o tom, co říkáte, ale proto, že popisujete tak pokoutní manévry, že jsem z toho jako omráčený.“

„Nechápej to jako pokoutní a celá věc se ti vyloupne. Anorganické bytosti věčně hledají vědomí a energii, a když jim dáš možnost obojího, no – co si myslíš, že udělají? Že ti snad budou posílat přes ulici pusinky?“

Věděl jsem, že don Juan má pravdu. Ale tuhle jistotu jsem si nedokázal dlouho udržet. Zřetelnost mi stále odplouvala.

Don Juanovi společníci se stále na něco ptali. Chtěli vědět, jestli jsem přemýšlel, co budu dělat s tím špehem.

„Ano. To je velice závažný problém, který bude muset vyřešit tenhle nagual,“ ukázal don Juan na mě. „Špeha může osvobodit jedině on a Carol Tiggsová. A on to ví také.“

Přirozeně jsem se ho zeptal na jedinou možnou věc: „A jak ho mám osvobodit?“

„Místo, abych ti já říkal, jak to máš udělat, můžeš to provést mnohem lepším a příhodnějším způsobem,“ usmál se ze široka don Juan. „Zeptej se na to vyslance. Vždyť přece víš, že anorganické bytosti nelžou.“

TŘETÍ BRÁNA SNĚNÍ

„Ke třetí bráně snění dojdeš, když ve snu najdeš sám sebe, díváš na někoho, kdo spí, a pak se ukáže, že to jsi ty,“ řekl don Juan.

V té době jsem měl energetickou rovinu naladěnou tak, že jsem se rovnou pustil do třetího úkolu, i když mi o něm neposkytl žádné informace. Při provádění snových praktik jsem si nejdříve všiml toho, že nápor energie okamžitě přeměnil ohnisko mé snové pozornosti. Nyní se zaměřovala na to, abych se probudil ve snu a viděl sám sebe, jak spím. Putování do říše anorganických bytostí už pro mě nebylo.

Velmi brzy jsem se našel ve snu a díval jsem se sám na sebe spícího. Okamžitě jsem to hlásil donu Juanovi. Ten sen se mi zdál, když jsem byl u něho.

„Každá brána snění má dvě etapy. V první, jak už víš, jde o to, abys k bráně dorazil, v druhé, abys bránou prošel. Když se ti zdálo to, co se ti zdálo, tedy že jsi viděl sám sebe, jak spíš, došel jsi ke třetí bráně. Ve druhé etapě se musíš pohybovat, jakmile se uvidíš spát.“

V třetí bráně snění začneš záměrně nechávat svou snovou skutečnost splývat se skutečností každodenního světa. Je to dril a čarodějové mu říkají dovršení energetického těla. Prostoupení obou skutečností musí být natolik důkladné, abys musel být ještě pří-
působivější a pružnější než dřív. Prozkoumej u třetí brány všechno s velikou opatrností a zvědavostí.“

Stěžoval jsem si, že to, co mi doporučuje, je příliš záhadné a nedává to smysl. „Co máte na mysli tou velikou opatrností a zvědavostí?“ ptal jsem se.

„U třetí brány míváme tendenci se ztrácet v podrobnostech.“

Prohlížet si všechno s velikou opatrností a zvědavostí znamená odolat takřka neodolatelnému pokušení ponořit se do detailů.

Jak už jsem ti říkal, cvičení zadané u třetí brány má konsolidovat energetické tělo. Snivci začnou propracovávat svoje energetické tělo, když plní úkoly první a druhé brány. Když dojdou ke třetí bráně, jejich energetické tělo je připraveno vystoupit. Možná bude lepší říkat, že je připraveno jednat. Bohužel to také znamená, že je připraveno nechat se fascinovat podrobnostmi.“

„A co znamená nechat se fascinovat podrobnostmi?“

„Energetické tělo je jako dítě, které bylo celý život držené v zajištění. Jakmile je na svobodě, nasává do sebe všechno, nač přijde, a když říkám všechno, myslím opravdu všechno. Do energetického těla se vstřebává každá sebemenší a nepodstatná podrobnost.“

Následovalo nepřijemné ticho. Neměl jsem ponětí, co bych měl říct. Dokonale jsem mu rozuměl. Jenom jsem neměl nic z vlastní zkušenosti, co by mi umožnilo představu o tom, co to má všechno znamenat.

„Pro energetické tělo se i ten nejpitoměší detail stává celým světem,“ vysvětloval don Juan. „Snivci musí vynaložit obrovské úsilí, aby usměrnili energetické tělo. Víím, že je protivné, když ti říkám, abys všechno obhlížel opatrně a se zvědavostí, ale to je ten nejlepší způsob, jak ti popsat, co máš dělat. U třetí brány se snivci musí vyhnout takřka neodolatelnému nutkání vrhat se do všeho a musí se mu vyhnout tím, že jsou tak zvědaví a tak moc chtějí proniknout do všeho, že nedopustí, aby je některá konkrétní věc uvěznila.“

Don Juan dodal, že jeho doporučení, která, jak dobře ví, mi asi připadají absurdní, se zaměřují rovnou na mé energetické tělo. Stále znovu a znovu zdůrazňoval, že moje energetické tělo musí spojit všechny své síly k tomu, aby mohlo jednat.

„Ale copak moje energetické tělo celou tu dobu nejednalo?“

„Jenom částečně, jinak bys nemohl putovat po říši anorganických bytostí. Ale do cvičení třetí brány se teď musí zapojit energetické tělo celé. Aby to pro tvé energetické tělo bylo jednodušší, musíš zadržet svou racionalitu.“

„Já se obávám, že hrajete na špatnou strunu,“ odpověděl jsem. „Po všech těch zkušenostech, které jste mi uvedl do života, ve mně už sotva nějaká racionalita zbyla.“

„Nic neříkej. U třetí brány může právě racionalita za to, že naše energetické tělo naléhavě trvá na své posedlosti nadbytečnými detaily. U třetí brány tedy potřebujeme iracionální pružnost a přizpůsobivost, iracionální odpoutání, abychom nějak tu naléhavost vyvážili.“

Don Juanova slova, že každá brána je překážkou, nemohla být pravdivější. Abych splnil cvičení třetí brány snění, musel jsem se namáhat ještě intenzivněji než u prvních dvou úkolů dohromady. Don Juan na mě vyvíjel obrovský tlak. A navíc do mého života přibylo ještě něco dalšího – pocit skutečného strachu. V celém životě jsem měl jen pár věcí, kterých jsem se normálně, ba dokonce nadměrně bál, ale to nebylo nic ve srovnání se zkušeností strachu, který jsem pocítil po srážce s anorganickými bytostmi. A přece mé normální paměti bylo veškeré toto bohatství zkušenosti nepřístupné. Tyto vzpomínky mi byly k dispozici jedině v přítomnosti dona Juana.

Jednou jsem se ho na tento podivný stav zeptal. Byli jsme právě v Národním antropologickém a historickém muzeu v Mexico City. Měl jsem zrovna v té chvíli zvláštní schopnost se rozpomenout na všechno, co se mi stalo v průběhu spojení s donem Juanem. Pocítil jsem z toho takovou volnost, odvalu a lehkost, že jsem doslova tančil.

„Zkrátka a dobře, stává se, že přítomnost naguala navodí posun bodu spojení,“ řekl mi don Juan.

V muzeu mě potom zavedl do jednoho sálu a prohlásil, že moje otázka přesně zapadá do toho, co se mi chystá říci.

„Mám v úmyslu ti vysvětlit, že poloha bodu spojení je jako trezor, v němž čarodějové uchovávají svoje záznamy. Jsem strašně rád, že tvoje energetické tělo pocítilo můj záměr a ty ses mě na to zeptal. Energetické tělo ví nesmírné věci. Pojď, ukážu ti, kolik toho ví.“

Pokynul mi, abych vstoupil v naprostém tichu. Připomněl mi, že jsem právě ve zvláštním stavu vědomí, protože se mi vlivem jeho přítomnosti posunul bod spojení. Ujistil mě, že vtoupíme-li v naprostém tichu, sochy v té místnosti mi budou moci ukázat a povědět nepředstavitelné věci. A dodal, zřejmě aby ještě zvýšil můj zmatek, že některé z archeologických nálezů, uložených v této síni, mají schopnost samy vyvolávat posun bodu spojení,

a tak když prý dosáhnou stavu naprostého ticha, stanu se opravdovým svědkem výjevů, týkajících se života lidí, kteří vystavené věci zhotovili.

Potom zahájil tu nejpodivnější prohlídku muzea, na jaké jsem kdy byl. Obešel místnost, popisoval a vykládal ohromující podrobnosti na každém velikém exponátu. Podle něj je každý archeologický předmět v síni cílevědomým záznamem, který nám zanechali lidé dávných časů. Don Juan jakožto čaroděj mi ty záznamy předčítal asi tak, jako kdyby četl v knize.

„Každý předmět byl zhotoven tak, aby vedl k posunu bodu spojení,“ pokračoval. „Zafixuj na některý z nich upřený pohled, ztiš si mysl a zjistíš, jestli se ti bod spojení posunul nebo ne.“

„A jak poznám, jestli se mi posunul?“

„Že uvidíš a ucítíš něco, co je normálně mimo tvůj dosah.“

Zíral jsem upřeně na sochy a viděl jsem i slyšel věci, které bych vysvětloval jen s rozpaky. Všechny ty předměty jsem si už předtím prohlédl očima antropologa a měl jsem přitom neustále na mysli popisy učenců z tohoto oboru. Jejich popisy funkce oněch předmětů, založené na poznání světa, jak jej chápe moderní člověk, mi teď poprvé připadaly vyložené zaujaté, ne-li přímo hloupé. To, co mi o nich říkal don Juan a co jsem sám slyšel a viděl, když jsem se na ně upřeně zadíval, bylo na hony vzdáleno tomu, co jsem o nich vždycky četl.

Byl jsem z toho tak nesvůj, že jsem pocítil nutnost omluvit se donu Juanovi za to, co jsem pokládal za svou přílišnou ovlivnitelnost. Nesmál se mi ani si ze mě nedělal legraci. Trpělivě mi vysvětloval, že čarodějové uměli v poloze bodu spojení zanechávat přesné záznamy o tom, co zjistili. Tvrdil, že pokud jde o to, abychom se dobrali podstaty zapsaného vylíčení, musíme použít smysl pro vcítění a imaginativní účast, abychom se přenesli z popsané stránky až k samotné zkušenosti. Nicméně ve světě čarodějů nejsou žádné popsané listy, a proto jsou úplné záznamy, které lze namísto čtení znovu prožívat, zanechávány v poloze bodu spojení.

Don Juan mi chtěl nějak ilustrovat svoje tvrzení, a proto hovořil o čarodějském učení druhé pozornosti. Tato poučení se prý předávají učedníkům tehdy, když mají bod spojení v jiné než obvyklé poloze. Tímto způsobem se stává poloha bodu spojení záznamem

poučení. Aby si učedník zase toto poučení přebral, musí vrátit bod spojení do polohy, v níž byl v době, kdy dostával poučení. Na závěr svého komentáře don Juan znovu zopakoval, že vrátit bod spojení do všech poloh, v nichž učedník dostával poučení, je výkon nejvyššího řádu.

Téměř rok se mě don Juan vůbec nezeptal na třetí úkol snění. Potom zcela znenadání jednoho dne chtěl, abych mu popsal všechny podrobnosti svých snových praktik.

První, o čem jsem mu řekl, bylo až zarážející opakování. Několik měsíců se mi zdálo, jak zírám sám na sebe, jenž spí v posteli. Na těch snech byla zvláštní jejich pravidelnost. Měl jsem je každý čtvrtý den, jako hodinky. Ty tři ostatní dny moje snění bylo stejné, jako vždycky až dosud: zkoumal jsem ve snu všechny možné podrobnosti a příležitostně, hnán sebevražednou zvědavostí, jsem následoval špeha cizí energie, i když jsem se za tuto činnost cítil velice provinile. Představoval jsem si, že je to asi stejné, jako když má někdo tajnou drogovou závislost. Nedokázal jsem odolat skutečnosti onoho světa.

Tajně jsem se však cítil jaksi oproštěn od úplné odpovědnosti. Don Juan mi přece sám navrhl, že se mám zeptat snového vyslance, co mám dělat, abych osvobodil modrého špeha, který je mezi námi uvězněn. Měl sice na mysli, abych si tu otázku dával v každodenní praxi, ale já jsem si ten jeho výrok upravil tak, že zahrnuje i to, abych se vyslance zeptal, až budu v jeho světě. Chtěl jsem vyslanci položit otázku, jestli na mě anorganické bytosti opravdu nastražily past. Vyslanec mi nejen potvrdil všechno, co říkal don Juan, ale dal mi i pokyny, co musíme s Carol Tiggsovou udělat, abychom špeha osvobodili.

„Pravidelnost tvých snů jsem vlastně očekával,“ poznamenal don Juan, když mě vyslechl.

„A proč jste něco takového očekával, done Juane?“

„Vzhledem ke tvému vztahu s anorganickými bytostmi.“

„Ale to už je přece zapomenuto a pryč, done Juane,“ lhal jsem v naději, že toto téma nebude dále zkoumat.

„Tohle říkáš jen kvůli mně, vid'. Ale to nemusíš, já vím, jak to je. Věř mi, jakmile si s nimi jednou začneš hrát, mají tě na háčku. Pořád tě budou pronásledovat. Anebo, a to je ještě horší, ty budeš chodit za nimi.“

Upřeně se na mě zadíval a moje provinilost musela být tak oči-vidná, že se rozesmál.

„Jediné možné vysvětlení této pravidelnosti je, že anorganické bytosti tě opět opečovávají,“ řekl don Juan vážně.

Honem jsem chtěl hovor radši zavést na jiné téma, a tak jsem mu pověděl o další jemné změně svých snových praktik, která stála za zmínku. Říkal jsem mu, jak reaguji, když vidím sám sebe ležet a tvrdě spát. Ten pohled byl vždycky tak překvapivý, že jsem buď ztuhl na místě, dokud se mi sen nezměnil, nebo mě vyděsil do té míry, že jsem se probudil s hlasitým řevem. Došlo už to tak daleko, že ve dnech, kdy vím, že přijde tento sen, se bojím usnout.

„Opravdu ještě nejsi připraven na skutečné prostoupení snové reality s každodenní skutečností,“ uzavřel don Juan. „Musíš si ještě dál rekapitulovat svůj život.“

„Ale já jsem zrekapituloval všechno, co zrekapituluovat šlo,“ protestoval jsem. „Rekapituloval jsem několik let. V mém životě už není nic, nač bych si nevzpomněl.“

„Musí tam ještě něco být,“ řekl neoblomně, „jinak by ses neprobouzel s křikem.“

Vůbec se mi nelíbila představa, že musím opět rekapitulovat. Už jsem to celé udělal a byl jsem přesvědčen, že jsem to provedl tak dobře, že není a už nikdy nebude třeba se tímto tématem znovu zabývat.

„Rekapitulace našeho života nikdy nekončí a nesejde na tom, jak skvěle jsme ji jednou provedli,“ řekl don Juan. „Obyčejní lidé postrádají ve snech vůli, a to právě z toho důvodu, že nikdy neprovedli rekapitulaci. Proto také mají život zaplněný až úplně po okraj, těžce naložený emocemi, jako jsou vzpomínky, naděje, strachy, a tak dále, a tak dál.“

Čarodějové jsou naopak relativně osvobozeni od těžkých, sva-
zujících emocí, protože provádějí rekapitulaci. A pokud je něco zastaví, tak jako to zastavilo v tomto bodě tebe, lze dost dobře předpokládat, že v nich pořád ještě zbylo něco, co není tak docela jasné.“

„Ale rekapitulace člověka příliš pohltí, done Juane. Třeba existuje něco jiného, co bych mohl provést místo ní.“

„Ne, nic takového neexistuje. Rekapitulace a snění jdou ruku

v ruce. Když ze sebe vychrlíme svůj život, ocitáme se stále víc a více ve vzduchu.“

Don Juan mi podal velmi podrobné a jasné pokyny, jak provádět rekapitulaci. Celá věc spočívá v tom, že se rozpomeneme na všechny možné sebemenší podrobnosti svých životních zkušeností, a takto pak znovu prožijeme celý život. Don Juan považoval rekapitulaci za základní faktor při novém vymezení a zapojení snivcovy energie. „Rekapitulace osvobozuje energii, která je v nás uvězněná, a bez této osvobozené energie není možné snění.“ Tohle jsou jeho slova.

Před lety mě don Juan vyzval, abych si sestavil seznam lidí, s nimiž jsem se v životě setkal. Měl jsem začít od současnosti. Pomáhal mi ten seznam systematicky utřídit, rozdělit ho na oblast činnosti, jako jsou třeba zaměstnání, která jsem měl, školy, do nichž jsem chodil. Potom mě vedl tak, abych šel neochvějně od první osoby k poslední osobě, které mám na seznamu, a znovu prožil každý kontakt, který jsem s nimi kdy měl.

Vysvětloval mi, že rekapitulace události začíná tím, že si mysl uspořádá všechno, co do uvažované události náleží. Uspořádání znamená rekonstrukci události, kousek po kousku, počínaje roz-pomínkou na fyzické podrobnosti okolí, na osobu, s níž jsme měli co do činění, a pak na sebe sama, a konče prozkoumáním svých vlastních pocitů.

Don Juan mě učil, že rekapitulace je spojena s přirozeným a ryt-mickým dýcháním. Výdechy jsou dlouhé a hlava se přitom jemně a pomalu pohybuje zprava doleva, zatímco dlouhé vdechování probíhá při zpátečním pohybu hlavy zleva doprava. Tento pohyb hlavy ze strany na stranu nazýval „rozdmýchání události“. Mysl prozkoumává událost od začátku do konce a tělo přitom stále dmýchá a provětrává všechno, nač se mysl zaměří.

Don Juan řekl, že čarodějové dávných věků, vynálezci rekapitu-lace, pokládali dýchání na magický životodárný čin a podle toho jej také využívali jako magický prostředek. Výdech k vypuzení cizí energie, která v nich zůstala z události, kterou si rekapitulovali, a nádech k vtažení energie, kterou sami během oné události ně-kde zanechali.

Vzhledem ke svému univerzitnímu vzdělání jsem pokládal re-
kapitulaci za proces, při němž člověk analyzuje svůj vlastní život.

Ale don Juan tvrdil, že jde o mnohem více než intelektuální psychoanalýzu. Rekapitulaci pokládal za čarodějský figl, kterým lze vyvolat maličké, ale trvalé přemístění bodu spojení. Bod spojení prý pod náparem opětovného přezkoumávání minulých činností a pocitů přechází sem a tam mezi současnou polohou a polohou, kterou zaujímal, když se odehrávala rekapitulovaná událost.

Podle dona Juana staří čarodějové odůvodňovali rekapitulaci přesvědčením, že ve vesmíru je nepochopitelná a nepředstavitelná rozpouštějící síla, která dává organismům žít tím, že jim propůjčuje vědomí. Tato síla také způsobuje, že organismy umírají, aby si zase mohla vzít propůjčené vědomí, které organismy rozšířily o své životní zkušenosti. Don Juan mi vysvětloval, jak to staří čarodějové odůvodňovali. Byli přesvědčeni, že této síle jde o naše životní zkušenosti, a proto je nanejvýš důležité, aby byla uspokojena napodobením naší životní zkušenosti, tedy rekapitulací. Jestliže tato rozpouštějící síla dostane, co hledá, pak čaroděje pustí a dá jim svobodu rozšiřovat si schopnosti svého vnímání a dosáhnout hranic času a prostoru.

Když jsem opět začal rekapitulovat, bylo pro mě velkým překvapením, že moje snové praktiky se automaticky pozastavily, jakmile jsem začal s rekapitulacemi. Zeptal jsem se dona Juana na tuto nechtěnou přestávku.

„Snění vyžaduje každou kapku dostupné energie,“ odpověděl mi. „Jestliže se v životě něčím do hloubky zabýváme, pak není možné snít.“

„Ale já jsem se dřív do hloubky zabýval různými věcmi,“ namítal jsem, „a snové praktiky se mi nikdy nepřerušily.“

„To asi nejspíš bude tak, že pokaždé, když ses domníval, že se něčím zabýváš, sis ve skutečnosti pouze dráždil svoje maniacké ego,“ smál se. „Něčím se zabývat, to pro čaroděje znamená, že si to vezme veškeré tvoje energetické zdroje. Tohle je také poprvé, kdy nasazuješ všechny své energetické zdroje naplno. Když jsi dělal jiné věci, nebyl jsi do nich tak absoloutně ponořený, a to dokonce ani tehdy, když jsi prováděl dřívější rekapitulaci.“

Don Juan mi tentokrát dal pro rekapitulaci nový model. Měl jsem ji vytvářet jako skládačku z různých událostí svého života, bez jakéhokoli zjevného řádu.

„Ale to bude jenom zmatek,“ protestoval jsem.

„Ne, nebude,“ ujišťoval mě. „Zmatek to bude jen tehdy, pokud dovolíš své malichernosti, aby si vybírala události, které budeš rekapitulovat. Nech to radši tak, ať je vybírá duch. Buď v tichosti a potom se pusť do události, na kterou ti duch ukáže.“

Tento rekapitulační model měl pro mě v mnoha rovinách přímo šokující výsledky. Velice na mě zapůsobilo zjištění, že kdykoli si zklidním mysl, okamžitě mě jakási zdánlivě nezávislá síla ponoří do vzpomínky na nějakou událost z mého života, a to velmi podrobně. Ale ještě působivější byl velmi uspořádaný obrazec, který z ní potom vyplynul. To, co podle mých obav mělo být chaotické, se ukázalo být nesmírně účinné.

Zeptal jsem se dona Juana, proč mě nenechal tímto způsobem rekapitulovat od začátku. Odpověděl, že rekapitulace má dvě základní kola. První vyžaduje přísnou strnulost, zatímco druhé přízpůsobivou proměnlivost.

Neměl jsem ani potuchy, jak jiná tentokrát bude moje rekapitulace. Schopnost se soustředit, kterou jsem získal při provádění snění, mi umožnila prozkoumat svůj život do hloubky, kterou bych si byl jako možnou nikdy ani nepředstavoval. Trvalo mi přes rok, než jsem ze svých životních zkušeností přehlédl a znovu probral všechno, co jsem mohl. Nakonec jsem musel souhlasit s donem Juanem: měl jsem v sobě nesmírné oblasti zatížené emocemi, které ve mně byly skryté tak hluboko, že byly takřka nepřístupné.

Výsledkem mé druhé rekapitulace byl nový a uvolněnější postoj. Hned toho dne, kdy jsem se zase vrátil ke svým snovým praktikám, se mi zdálo, že vidím sám sebe spát. Obrátil jsem se a odvážně jsem odešel z místnosti. Potom jsem dost svízelně sešel se schodů a vyšel na ulici.

Celý pryč z toho, co jsem dokázal, jsem to hlásil donu Juanovi. Nesmírně mě zklamalo, že tento sen nepokládal za součást mých snových praktik. Tvrdil, že jsem nešel na ulici v energetickém těle, protože jinak bych prý měl jiný smyslový pocit, než že jdu po schodišti dolů.

„A o jakém smyslovém pocitu to mluvíte, done Juane?“ ptal jsem se ho s nelíčenou zvědavostí.

„Musíš si stanovit nějaké vodítko, podle kterého poznáš, jestli opravdu vidíš svoje tělo spát v posteli,“ řekl mi namísto odpovědi na mou otázku. „Nezapomínej, že musíš být skutečně ve svém

pokoji a vidět svoje skutečné tělo. Jinak to, co vidíš, je pouze sen. Jestliže tomu tak bude, pak ten sen ovládej, a to buď tak, že budeš pozorovat všechny jeho detaily, anebo tak, že ho změníš.“

Naléhal jsem, aby mi řekl něco více o tom spolehlivém vodítku, ale přerušil mě: „Sám si musíš představit způsob, jak si ověříš, že se díváš sám na sebe.“

„A můžete mi naznačit, co třeba může být takovým spolehlivým vodítkem?“ nedal jsem se.

„Použij svůj vlastní úsudek. Náš společný čas se už blíží ke konci. Brzy už budeš muset spoléhat ve všem pouze sám na sebe.“

Potom změnil téma a mně zůstala jen jasná pachučí mé přehlouplosti. Nebyl jsem s to přijít na to, co chce, co myslí tím spolehlivým vodítkem.

V dalším snu, kdy jsem se viděl spát, jsem ani neodešel z pokoje a nesešel po schodech, ani jsem se s křikem neprobudil, ale dlouhou dobu jsem zůstal jako přikován na místě, odkud jsem všechno pozoroval. Bez rozčilování a zoufání jsme pozoroval podrobnosti svého snu. Všiml jsem si, že spím v tričku, které je na rameni rozpárané. Snažil jsem se přistoupit blíž a prohlédnout si tu díru podrobněji, ale pohyb byl mimo moje schopnosti. Pociťoval jsem tíhu, která mi připadala přímo jako součást mé bytosti. Byl jsem vlastně samá tíže. Protože jsem nevěděl, co mám dělat dál, okamžitě jsem propadl zničujícímu zmatku. Snažil jsem se změnit sen, ale jakási nezvyklá síla mě nutila upřeně hledět na svoje spící tělo.

Uprostřed toho zmatku jsem uslyšel snového vyslance, jak mi říká, že neschopnost se pohybovat mě děsí do té míry, že možná budu muset provést další rekapitulaci. Vyslančův hlas ani to, co mi říkal, mě vůbec nepřekvapilo. Nikdy jsem se tak živě a tak děsivě necítil neschopen pohybu. Ale přesto jsem svému strachu nepodleh. Prozkoumal jsem si ho a zjistil jsem, že to není strach duševní, nýbrž fyzický pocit bezmocnosti, zoufalství a rozmrzelosti. Nevýslovně mě znepokojovalo, že nejsem schopen pohybovat končetinami. Moje rozmrzelost přímo úměrně narůstala mému uvědomování, že mě něco vnějšího hrubě přikovalo k zemi. Úsilí, které jsem vynaložil, abych pohnul pažemi a nohama, bylo tak intenzivní a cílevědomé, že jsem v jednom okamžiku

opravdu viděl, jak jedna noha mého těla, ležícího na posteli, vyléztela, jako kdyby chtěla kopnout.

Moje vědomí pak bylo vtaženo do znečitlivělého, spícího těla a já jsem se probudil takovou silou, že mi trvalo přes půl hodiny, než jsem se uklidnil. Srdce mi tlouklo téměř nerovnoměrně. Trásl jsem se a některé svaly na nohou se neovladatelně cukaly. Utrpěl jsem tak prudkou ztrátu tělesného tepla, že jsem potřeboval deky a láhev s teplou vodou, abych se zahřál.

Samozřejmě jsem se rozjel do Mexika požádat dona Juana o radu, jak naložit s tou parálýzou a jak si vysvětlit fakt, že jsem na sobě opravdu měl rozpárané tričko, a tudíž jsem skutečně viděl spát sám sebe. A kromě toho jsem se nesmírně bál podchlazení. Ale nechtěl se mnou moje starosti probírat. Dostal jsem z něj jen sarkastickou poznámku a to bylo vše.

„Ty miluješ dramata,“ řekl rezolutně. „Samozřejmě, že jsi viděl sám sebe spát. Problém je v tom, že jsi znervózněl, protože tvoje energetické tělo ještě nikdy nebylo vědomě celé pohromadě. Jestli zase někdy znervózníš a vychladneš, chyt se za piňďoura. Ten ti vrátí tělesnou teplotu raz dva a bez povyku.“

Byl jsem trochu dotčený tou jeho neomalenu hrubostí. Ale ukázalo se, že jeho rada funguje. Když jsem se příště vyděsil a udělal jsem, co mi předepsal, za pár minut jsem se uvolnil a vrátil se do normálu. Objevil jsem, že když se nerozčiluji a držím svou rozmrzelost na uzdě, nezpanikařím. Sebeovládání mi sice nepomohlo k pohybu, za to mi rozhodně dodalo hluboký pocit klidu a vyrovnanosti.

Po mnoha měsících marného úsilí chodit, jsem opět vyhledal don Juanovy komentáře. Tentokrát mi tolik nešlo o jeho radu, jako spíš o to, že jsem chtěl doznat porážku. Stál jsem proti nepřekonatelné hradbě a věděl jsem s neoddiskutovatelnou jistotou, že jsem prohrál.

„Snivci musí mít představivost,“ řekl don Juan se zlomyslným úsměvem. „A tu ty nemáš. Já jsem tě neupozorňoval, že musíš používat imaginaci, protože jsem chtěl zjistit, jestli budeš umět tuhle hádanku sám rozluštit. A to jsi nedokázal a ani tvoji kamarádi ti nepomohli.“

Když mě dřív obviňoval z nedostatku představivosti, vždycky mě to nutilo, abych se zuby nehty bránil. Byl jsem sám o sobě

presvědčený, že představitost mám, ale mít dona Juana za učitele znamenalo tvrdé poučení o tom, že ji nemám. Protože jsem nechtěl investovat ani trochu energie do marných sebeobhajování, raději jsem se ho zeptal: „O jaké hádance to mluvíte, done Juane?“

„O hádance, jak nemožné – ale přece velice snadné – je pohybovat energetickým tělem. Ty se snažíš pohybovat, jako kdybys byl v každodenním světě. Když se učíme chodit, strávíme tím tolik času a úsilí, že jsme pak přesvědčeni, že i naše snová těla by měla chodit stejně. Ale k tomu vůbec není důvod, až na to, že chůze hraje v naší mysli hlavní roli.“

Zasl jsem, jak je to řešení jednoduché. Okamžitě jsem poznal, že don Juan má pravdu. Opět jsem uvízl v rovině interpretace. Řekl mi, že se mám pohybovat dokola, jakmile se jednou dostanu ke třetí bráně snění, a pro mě ten pohyb znamenal chůzi. Přikývl jsem, že chápu, oč mu jde.

„Ale o to nejde mně,“ namítl stroze. „To je názor čarodějů. Čarodějové říkají, že u třetí brány se celé energetické tělo může pohybovat tak, jak se pohybuje energie, tedy rychle a přímo. Tvoje energetické tělo přesně ví, jak se má pohybovat. Umí se pohybovat tak, jak se pohybuje ve světě anorganických bytostí.“

A tím se dostáváme k dalšímu bodu,“ dodal don Juan lehce zamyšlený. „Proč ti vlastně nepomohly anorganické bytosti, tvoji přátelé?“

„A proč je nazýváte mými přáteli, done Juane?“

„Jsou přece jako typičtí přátelé, kteří na nás příliš nemyslí. Nejsou obzvlášť laskaví, ale také nejsou zlí. Jako přátelé, kteří čekají, až se k nim otočíme zády, aby nás mohli bodnout.“

Naprosto jsem mu rozuměl a souhlasil jsem s ním na sto procent.

„A co mě tedy nutí, abych tam chodil? Jsou to sebevražedné sklony?“ ptal jsem se ho, dost rétoricky.

„Ty nemáš sebevražedné sklony. Jenom prostě vůbec nevěříš, že jsi byl blízko smrti. Protože tě nic nebolelo, nemůžeš sám sebe tak docela přesvědčit, že jsi byl ve smrtelném nebezpečí.“

To, co tvrdil, bylo sice velice rozumné, až na to, že já jsem byl přesvědčený o tom, že od mého souboje s anorganickými bytostmi můj život ovládá hluboký, naznamý strach. Don Juan tiše naslouchal, když jsem mu popisoval, v jaké svízelné situaci jsem se ocitl. Nedokázal jsem odvrhnout ani vysvětlit to svoje nutká-

ní chodit do světa anorganických bytostí přese všechno, co o něm vím.

„Mám v sobě něco šíleného,“ řekl jsem. „To, co dělám, mi nedává smysl.“

„Ale dává. Anorganické bytosti si tě pořád navíjejí jako rybu, která se chytla na vlasec. Občas ti hodí bezcennou návnadu, aby si tě udržely v pohybu. Uspořádat ti sny tak, aby se objevovaly každé čtyři dny pravidelně a bez výjimky, to je taková bezcenná návnada. Ale zato tě nenačily, jak používat svoje energetické tělo.“

„A proč myslíte, že to neudělaly?“

„Protože až se tvoje energetické tělo naučí pohybovat samo, dostaneš se úplně mimo jejich dosah. Bylo ode mě dost předčasné domnívat se, že ses od nich už osvobodil. Relativně volný jsi, ale ne úplně. Stále ještě usilují o tvoje vědomí.“

Cítil jsem, jak mi po zádech přebíhá mráz. Don Juan se dotkl bolavého místa. „Řekněte mi, done Juane, co mám dělat, a já to udělám.“

„Buď bezchybný. Už jsem ti to říkal stokrát. Být bezchybný znamená dát si život do pořádku, abys měl čím podepřít svá rozhodnutí, a potom dělat mnohem víc, než co můžeš, abys ta rozhodnutí uskutečnil. Jenomže ty nedělalš žádná rozhodnutí, ty jen se svým životem hraješ ruletu, jak co přijde.“

Don Juan ukončil náš rozhovor a nabádal mě, abych přemýšlel o tom, co mi řekl.

Jakmile se mi dostalo první příležitosti, hned jsem vyzkoušel don Juanova doporučení, jak pohybovat energetickým tělem. Když jsem shledal, že se dívám na své spící tělo, mesnažil jsem se k němu jít, ale prostě jsem si přál posunout se blíž k posteli. Okamžitě jsem se svého těla téměř dotýkal. Viděl jsem svou tvář. Ve skutečnosti jsem rozeznával každý pór na své kůži. Nedá se říct, že by se mi zrovna líbilo to, co jsem viděl. Pohled na moje vlastní tělo byl příliš detailní, aby mohl být esteticky příjemný. Potom do pokoje vešlo cosi podobného větru, všechno se rozházelo a vidění se mi smazalo.

Při dalších sněních jsem si ve všem všudy ověřil, že jediný způsob, jak se může energetické tělo pohybovat, je plachtit nebo se vznášet. Probíral jsem to s donem Juanem. Zdálo se, že je neobyčejně spokojený s tím, co jsem dokázal, což mě opravdu překvapilo.

lo. Už jsem přivykl jeho chladným reakcím na všechno, co dělám, když provádím snění.

„Tvoje energetické tělo si zvyklo pohybovat se jen tehdy, když ho něco táhne,“ řekl mi. „Anorganické bytosti tahaly tvoje energetické tělo napravo nalevo. Až dosud jsi jím nikdy nepohyboval sám svou vlastní vůlí. I když to možná tak nevypadá, hodně jsi toho dokázal, když ses teď takhle začal pohybovat. Ujišťuju tě, že jsem docela vážně uvažoval o tom, že budu muset tvoje snění zastavit. Chvilí jsem si myslel, že se vůbec nenaučíš se sám pohybovat.“

„A to jste chtěl moje snění zarazit, protože mi to jde pomalu?“

„Nejde ti to pomalu. Čarodějové se musí pořád učit pohybovat energetickým tělem. Chtěl jsem ukončit tvoje snění, protože už nemám moc času. Jsou ještě jiné věci – a daleko naléhavější než snění –, na které můžeš uplatnit svou energii.“

„Teď, když jsem se naučil, jak mám sám hýbat energetickým tělem, co ještě bych měl dělat, done Juane?“

„Pohybuj jím dál. Pohyb energetickým tělem ti otevřel novou oblast, krajinu pro neobyčejná zkoumání.“

Znovu mě nabádal, abych si ověřoval pravdivost svých snů. Tento požadavek se mi už nezdál tak divný, jako když ho přednesl poprvé.

„Jak už víš, nechat se přenášet špehem je skutečný snový úkol pro druhou bránu,“ vysvětloval. „Je to věc velmi závažná, ale ne zas tolik, jako úkol propracovat si energetické tělo a pohybovat jím. Proto se musíš ujistit nějakými vlastními prostředky, jestli se opravdu díváš sám na sebe, když spíš, nebo jestli se ti to jenom zdá. Tvoje neobyčejná zkoumání závisejí jen na skutečném vidění sebe sama ve spánku.“

Po těžkém přemítání a uvažování jsem byl přesvědčen, že jsem přišel na ten správný plán. Moje rozpárané tričko mě přivedlo na myšlenku spolehlivého vodítka. Vyšel jsem z předpokladu, že kdybych sám sebe opravdu sledoval, jak spím, tak bych také sledoval, jestli mám stejné oblečení, v němž jsem šel spát, a to oblečení jsem se rozhodl zásadně měnit každé čtyři dny. Byl jsem přesvědčen, že ve snu nebudu mít potíže si vzpomenout, co jsem měl na sobě, když jsem šel spát. Protože jsem při snových praktikách

získal určitou kázeň, domníval jsem se, že mám schopnost takové věci si zapamatovat a pak si na ně ve snech vzpomenout.

Vynaložil jsem co největší úsilí, abych toto vodítko sledoval, ale výsledky nedopadly tak, jak jsem předpokládal. Postrádal jsem nezbytnou kontrolu nad svou snovou pozorností a nedokázal jsem si tak docela vzpomenout na podrobnosti ohledně svého oblečení na spaní. A přece tu zaručeně působilo ještě něco dalšího. Vždycky jsem totiž nějak poznal, jestli jsou moje sny obyčejné nebo ne. Na snech, které nebyly jen obyčejné, bylo nápadné, že moje tělo leželo v posteli a spalo, zatímco moje vědomí je pozorovalo.

Pozoruhodným rysem těchto snů byl můj pokoj. Nikdy nebyl takový, jako můj pokoj v každodenním světě. Byla to obrovská prázdná hala a na jednom konci stála moje postel. Musel jsem se přenést dost daleko, abych se dostal k posteli, kde leželo moje tělo. Jakmile jsem byl u ní, síla podobná větru mě zvedla, takže jsem se nad ní vznášel jako kolibřík. Občas pokoj zmizel. Mizel kousek po kousku, až v něm zbylo jenom moje tělo v posteli. Jindy jsem zas prožíval úplnou ztrátu vůle. Moje snová pozornost pak fungovala jakoby nezávisle na mně. Buď ji úplně pohltila první věc, s níž jsem se v pokoji setkal, nebo se zdálo, že není schopna se rozhodnout, co dělat. V takových chvílích jsem měl pocit, že bezmocně pluji od jednoho předmětu k druhému.

Hlas snového vyslance mi jednou vysvětlil, že všechny prvky snů, které nejsou pouze obyčejnými sny, jsou vlastně konfiguracemi energie, které se liší od útvarů našeho normálního světa. Vyslancův hlas mi poukázal na to, že například stěny jsou tekuté. Potom mě vyzval, abych se do jedné z nich ponořil.

Bez rozmyšlení jsem se vrhl do zdi, jako kdybych skákal do obrovského jezera. Necítil jsem vodní stěnu. To, co jsem pocítoval, nebyl fyzický vjem těla, jež se noří do vodní hladiny. Daleko spíš to bylo jako myšlenka na potápění a vizuální pocit, že procházím tekutou hmotou. Šel jsem hlavou napřed do něčeho, co se otevíralo jako voda, a já jsem stále klesal dolů.

Pocit klesání hlavou napřed byl tak skutečný, že jsem si začal říkat, jak dlouho už takhle klesám nebo jak hluboko a daleko se potopím. Ze svého pohledu jsem tam strávil celou věčnost. Viděl jsem oblaka a skalnaté útvary, zavěšené v látce podobající se

vodě. Byly tam i jakési planoucí geometrické předměty, připomínající krystaly a skvrny nejhlubších primárních barev, jaké jsem kdy viděl. Byly tam i oblasti s intenzivním světlem anebo černo-černou tmou. Všechno mě to míjelo, buď pomalu nebo velkou rychlostí. Napadlo mě, že nahlížím vesmír. V okamžiku, kdy mě ta myšlenka napadla, moje rychlost tak nesmírně vzrostla, že se všechno kolem mě rozmazalo a já jsem najednou zjistil, že jsem se probudil a mám nos rozbitý o zeď pokoje.

Jakýsi skrytý strach mě vybízel, abych situaci konzultoval s donem Juanem. Poslouchal mě a visel na každém slově.

„V tomhle bodě musíš provést dost drastické manévry,“ řekl mi. „Snový vyslanec ti nemá co zasahovat do toho, jak provádíš snění. Nebo spíš ty bys mu to za žádných okolností neměl dovolit.“

„Ale jak ho mám zastavit?“

„Udělej jednoduchý, ale dost obtížný manévr. Když vejdeš do snění, nahlas vyslov svoje přání už nikdy nemít snového vyslance.“

„A má to znamenat, done Juane, že už ho nikdy neuslyším?“

„Jistě. Navždycky se ho zbavíš.“

„Ale je žádoucí, abych se ho navždycky zbavil?“

„V tomto bodě zcela určitě.“

Těmito slovy mě don Juan dostal do velmi znepokojivého rozporu. Nechtěl jsem ukončit svůj vztah s vyslancem, ale současně jsem se chtěl řídit don Juanovou radou. Všiml si mých rozpaků.

„Já vím, že je to velmi těžké,“ připustil, „ale jestli to neuděláš, anorganické bytosti tě budou mít stále na háčku. Pokud se tomu chceš vyhnout, udělej, co jsem ti řekl, a udělej to hned.“

Když jsem se při dalším snění připravil, že vyslovím svůj zá-
měr, vyslancův hlas mě přerušil: „Jestli se zdržíš a nevyсловíš svou žádost, slibuji ti, že nebudu nikdy zasahovat do tvého snění a že k tobě budu mluvit jen tehdy, když se mě přímo zeptáš.“

Okamžitě jsem tento návrh přijal a byl jsem upřímně přesvědčený, že je to dobrá dohoda. Dokonce se mi ulevilo, že to dopadlo takhle. Nicméně jsem se bál, že bude don Juan zklamaný.

„To byl dobrý tah,“ zasmál se. „Myslel jsi to upřímně a opravdu jsi zamýšlel vyslovit svou žádost. Stačí být upřímný, víc není třeba. V podstatě nebylo nijak nutné, aby ses zbavoval toho vyslance. Chtěl jsi ho jenom zahnat do kouta, aby ti navrhl nějaký jiný

způsob, který ti vyhovuje. Jsem si jistý, že se ti vyslanec nebude už do ničeho plést.“

Měl pravdu. Pokračoval jsem ve snění, aniž by se mi do toho vyslanec nějak motal. Pozoruhodným důsledkem pak bylo, že jsem začal mít sny, při nichž moje snové pokoje byly pokojem z každodenního světa, jen s jedním rozdílem: ve snech byl můj pokoj vždycky nějak skosený a tak pokroucený, že vypadal jako obrovská kubistická malba, zásadně tupé i ostré úhly tam, kde jsou normálně stěny v pravých úhlech. Tímto prostředkem se mi nápadně předkládal nějaký absurdní, nadbytečný, nicméně skutečný detail, například spleťtité čáry na podlaze z tvrdého dřeva nebo vybledlá místa na zdi, zaprášené skvrny na stropě nebo otisky prstů, které ušpinily okraje dveří.

V těchto snech jsem se nevyhnutelně ztrácel ve vodových vesmírech detailů, na které ukazovalo skosení. V průběhu celého mého snění byly ty detaily v mém pokoji v takové hojnosti a jejich tah tak intenzivní, že mě okamžitě přiměly, abych se do nich nořil.

Sotva jsem měl trochu volného času, už jsem byl u dona Juana a radil jsem se s ním o této situaci. „Já nemůžu přemocit svůj vlastní pokoj,“ řekl jsem mu, když jsem mu dopodrobna popsal, jak provádím snění.

„A proč si myslíš, že bys ho měl překonat?“ zubil se na mě.

„Mám pocit, že se musím pohnout mimo svůj pokoj, done Juane.“

„Ale ty se přece mimo svůj pokoj pohybuješ. Možná by ses měl zeptat sám sebe, jestli ses opět nechytil do interpretací. Co myslíš, že v tomto případě znamená pohyb?“

Řekl jsem, že sen, v němž jsem vyšel z pokoje ven na ulici, mě tak pronásleduje, že cítím potřebu to znovu zopakovat.

„Ale vždyť děláš věci mnohem větší, než je tohle,“ protestoval don Juan. „Chodíš do neuvěřitelných krajin. Co ještě chceš?“

Pokusil jsem se mu vysvětlit, že mám fyzické nutkání dostat se pryč od nástrah těch detailů. Nejvíce mě rozčilovala moje neschopnost osvobodit se od toho, co zachytí mou pozornost. Pro mě bylo v hloubi nejdůležitější mít alespoň trošku možnost volby.

Následovalo velice dlouhé mlčení. Čekal jsem, že uslyším ještě něco víc o nástrahách detailů. Koneckonců mě přece sám na toto nebezpečí upozorňoval. „Vedeš si dobře,“ řekl nakonec. „Sniv-

cům trvá velmi dlouho, než si zdokonalí svoje snové tělo. A přesně o to teď jde. Aby sis zdokonalil snové tělo.“

Don Juan mi vysvětlil, že moje energetické tělo je nuceno prozkoumávat detaily a zabředávat v nich, že nejde vyprostit, protože je nezkušené a neúplné. Čarodějům prý trvá celý život, než si energetické tělo zpevní tím, že ho nechají nasát do sebe všechno možné.

„Dokud není energetické tělo úplné a zralé, je ponořeno samo do sebe,“ pokračoval don Juan. „Nemůže se odpoutat od nutkání nechat se vším pohltit. Ale pokud tohle člověk vezme v úvahu, pak může svému energetickému tělu pomáhat a neprat se s ním, jak to děláš právě ty.“

„Ale jak to mám dělat, done Juane?“

„Tak, že budeš řídit jeho jednání, neboli že ho vystopuješ.“

Vysvětloval, že všechno, co se vztahuje k energetickému tělu, závisí na patričné poloze bodu spojení, a protože snění není nic jiného než prostředek, jak ho přemístit, je potom stopařství způsob, jak upevnit bod spojení v přesně dané poloze, totiž v takové, kde se může zkonsolidovat a ze které se může konečně vynořit.

Don Juan řekl, že ve chvíli, kdy se energetické tělo umí pohybovat samo o sobě, se podle předpokladů čarodějů bod spojení dostal do optimální polohy. Dalším krokem tedy bude vystopovat ho, totiž upevnit ho, zafixovat ho v této poloze, aby se energetické tělo mohlo dovršit. Don Juan poznamenal, že tato metoda je jednoduše sama. Člověk má záměr ho vystopovat.

Po tomto výroku následovalo mlčení a pohled plný očekávání. Čekal jsem, že mi ještě něco řekne, a on zase očekával, že jsem pochopil, co mi říkal. Ale nechápal jsem.

„Nech svoje energetické tělo mít záměr dosáhnout optimální snové polohy,“ vysvětloval. „Potom nech svoje energetické tělo zamýšlet, že v oné poloze zůstane a budeš stopovat.“

Odmíchl se a očima mě vybídl, abych uvažoval o tom, co řekl. „Tajemství je v zamýšlení, ale to ty už víš. Čarodějové si přemísťují body spojení záměrem a stejně tak je zamýšlením fixují. A na zamýšlení neexistuje žádná technika. Člověk zamýšlí tím, že to používá.“

V tomto bodě jsem se nevyhnul dalším zběsilým dohadům o tom, zač asi stojím jako čaroděj. Měl jsem bezmeznou důvěru,

že mě něco postaví na správnou stopu, abych zamýšlel fixaci svého bodu spojení na ideálním místě. V minulosti jsem dokázal úspěšně provádět všemožné manévry, aniž bych věděl, jak jsem to dělal. Don Juan sám se podívoval nad mou schopností nebo štěstím jaké jsem měl, a já jsem si byl jist, že se zase bude opakovat něco takového. Hluboce jsem se mylil. Ať jsem dělal, co jsem dělal, ať jsem čekal sebedéle, neměl jsem nejmenší úspěch s upevněním svého bodu spojení na žádném místě, natožpak na ideálním.

Po několika měsících vážného, lež neúspěšného zápasu, jsem to vzdal. „Opravdu jsem si věřil, že to dokážu,“ řekl jsem donu Juanovi, jakmile jsem byl u něj. „Obávám se, že jsem dnes posedlý sám sebou ještě víc než kdy jindy.“

„Ne tak docela,“ řekl mi s úsměvem. „Stalo se jen to, že ses opět chytil do dalšího ze svých rutinních a špatných výkladů slov. Ty chceš najít ideální místo, jako kdybys hledal ztracené klíčky od auta. A pak k němu chceš přivázat bod spojení, jako kdyby sis zavazoval tkaničky. Ideální místo a fixace bodu spojení je metafora. Nemá to nic společného se slovy, které tu k popisu používáme.“

Potom mě požádal, abych mu vyprávěl o posledních událostech svého snění. Nejdříve jsem se mu zmínil o tom, že nutkání nechat se pohlcovat detaily viditelně pokleslo. Řekl jsem, že se ve snech pohybuji, nutkavě a bez přestání, a snad právě ten pohyb mě možná vždycky dokáže zastavit dřív, než jsem se vrhnul do detailu, který jsem zpozoroval. To, že jsem byl zastaven tímto způsobem, mi dalo příležitost prozkoumat pohlcování detailem. Dospěl jsem k závěru, že neživá hmota skutečně má znehybňující sílu, kterou jsem viděl jako paprsek mdlého světla, jež mě drželo při zemi. Tak například mnohokrát nějaká drobná skvrnka na zdech nebo v letokruzích na parketách na podlaze vyslala světelnou čáru, která mě přikovala, a od toho okamžiku se moje snová pozornost zaměřila na to světlo a celý sen zakroužil kolem oné drobné skvrnky. Viděl jsem ji zvětšenou, snad do velikosti vesmíru. Ten pohled pak zpravidla trval až do té doby, než jsem se probudil, většinou s nosem přitisknutým na zdi nebo na zemi. Vysledoval jsem, že ten detail byl – za prvé – skutečný, a že – za druhé – jsem ho zřejmě pozoroval, když jsem spal.

Don Juan se usmál a řekl: „To všechno se ti děje proto, že propracování tvého energetického těla se dovršilo ve chvíli, kdy se samo začalo pohybovat. Neřekl jsem ti to, ale naznačil. Chtěl jsem vědět, jestli jsi schopen na to přijít sám, a tys na to samozřejmě přišel.“

Neměl jsem ponětí, co to povídá. Don Juan si mě prohlížel svým obvyklým způsobem. Jeho pronikavý pohled mi přejížděl po těle.

„A nač přesně jsem sám přišel, done Juane?“ byl jsem nucen se ho zeptat.

„Přišel jsi na to, že tvoje energetické tělo je úplné.“

„Na nic takového jsem nepřišel, to vás ujišťuju.“

„Ale přišel. Začalo to už před nějakou dobou, když jsi nemohl najít spolehlivé vodítko, které by ověřilo skutečnost tvých snů. Ale potom za tebe něco začalo pracovat a dalo ti vědět, jestli se ti zdá obyčejný sen nebo ne. To něco, co začalo fungovat, bylo tvoje energetické tělo. Ty si zoufáš, že nemůžeš najít ideální místo, kde by sis zafixoval bod spojení. A já ti říkám, že ho máš. Důkazem toho je, že když se pohybuješ, tvoje energetické tělo omezí svou posedlost detailem.“

Na to jsem nebyl připravený. Nezmohl jsem se ani na jedinou ze svých ubohých otázek.

„Teď tě čeká koruna čarodějů,“ pokračoval don Juan. „Budeš teď ve snění procvičovat *vidění* energie. Splnil jsi úkol třetí snové brány, protože se ti energetické tělo samo pohybuje. Teď musíš vykonat skutečný úkol, *vidět* energii svým energetickým tělem.“

Energii už jsi vlastně *viděl* mnohokrát. Ale pokaždé to *vidění* bylo bezděčné, šťastná náhoda. Teď to budeš provádět cílevědomě.

Snivci mají jedno jednoduché pravidlo. Je-li jejich energetické tělo úplné, pak *vidí* energii pokaždé, když zírají na nějaký předmět v každodenním životě. Jestliže *vidí* energii nějakého předmětu ve snech, pak vědí, že mají co do činění se skutečným světem, bez ohledu na to, jak pokroucený se může jevit jejich snové pozornosti. Jestliže *nevidí* energii žádného předmětu, pak jsou v obyčejném snu a nikoli v reálném světě.“

„A co je reálný svět, done Juane?“

„To je svět, který vytváří energii, opak fantomového světa pro-

jekcí, kde energii nevytváří nic, jako jsou naše sny, kde nic nemá energetický účinek.“

Don Juan mi pak podal ještě jinou definici snění. Je to proces, jímž snivci oddělují snové podmínky, v nichž mohou najít prvky vytvářející energii. Určitě si všiml mého zmatku. Smál se a dal mi další, ještě zamotanější deficienci: snění je proces, jímž zamýšlíme najít adekvátní polohu bodu spojení – polohu, která nám umožní ve snových stavech vnímat prvky vytvářející energii.

Vysvětloval mi, že energetické tělo je také schopno vnímat energii, která je zcela odlišná od energie našeho vlastního světa, jako je tomu v případě prvků říše anorganických bytostí, jež energetické tělo vnímá jako prskavě syčící energii. Dodal, že v našem světě nic neprská, tady se všechno chvějivě mihotá.

„Odeťka bude tvým snovým úkolem určit, jestli předměty, na něž zaměříš snovou pozornost, energii vytvářejí nebo zda jsou to pouhé fantomové projekce nebo zdali vytvářejí cizí energii.“

Don Juan připustil, že doufal, že sám přijdu s objevem, že *vidění* energie lze používat jako měřítko k určení, zda pozoruji svoje skutečné spící tělo nebo ne. Smál se mému neumělému nápadu, kdy jsem si na spaní bral každé čtyři dny jiné oblečení. Měl jsem prý na dosah všechny informace, potřebné k tomu, abych si vyvodil, co je skutečným úkolem třetí brány snění, a přišel se správnou představou, ale moje interpretační soustava mě nutila vyhledávat vymyšlená řešení, která postrádají jednoduchost a přímost čarodějství.

NOVÁ OBLAST ZKOUMÁNÍ

Don Juan mi řekl, že k snovému *vidění* nestačí mít záměr *vidět*, ale že také musím svůj záměr vyslovit nahlas. Trval na tom, že musím mluvit hlasitě, ale nevysvětlil mi proč. Připustil, že existují i jiné prostředky, jak dosáhnout stejných výsledků, ale zároveň tvrdil, že vyslovit záměr nahlas je způsob nejjednodušší a nejpřímější.

Když jsem poprvé svůj záměr *vidět* převedl do slov, zrovna se mi zdálo o bazaru u kostela. Bylo tam tolik věcí, že jsem se nemohl rozhodnout, na kterou se upřeně zahledět. Rozhodla za mě obrovská, nápadná váza v koutě. Zadíval jsem se na ni a vyslovil jsem záměr *vidět*. Váza mi chvíli zůstala v pohledu a potom se proměnila v jiný předmět.

V tom snu jsem se díval na tolik věcí, kolik jen šlo. Když jsem vyslovil záměr *vidět*, předmět, který jsem si vybral k zírání, po každé zmizel nebo se proměnil v něco jiného, jak se mi ostatně stávalo po celou dobu, co provádím snění. Nakonec se má snová pozornost vyčerpala a já jsem se probudil nesmírně frustrován a takřka rozzloben.

Několik měsíců jsem ve snech donekonečna vlastně jen zíral na stovky předmětů a úmyslně vyslovoval záměr *vidět*, ale nikdy se nic nestalo. Unavený čekáním, jsem se nakonec musel zeptat dona Juana.

„Musíš mít trpělivost. Učíš se dělat něco neobyčejného. Učíš se záměru *vidět* ve snech. Jednou už nebudeš muset ten záměr vyslovovat, ale budeš to prostě mlčky zamýšlet.“

„Myslím, že nechápu, k čemu je všechno to, co dělám. Když zavolám záměr *vidět*, vůbec nic se neděje. Co to znamená?“

„To znamená, že tvoje sny jsou pořád obyčejné, že jsou to pouze

fantomové projekce, obrazy, které mají život jen v tvé snové pozornosti.“

Chtěl přesně vědět, co se stalo s předměty, na něž jsem zaměřil upřený pohled. Řekl jsem mu, že zmizely nebo změnily tvar nebo že se z nich dokonce staly větrné víry, které mi nakonec změnily sny.

„Takhle to bylo ve všech mých sněních, každý den. Nové je jedině to, že se učím ve snech křičet z plných plic.“

Při téhle větě dostal don Juan záchvat upřímného hurónského smíchu, který mě značně vyváděl z rovnováhy, protože na tom, co říkám, jsem neviděl nic humorného a neviděl jsem ani důvod pro jeho reakci.

„Jednou sám poznáš, jak je to směšné,“ odpověděl mi na můj němý protest. „Ale zatím to nevzdávej a nenech se odradit. Zkoušej to dál. Dřív nebo později na to přijdeš.“

A jako obvykle měl pravdu. Za pár měsíců jsem na to trefil. Zdál se mi velmi neobvyklý sen. Začal tím, že se objevil špeh ze světa anorganických bytostí. Divné, že až dosud byli špehové i snový vyslanec v mých snech podivně nepřítomní, ale nepostrádal jsem je ani jsem neuvažoval nad jejich zmizením. Vlastně mi bez nich bylo tak lehké, že jsem se dokonce zapomněl dona Juana zeptat na jejich nepřítomnost.

V tom snu byl špeh nejdříve obrovským žlutým topazem, který jsem našel zastrčený vzadu v šuplíku. Jakmile jsem vyslovil svůj záměr *vidět*, topaz se proměnil ve skvrnu syčivě prskající energie. Báł jsem se, že ji budu muset následovat, a proto jsem přesunul pohled ze špeha a zaměřil se na akvárium s tropickými rybičkami. Vyslovil jsem záměr *vidět* a najednou jsem byl nesmírně překvapený. Akvárium vydalo slabou, nazelenalou záři a změnilo se v obrovský surrealistický portrét ženy ozdobené šperky. Když jsem vyslovil záměr *vidět*, tutéž nazelenalou záři vyzářoval i portrét.

Upřeně jsem se zahleděl na tu záři a celý sen se změnil. Procházel jsem se po ulici města, které mi připadalo známé. Možná to byl Tuscon. Zadíval jsem se na vystavené dámské oděvy ve výkladní skříni a nahlas vyslovil záměr *vidět*. Černá figurína, vystavená v popředí, začala okamžitě zářit. Pak jsem se zahleděl na prodavačku, která právě přišla něco upravit ve výloze. Podívala

se na mě. Vyslovil jsem svůj záměr a *viděl* jsem, jak se rozzářila. Bylo to tak obrovské, že jsem se bál, aby mě nelapil nějaký detail z její skvělé záře, ale žena zašla do obchodu ještě dřív, než jsem na ni stačil zaměřit všechnu svou pozornost. Určitě jsem měl v úmyslu za ní jít dovnitř, ale mou snovou pozornost zachytila jakási pohyblivá záře. Přišla ke mně, vybíjela se a byla plná nenávisti. Byly v ní nadávky a zlovolnost. Uskočil jsem. Záře zastavila svoje výboje. Pohltila mě jakási černá látka a já jsem se probudil.

Ty obrazy byly tak živé, že jsem byl pevně přesvědčen, že jsem *viděl* energii a že můj sen byl jedním z těch stavů, které don Juan nazval snové stavy vytvářející energii. Představa, že sny se mohou odehrávat v obecně platné skutečnosti našeho každodenního světa, mě zaujala stejně, jako mě dřív zaujaly snové obrazy říše anorganických bytostí.

„Tentokrát jsi nejen *viděl* energii, ale také jsi překročil nebezpečnou hranici,“ řekl mi don Juan, když vyslechl moje vyprávění.

Znovu opakoval, že cvičení třetí snové brány znamená přimět energetické tělo, aby se pohybovalo samo. Při posledním sezení mi řekl, že jsem nevědomky přeskočil účinek tohoto cvičení a překročil do dalšího světa.

„Energetické tělo se ti pohybovalo. Cestovalo samo. Tento způsob cestování je prozatím mimo tvoje schopnosti, a proto tam na tebe něco zaútočilo.“

„A co myslíte, že to bylo, done Juane?“

„Tenhle vesmír je plný dravců. Mohla to být kterákoli z tisíců věcí, které tam jsou.“

„A proč myslíte, že mě napadla?“

„Ze stejného důvodu, jako tě napadly anorganické bytosti. Protože jsi byl dostupný.“

„To je to tak přímočaré, done Juane?“

„Samozřejmě. Je to stejně přímočaré jako to, co bys asi udělal ty, kdybys viděl, jak ti leze podivný pavouk přes psací stůl, když na něm píšeš. Asi bys ho spíš ze strachu zamáčkl, než abys ho začal obdivně zkoumat.“

Byl jsem na rozpacích a hledal jsem slova, kterými bych se vhodně zeptal. Chtěl jsem vědět, kde se můj sen odehrával nebo v jakém světě jsem v tom snu byl. Ale takové otázky nedávaly

smysl, to jsem si dokázal domyslet sám. Don Juan velmi dobře všechno pochopil.

„Ty chceš vědět, kam se zaměřila tvoje snová pozornost, co?“ zazubil se na mě.

Přesně takhle jsem se ho chtěl zeptat. Dovodil jsem si, že ve snu, o němž mluvíme, jsem se musel dívat na nějaký skutečný předmět. A stejně tak, jak tomu bylo ve snech, kdy jsem viděl drobné detaily podlahy, zdí nebo dveří svého pokoje, i toto byly detaily, o jejichž existenci jsem se později přesvědčil.

Don Juan říkal, že ve zvláštních snech, jaký se mi zdál například teď, se naše snová pozornost zaměřuje na každodenní svět a neustále se ve světě pohybuje od jednoho skutečného předmětu k dalšímu. Tento pohyb umožňuje skutečnost, že bod spojení je ve správné snové poloze. Z této polohy dává bod spojení snové pozornosti takovou přizpůsobivost a pružnost, že se může ve zlomku vteřiny přenést přes neuvěřitelné vzdálenosti, a tím vytváří vnímání tak rychlé a prchavé, že to připomíná obyčejný sen.

Don Juan vysvětloval, že jsem ve snu *viděl* skutečnou vázu a potom se moje snová pozornost přenesla daleko a *viděla* skutečný surrealistický obraz dámy se šperky. Výsledek byl velmi blízký obyčejnému snu, v němž se předměty, na které se upřeně díváme, rychle proměňují v něco jiného. Lišil se ovšem *viděním* energie.

„Vím, jak je to znepokojivé,“ řekl don Juan. Určitě věděl, jak jsem z toho zmatený. „Z nějakého důvodu, který se vztahuje k myslí, *vidět* energii ve snění znepokojuje daleko víc než všechno, nač si můžeš pomyslet.“

Poznamenal jsem, že jsem už dřív *viděl* energii ve snění, ale nikdy na mě takhle nezapůsobila.

„Teď máš energetické tělo úplné a funkční. Proto fakt, že ve snech *vidíš* energii, znamená, že skrze závoj snu vnímáš skutečný svět. Proto je také ta cesta, kterou jsi podnikl, tak důležitá. Byla totiž skutečná. Týkala se předmětů vytvářejících energii, které tě málem stály život.“

„Bylo to opravdu tak vážné, done Juane?“

„To bych řekl! Ta bytost, která tě napadla, byla z čistého vědomí a byla stejně zákeřná, jak jen může něco zákeřné být. *Viděl* jsi její energii. Jsem si jist, že už jsi teď pochopil, že dokud ve snění *nevidíme*, nemůžeme rozeznávat skutečnou věc, vytvářející energii, od

fantómové projekce. Takže i když jsi porazil anorganické bytosti a opravdu *viděl* špehy a tunely, tvoje energetické tělo s určitostí neví, jestli jsou skuteční, tedy jestli vytvářejí energii. Na devadesát devět procent sis tím jist, ale na sto ne.“

Don Juan trval na tom, že si musíme promluvit o cestě, kterou jsem podnikl. Z nevysvětlitelných důvodů se mi vůbec nechtělo se tímto tématem zabývat. To, co mi říkal, ve mně vyvolávalo okamžitou reakci. Zjistil jsem, že se snažím nějak se vyrovnat s hlubokým, podivným strachem. Temně a nutkavě mě šířal někde uvnitř.

„Zaručeně jsi prošel do další slupky cibule,“ zakončil don Juan, ale já jsem nedával pozor, co vlastně předtím říkal.

„A do jaké další slupky, done Juane?“

„Svět je jako cibule, má mnoho vrstev. Svět, který známe my, je jednou takovou slupkou. Někdy překročíme hranice a vstoupíme do jiné vrstvy, do jiného světa, který je v mnohém jako tenhle, ale není stejný. A ty jsi do takového světa vstoupil úplně sám.“

„A jak je vůbec možná taková cesta, o jaké mluvíte, done Juane?“

„Tahle otázka nemá smysl, protože se na ni nedá odpovědět. Z pohledu čarodějů se vesmír sestává z vrstev, které energetické tělo může překročit. Víš, kde jsou dnes staří čarodějové? Kde přetrvali dodneška? V jiné vrstvě, v jiné slupce cibule.“

„Pro mě je představa skutečné, účelové cesty, uskutečněné ve snu, dost těžko pochopitelná a jen těžko přijatelná, done Juane.“

„Toto téma už jsme vyčerpali. Byl jsem přesvědčený, že jsi pochopil, že cesta energetického těla závisí výhradně na poloze bodu spojení.“

„Vy jste mi to říkal. A já si to přemílám stále dokola, a přece vůbec nic mi neříká, když mi tvrdíte, že ta cesta závisí na poloze bodu spojení.“

„Ty máš potíže v tom, že jsi cynik. Já jsem byl stejný. Cynismus nám znemožňuje dělat prudké a zásadní změny v chápání světa. A také nám vnucuje pocit, že máme vždycky pravdu.“

Naprosto jsem mu rozuměl, ale připomněl jsem mu, jak proti tomu všemu bojuji.

„Doporučuju ti, abys udělal něco nesmyslného, co by zvrátilo situaci. Bez ustání si opakuj, že čarodějství stojí a padá s tajemstvím bodu spojení. Když si to budeš dostatečně dlouho opako-

vat, nějaká nepozorovaná síla získá navrch a udělá v tobě patřičné změny.“

Nepřipadalo mi, že by don Juan jen tak vtipkoval. Věděl jsem, že to myslí doslova. Dělal mi starosti, že trvá na tom, abych si tu formulku neustále opakoval. Přistihl jsem se, že si o tom myslím, že je to celé blbost.

„Zahod' ten svůj cynický postoj,“ vyštěkl na mě, „a v dobré víře si to stále opakuj.“

„Tajemství bodu spojení je všechno, oč v čarodějství jde,“ pokračoval, nedívaje se na mě. „Nebo ještě spíš, v čarodějství všechno stojí na manipulaci bodem spojení. Ty tohle všechno víš, ale musíš si to opakovat.“

Když jsem slyšel ty jeho poznámky, chvíli jsem si myslel, že snad umřu úzkostí. Hrudník mi svíral neuvěřitelný pocit fyzického smutku, až jsem začal křičet bolestí. Připadalo mi, že žaludek s bránicí se mi tlačí nahoru do dutiny hrudního koše. Ten tlak byl tak intenzivní, že mi vědomí přeskočilo do jiné roviny a já jsem vstoupil do normálního stavu vědomí. Všechno, o čem jsme dosud mluvili, se stalo jen mlhavou vzpomínkou na něco, co se možná mohlo stát, ale ve skutečnosti se to nestalo, alespoň podle světského rozumu mého každodenního vědomí.

Když jsme příště s donem Juanem hovořili o snění, probírali jsme důvody, proč nejsem už několik měsíců schopen nijak pokročit se svými snovými praktikami. Don Juan mě upozornil, že mi tuhle situaci může vysvětlit jen oklikou. Zdůraznil, že je především nesmírný rozdíl mezi myšlením a činy lidí starých dob a lidí moderních. Potom poukázal na to, že lidé dávnověku měli velice realistický názor na vnímání a vědomí, protože vycházeli z pozorování vesmíru kolem sebe. Naproti tomu moderní člověk má na vědomí a vnímání absurdně nerealistický náhled, protože vychází z pozorování společenského řádu a z toho, jak se s tímto řádem vypořádávají.

„Proč mi tohle vykládáte?“

„Protože jsi moderní člověk, který se zabývá názory a pozorováním lidí starých dob. A žádné z těch názorů a pozorování ti nejsou blízké. A tak teď potřebuješ víc než kdy jindy strážlivost a sebestjistou rovnováhu. Snažím se postavit pevný most mezi viděním starých a moderních lidí, most, po němž bys mohl chodit.“

Poznamenal, že ze všech transcendentálních pozorování lidí dávnověku to jediné, které známe, protože se profiltrovalo až do našich dnů, je vlastně představa zaprodání duše ďáblu za nesmrtelnost, která, jak připouštěl, mu připadá jako něco, co vychází přímo ze vztahu starých čarodějů s anorganickými bytostmi. Připomněl mi, jak se mě snový vyslanec pokoušel svést, abych zůstal v jeho říši, jak mi nabízel možnost uchovat si svou individualitu a svoje vědomí sebe sama téměř navěky.

„Jak víš, podlehnout vábení anorganických bytostí není jenom nějaká představa, nýbrž skutečnost,“ pokračoval don Juan. „Ale ty sis ještě plně neuvědomil, co všechno tento fakt znamená. Stejně tak je skutečné i snění. Je to stav, kdy se vytváří energie. Slyšíš, co říkám, a jistě i rozumíš, co mám na mysli, ale tvoje vědomí ještě nazachytilo, co to všechno znamená.“

Don Juan řekl, že moje racionalita poznala, jaký význam má uvědomění této povahy, a že během našeho posledního rozhovoru přiměla mé vědomí změnit hladiny. Skončil jsem pak v normálním stavu vědomí, než jsem se stačil pustit do jednotlivých jemných rozdílů svého snu. Moje racionalita se pak dál chránila tím, že pozastavila moje snové praktiky.

„Já vás ujišťuji, done Juane, že si naplno uvědomuji, co znamená stav vytvářející energii.“

„A já tě ujišťuji, že ne,“ opáčil. „Kdyby sis to uvědomoval, vážil bys svoje snění s větší opatrností a rozvahou. Ale protože jsi přesvědčený, že je to jenom snění, tak to bereš jen tak, nazdařbůh. Tvoje rozumové schopnosti ti říkají, že ať se děje, co se děje, jednou ten sen skončí a ty se probudíš.“

Měl pravdu. Přes to všechno, čeho jsem byl svědkem, když jsem prováděl snění, jsem si stále něčím udržoval celkový pocit, že je to všechno jenom sen.

„Vykládám ti teď o názorech lidí starých dob a o názorech lidí moderních, protože tvoje vědomí, jež je vědomím moderního člověka, se neznámými pojmy raději zabývá tak, jako kdyby šlo o nějaké prázdné ideály.“

Kdybych to nechal jen na tobě, pokládal bys snění za ideu. Samozřejmě nepochybuji o tom, že bereš snění vážně, ale tak docela zas ve snovou realitu nevěříš.“

„Tomu, co říkáte, done Juane, rozumím, ale nechápu, proč mi to říkáte.“

„Říkám ti to, protože jsi poprvé v té správné pozici, abys pochopil, že snění je stav, kdy se vytváří energie. Poprvé teď můžeš pochopit, že obyčejné sny jsou pouze cvičná pomůcka, které se využívá k tomu, aby se bod spojení naučil dosahovat polohy, která podmiňuje tyto stavy vytvářející energii, jež nazýváme sněním.“

Jelikož snivci se dotýkají světů, jejichž působení platí na všechno, upozorňoval mě don Juan, a jelikož do těch světů vstupují, měli neustále být ve stavu velice intenzivní a vytrvalé bdělosti, protože jakékoli odchýlení absolutní bdělosti snivce ohrožuje způsoby víc než strašlivými.

A hned jsem znovu pocítil pohyb v hrudní dutině, přesně takový jako tehdy, kdy moje vědomí samo změnilo roviny. Don Juan mě chytil za paži a silně mnou zatřásl.

„Považuj snění za nesmírně nebezpečnou věc!“ přikázal mi. „A začni s tím hned. Nepouštěj už se do žádných z těch svých výstředních manévru.“

Měl v hlase takovou naléhavost, že jsem okamžitě zarazil to, co jsem nevědomky dělal.

„Co se to se mnou děje, done Juane?“

„Umíš příliš rychle a snadno přemístit bod spojení, to se s tebou děje. Jenomže při té snadnosti pak má přemístění tendenci stávat se nevyzpytatelné. Musíš tu snadnost ukáznit. Nesmíš si dovolit odchýlit se ani o milimetr.“

Mohl jsem snadno tvrdit, že nevím, o čem mluví, ale věděl jsem to. Také jsem věděl, že mám jen pár vteřin na to, abych sebral veškerou energii a změnil přístup. Dokázal jsem to.

A tím toho dne náš rozhovor skončil. Jel jsem domů a téměř rok jsem věrně a denně opakoval, co mi don Juan uložil. Výsledky mé invocace, podobající se litaniím, byly neuvěřitelné. Byl jsem pevně přesvědčen, že to má stejný dopad na moje vědomí jako cvičení svalů na tělo. Bod spojení byl čilejší, to znamená, že *vidění* energie ve snění se stalo jediným cílem mého cvičení. Zdatnost při zamýšlení *vidět* vzrůstala úměrně mému úsilí. A pak nastal okamžik, kdy jsem byl schopen *vidění* pouze zamýšlet, a aniž bych

řekl slovo, skutečně jsem prožíval stejné výsledky, jako když jsem nahlas vyslovil svůj záměr *vidět*.

Don Juan mi blahopřál k úspěchu. Přirozeně jsem předpokládal, že je to jen taková jeho bodrost. Ale ujišťoval mě, že to myslí vážně. Zapřísahal mě však, abych i nadále křičel, zejména tehdy, když nevím, co dál. Jeho žádost mi nepřipadala nikterak divná. Sám od sebe jsem ve snech řval z plna hrdla pokaždé, kdy jsem to považoval za nutné.

Objevil jsem, že energie našeho světa se chvějivě mihotá. Jiskří. Nejen živé bytosti, ale všechno v našem světě bliká vlastním vnitřním světlem. Don Juan mi vysvětlil, že energie našeho světa se skládá z vrstev chvějivých odstínů. Svrchní vrstva je bělavá, další vrstva, bezprostředně s ní spojená, je světle zelená, a další, ještě vzdálenější, je jantarová.

Všechny tyhle odstíny jsem našel nebo spíš jsem *viděl* jejich blíkotání, když věci, s nimiž jsem se setkal ve snových stavech, měnily tvar. Nicméně vždycky, když jsem *viděl* něco, co vytváří energii, prvním nápořem byla bělavá záře.

„Existují pouze tři různé odstíny?“ ptal jsem se dona Juana.

„Je jich nekonečně mnoho, ale zpočátku by ses měl zabývat pouze těmito třemi, to jen pro pořádek. Později si to budeš moci komplikovat, jak budeš chtít, a vydělit si tucty dalších odstínů, jestli to dokážeš.“

Bělavá vrstva je odstínem současné polohy, v níž je bod spojení lidstva. Řekněme, že je to moderní odstín. Čarodějové jsou přesvědčeni, že všechno, co dnes člověk dělá, je zabarveno bělavou září. V jinou dobu lidská poloha bodu spojení zabarvila odstín vládnoucí energie světa do zelena, byla to světle zelená šartréška. Jindy zas, v době ještě vzdálenější, to byla jantarová. Barva energie čarodějů je jantarová, což znamená, že jsou energeticky spojeni s lidmi, kteří žili v té vzdálené minulosti.“

„Myslíte si, done Juane, že současný bělavý odstín se někdy změní?“

„Ano, pokud člověk bude schopen se vyvíjet. Velkým úkolem čarodějů je upozornit na to, že má-li se člověk rozvíjet, musí nejdříve svoje vědomí uvolnit z pout společenského řádu. Jakmile jedrňou bude vědomí volné, záměr ho nasměruje na novou evoluční stezku.“

„A myslíte, že se čarodějům tento úkol podaří?“

„Už se jim to podařilo. Sami jsou toho důkazem. Přesvědčit ostatní, že vývoj má hodnotu, že je důležitý, to už je zase jiná otázka.“

Jiný druh energie, kterou jsem našel v našem světě, ale která je světu cizí, je energie špehů, energie, kterou don Juan označil za prskající, syčivou. Mnohokrát jsem se ve snech setkal s věcmi, které se proměnily, sotva jsem je *uviděl*, ve skvrny energie, jež vypadala, jako by se smažila nebo bublala jakousi žhavou vnitřní činností.

„Nezapomínej, že ne každý špeh, kterého najdeš, patří do říše anorganických bytostí,“ poznamenal don Juan. „Každý špeh, kterého jsi zatím našel, s výjimkou modrého, byl z té říše, ale tak tomu bylo jen proto, že anorganické bytosti o tebe pečovaly. Měly celý ten výjev ve své režii. Teď jsi nezávislý. Někteří špehové, s nimiž se setkáš, nebudou z říše anorganických bytostí, ale z jiných, vzdálenějších rovin vědomí.“

„A uvědomují si špehové sami sebe?“

„Dozajista.“

„A proč se tedy s námi nestýkají, když jsme vzhůru?“

„Stýkají se. Ale naší velikou smůlou je, že naše vědomí je tak plně zaneprázdněné, že nemáme čas si jich všímat. Ale ve spánku se vrátka téhle dvousměrné pasti otevírají a my sníme. Ve snech se potom setkáváme.“

„A existuje nějaký způsob, jak se dá poznat, jestli jsou ti špehové z rovin mimo svět anorganických bytostí?“

„Čím více syčí, z tím větší jsou dálky. Vypadá to dost zjednodušeně, ale musíš nechat energetické tělo, aby ti řeklo, co je co. Ujišťuji tě, že bude velmi jemně rozlišovat a pokud jde o cizí energii, budou jeho soudy zcela neomylné.“

Zase měl pravdu. Bez zvláštního povyku moje energetické tělo rozeznalo dva hlavní typy cizí energie. První byli špehové z říše anorganických bytostí. Jejich energie mírně šuměla. Nevydávala žádný zvuk, ale měla všechny vnější rysy šumění nebo vody, která začne každou chvíli vřít.

Energie druhého základního typu na mě působila daleko silnějším dojmem. Tito špehové vypadali, jako kdyby měli každou

chvíli shořet. Vibrovali zevnitř, jako by byli naplněni stlačeným plynem.

Moje setkání s cizí energií byla vždycky jen letmá a prchavá, protože jsem dbal všeho, co mi don Juan doporučoval. Říkal mi: „Dokud nebudeš přesně vědět, co děláš a co chceš od té cizí energie, musíš se spokojit s kratičkým zahlédnutím. Všechno, co přesahuje letný pohled, je stejně nebezpečné a hloupé, jako kdyby sis hýčkal chřestýše.“

„A proč je to nebezpečné, done Juane?“ zeptal jsem se.

„Špehové jsou vždycky velmi agresivní a nesmírně troufalí. Musí být takoví, aby obstáli na průzkumech. Když na nich podržíme snovou pozornost, je to totéž, jako kdybychom vyzývali jejich vědomí, aby se na nás zaměřilo. Jakmile totiž na nás jednou zaměří svou pozornost, jsme nuceni s nimi jít. A to je samozřejmě nebezpečné. Můžeme skončit ve světě, který přesahuje naše energetické možnosti.“

Don Juan mi vysvětlil, že existuje mnohem více typů špehů, než jsou ti dva, které jsem rozlišil, ale že na mé současné hladině energie se mohu zaměřit pouze na tři. První dva mi popsal jako typy, které je nejsnazší najít. Jsou prý v našich snech maskováni tak nápadně, že okamžitě upoutají naši snovou pozornost. Špehy třetího typu vylíčil jako nejnebezpečnější, protože se skrývají pouze ve velmi jemném přestrojení.

„Jedna z nepodivnějších věcí, kterou snivci nacházejí a kterou hned poznáš i ty, je třetí typ špeha. Dosud jsi našel jen ukázkou prvních dvou typů, ale to jen proto, že jsi je ještě nehledal na správném místě.“

„A kde je to správné místo, done Juane?“

„Znovu ses stal obětí slov a tentokrát je na vině slovo věci, které jsi pochopil jako předměty nebo objekty. No, ti nejdravější špehové v našich snech se skrývají za lidmi. Na mě čekalo strašlivé překvapení, když jsem zaměřil pohled na snový obraz své matky. Jakmile jsem vyslovil záměr *vidět*, stala se z ní divoká, děsivá bublina syčící energie.“

Don Juan se odmlčel, abych mohl jeho slova vstřebat. Cítil jsem se hloupě, že jsem tak zneklidněn možností, že najdu špeha za snovým obrazem své matky.

„Je mrzuté, že se vždycky spojují se snovými obrazy našich

rodičů nebo nejbližších přátel,“ pokračoval don Juan. „Možná proto se cítíme tak často nesví, když se nám o nich zdá.“ Jeho široký úsměv prozrazoval, jakou má radost z mého rozrušení. „Základním pravidlem snivců je vždycky předpokládat, že špeh třetího typu je přítomný, jakmile ve snu ucítí rozrušení ze svých rodičů nebo přátel. Zdravá rada říká, vyhýbej se takovým snovým obrazům. Jsou totiž jako čistý jed.“

„A kde stojí modrý špeh ve vztahu k ostatním špehům?“

„Modrá energie nesyčí,“ odpověděl. „Je jako naše, chvěje se, ale je modrá a ne bílá. Modrá energie v našem světě v přirozeném stavu neexistuje. A tím se dostáváme k něčemu, o čem jsme ještě nikdy nemluvili. Jakou barvu měli špehové, které jsi dosud *viděl*?“

Dokud o tom nezačal hovořit, nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Pověděl jsem mu, že špehové, které jsem *viděl*, byli buď růžoví nebo načervenalí. Ujistil mě, že zhoubní špehové třetího typu mají barvu jasně oranžovou.

Sám jsem pak zjistil, že špehové třetího typu jsou vyloženě děsiví. Pokaždé, kdy jsem nějaké našel, schovávali se za snovým obrazem mých rodičů, zejména matky. *Vidění* špeha mi vždycky připomínalo chomáček energie, který mě napadl při mém prvním záměrném snovém *vidění*. Pokaždé, když jsem ho našel, jsem měl pocit, že na mě ta cizí prozkoumávající energie chce opravdu skočit. Moje energetické tělo na to reagovalo s hrůzou ještě dřív, než jsem ho *uviděl*.

Při našem dalším rozhovoru o snění jsem se dona Juana vyptával, proč jsou při mých snových praktikách absolutně nepřítomné anorganické bytosti. „Proč už se vůbec neukazují?“

„Ukazují se pouze ze začátku,“ vysvětloval mi. „Když nás jejich špehové už jednou zavedli do jejich světa, není pak už zapotřebí, aby se anorganické stíny promítaly do snů. Jestliže anorganické bytosti chceme *vidět*, špeh nás k nim dovede. Protože nikdo nemůže sám o sobě cestovat do jejich říše. A když říkám nikdo, myslím nikdo.“

„A proč to tak je, done Juane?“

„Jejich svět je hermeticky uzavřený. Nikdo tam nemůže vstoupit ani odejít bez jejich souhlasu. Samozřejmě jediné, co můžeš sám udělat, jakmile jsi jednou uvnitř, je vyslovit záměr zůstat

u nich. Říct to nahlas znamená uvést do pohybu proudu energie, které jsou pak nezvratné. V dřívějších dobách bývala slova neuvěřitelně mocná. Dnes už nejsou. Ale ve světě anorganických bytostí svou moc neztratila.“

Don Juan se smál a řekl, že není jeho starost, aby mi něco povídal o světě anorganických bytostí, protože toho o nich ve skutečnosti vím víc než on a jeho společníci dohromady.

„Ještě jsme nemluvili o jedné a poslední věci, která souvisí s tímto světem.“ Odmlčel se na dlouho, jako kdyby hledal vhodná slova. „Když to všechno uvážím, tak můj odpor k tomu, co prováděli staří čarodějové, je velice osobní. Jako nagualovi je mi velmi protivné, co dělali. Zbaběle hledali útočiště ve světě anorganických bytostí. Tvrdili, že ve vesmíru, který je tak dravý a stále přichystaný nás roztrhat, je pro nás jediným možným útočištěm jejich říše.“

„A proč tomu věřili,“ ptal jsem se.

„Protože je to pravda. Protože anorganické bytosti nelzou. Všechno, co nabízí snový vyslanec, je pravda. Ten jejich svět nám může ochránit a prodloužit vědomí takřka věčně.“

„To, co mi vyslanec nabízel, na mě neudělalo žádný dojem, i když je to třeba pravda,“ řekl jsem.

„Chceš snad říct, že budeš volit radši cestu, na níž budeš roztrhán?“ zeptal se mě s udiveným tónem v hlase.

Ujistil jsem ho, že nechci svět anorganických bytostí, ani kdyby nabízely sebelepší výhody. Zdálo se, že ho moje slova nesmírně potěšila.

„Takže jsi tedy připraven ohledně toho světa na konečný výrok. Ten nejstrašnější výrok, jaký ti můžu říct,“ řekl a pokusil se o úsměv, ale moc se mu to nedařilo.

Zadíval se mi do očí. Asi hledal záblesk souhlasu nebo porozumění. Chvilí mlčel.

„Energie, kterou čarodějové potřebují k pohybu bodu spojení, vychází z říše anorganických bytostí,“ řekl, jako kdyby spěchal, aby to měl za sebou.

Srdce se mi málem zastavilo. Pocítil jsem závratě a musel jsem zadupat, abych neomdlel.

„Taková je pravda,“ pokračoval don Juan, „a to je to, co nám staří čarodějové odkázali. Dodneška nás tak drží při zemi. To je

také důvod, proč je nemám rád. Strašně nemám rád, když musím pořád chodit jen k jednomu zdroji. Já sám osobně to odmítám. A snažil jsem se tě od toho odvrátit. Ale bez úspěchu, protože tě k tomu světu stále něco přitahuje jako magnet.“

Rozuměl jsem donu Juanovi lépe, než bych si byl pomyslel. Putování do ono světa pro mě vždycky znamenalo v energetické rovině vzpruhu temné energie. Dokonce jsem o tom i v této souvislosti přemýšlel, dávno předtím, než don Juan tato slova vyslovil.

„A co s tím můžeme dělat?“ zeptal jsem se.

„Nesmíme s nimi mít nic společného,“ odpověděl, „a přece se jich nemůžeme stranit. Já to řeším tak, že si беру jejich energii, ale nepodléhám jejich vlivu. Tohle známe jako největší stopařství. Provádí se za pomoci vytrvalého a neochvějného záměru svobody, ačkoli žádný čaroděj vlastně ani neví, co to ta svoboda opravdu je.“

„Můžete mi vysvětlit, done Juane, proč čarodějové musí čerpat energii z říše organických bytostí?“

„Pro čaroděje neexistuje jiná životaschopná energie. Aby mohli manévrovat s bodem spojení tak, jak to provádějí, potřebují neobyčejné množství energie.“

Připomněl jsem mu jeho vlastní slova, že k provádění snění je nutné znovu zapojit energii.

„To je pravda,“ potvrdil. „Aby začali snít, čarodějové potřebují znovu vymezit svoje předpoklady a našetřit energii, ale toto nové vymezení platí jenom proto, aby měli nezbytnou energii pro nastavení snění. Letět do jiných říší, vidět energii, vytvořit si energetické tělo, a tak dále, a tak dál, to už je zas jiná záležitost. Pro tyto manévry čarodějové potřebují spousty temné, cizí energie.“

„Ale jak si ji berou ze světa anorganických bytostí?“

„Pouze tak, že do toho světa chodí. Všichni čarodějové naší linie to musí provádět. Nicméně nikdo z nás není dost pošetilý, aby udělal to, co jsi udělal ty. Ale to je jenom proto, že nikdo z nás nemá tvoje sklony.“

Don Juan mě poslal domů, abych přemýšlel nad tím, co mi odhalil. Měl jsem nekonečné otázky, ale on už nechtěl slyšet ani jedinou.

„Na všechny otázky, které máš, si už můžeš odpovědět sám,“ řekl mi, když mi mával na rozloučenou.

STOPOVAT STOPAŘE

Doma jsem záhy pochopil, že nedokážu odpovědět na žádnou ze svých otázek. Vlastně jsem si je nedovedl ani zformulovat. Snad to bylo proto, že se mi začaly hroutit hranice druhé pozornosti. K tomu došlo, když jsem se setkal s Florindou Grauovou a Carol Tiggsovou ve světě každodenního života. Zmatek z toho, že vůbec nevím, kdo to je, a přesto je znám tak důvěrně, že bych za ně bez váhání dal i život, byl pro ně velice zhoubný. Už několik let jsem se znal s Taishou Abelardovou a začal jsem si zvykat na ten zničující pocit, že ji znám, aniž bych měl nejmenší tušení jak. A přidat si ke svému přetíženému organismu ještě dvě další osoby se ukázalo na mě být přespříliš. Onemocněl jsem únavou a musel jsem vyhledat don Juanovu pomoc. Jel jsem do města v jižním Mexiku, kde žil se svými společníky.

Don Juan i jeho druzi řvali smíchy už při pouhopouhé zmínce o mých zmatcích. Don Juan mi vysvětlil, že se vůbec nesmějou mně, ale sami sobě. Moje trampoty s poznáváním jim připomněly jejich vlastní potíže, když se hranice druhé pozornosti hroutily jim tak jako teď mně. Jejich vědomí prý na to také nebylo připraveno.

„Touhle agónií musí projít každý čaroděj. Vědomí je nekonečný terén ke zkoumání, pro čaroděje i pro lidi vůbec. Abychom si rozšířili vědomí, neměli bychom se vyhnout žádnému riziku a neměli bychom odmítat žádné prostředky. Měj však na paměti, že jedi- ně ve zdravé mysli se může vědomí rozšířit.“

Don Juan potom znovu opakoval, že jeho čas se blíží ke konci a že tedy musím moudře nakládat se svými silami, abych pokryl co nejvíce oblastí, než odejde. Takovéhle řeči mě vždycky uvrhly do stavu hluboké deprese. Ale jak se blížil čas jeho odchodu, začal

jsem reagovat s větší rezignací. Už jsem se necítil sklíčeně, ale stále ještě jsem panikařil.

Potom už se neříkalo nic. Druhého dne jsem dona Juana na jeho žádost odvezl do Mexico City. Dorazili jsme kolem poledního a jeli jsme rovnou do hotelu del Prado na Paseo Alameda. Když byl don Juan v Mexico City, většinou bydlel tady. Na tento den měl domluvenou schůzku s právníkem ve čtyři odpoledne. Protože jsme měli spousty času, zašli jsme si na oběd do slavné restaurace Café Tacuba v centru, kde údajně připravovali pořádná jídla.

Don Juan neměl hlad. Objednal si jen dvě sladká tamale, zatímco já jsem spolykal opulentní menu. Don Juan se mi smál a gesty naznačoval své tiché zoufalství nad mým zdravým apetitem.

„Chci ti teď navrhnout směr, jak dál,“ řekl zprudka, když jsme dojedli. „Je to poslední úkol třetí brány snění. Jde o manévr velice tajemný, o stopování stopaře. Stopovat stopaře znamená čerpat energii z říše anorganických bytostí, abys mohl provádět čarodějské kousky.“

„A jaké čarodějské kousky, done Juane?“

„Cestovat. Cesta, která využívá vědomí jako živlu, jako prvku prostředí,“ vysvětloval mi. „Živlem, elementem prostředí, který využíváme k cestování, je ve světě každodenního života voda. Představ si vědomí jako podobný živel, který se dá používat pro cestování. Pomocí vědomí jako média k nám přicházejí špehové z celého vesmíru a zase naopak, prostřednictvím vědomí chodí čarodějové až na konec vesmíru.“

Některé pojmy z té spousty pojmů, na něž mě don Juan upozorňoval během svého učení, mě naráz zaujaly a nebylo ani třeba mě k tomu vyzývat. Tento patřil mezi ně.

„Představa, že vědomí je fyzický element, je úplně převratná,“ řekl jsem s úžasem.

„Ale já jsem neříkal, že je to fyzický element,“ opravil mě. „Je to prvek energie. To musíš rozlišovat. Pro čaroděje, kteří *vidí*, je vědomí jako záře. Umí se energetickým tělem této záře zachytit a jít s ní.“

„A jaký je rozdíl mezi fyzickým a energetickým elementem?“

„Ten, že fyzické elementy jsou částí našeho interpretačního systému, ale energetické nejsou. Energetické prvky, jako je například vědomí, existují v našem vesmíru. Ale my jako průměrní lidé vní-

máme jenom fyzické prvky, protože jsme tomu tak naučení. Čarodějové vnímají energetické prvky ze stejného důvodu: také jsou tak naučení.“

Don Juan vysvětloval, že používání vědomí jako energetického prvku našeho prostředí je základem čarodějství. Z hlediska praktických záležitostí prý čarodějství sleduje takovou dráhu, že nejdříve bezchybným dodržováním stezky čarodějů osvobodí energii, kterou v sobě máme, potom tuto energii využije k rozvoji energetického těla využitím snění, a za třetí použije vědomí jako prvku prostředí ke vstupu do jiných světů, a to v energetickém těle i ve vší naší fyzičnosti.

Existují dva způsoby energetického cestování do jiných světů. Jeden je ten, že vědomí si vezme čarodějovo energetické tělo a odnese je, kam chce, a ten druhý je, když se čaroděj při plném vědomí rozhodne používat cesty vědomí k cestování. Tys provedl ten první typ cestování. To druhé cestování vyžaduje nesmírnou kázeň.“

Po dlouhém mlčení don Juan řekl, že v životě čarodějů jsou věci, které vyžadují mistrovství při zacházení, a zacházení s vědomím jako s energetickým prvkem otevřeným vůči energetickému tělu je z těchto věcí ta nejdůležitější, nejzásadnější a nejnebezpečnější.

Neměl jsem, co dodat. Najednou jsem byl jak na trní a visel jsem na každém jeho slově.

„Sám ještě nemáš dost energie, abys tento poslední úkol třetí brány snění provedl, ale společně s Carol Tiggsovou jistě dokážete, co mám na mysli.“

Odmlčel se. Svým záměrným mlčením mě popíchl, abych se zeptal, co že to vlastně má na mysli. Moje neblahé rozpoložení jeho smíchem ještě zesílilo.

„Chci, abyste vy dva prolomili hranice normálního světa, abyste využili vědomí jako energetického prvku a vstoupili do jiného světa. Toto prolomení a vstoupení se rovná vystopování stopaře. Použití vědomí jako prvku prostředí překonává vliv anorganických bytostí, ale zároveň umožňuje využívat jejich energii.“

Nechtěl mi dát žádné další informace, aby mě prý neovlivňoval. Byl přesvědčen, že čím méně budu vědět předem, tím lépe na tom budu. Nesouhlasil jsem, ale on mě ujišťoval, že když jde

do tuhého, je moje energetické tělo schopné se o sebe dokonale postarat.

Z restaurace jsme šli do právnícké kanceláře. Don Juan si rychle vyřídil svoje záležitosti a za chvíli jsme byli v taxíku na letišti. Don Juan mi oznámil, že Carol Tiggsová přiletí z Los Angeles a že přichází do Mexico City výhradně proto, aby se mnou splnila tenthle poslední snový úkol.

„Mexické údolí je místo, které se skvěle hodí k provádění takových čarodějských kousků, o jaké ti jde,“ poznamenal.

„Ale ještě jste mi neřekl, jak přesně mám postupovat,“ připomněl jsem mu.

Neodpověděl mi. Už jsme potom nemluvili, ale když jsme čekali, než přistane letadlo, vysvětlil mi, jaký postup mám dodržovat. Mám jít do Carolina pokoje v hotelu Regis, který je přes ulici od našeho hotelu. Až se dostaneme do stavu naprostého vnitřního ticha, máme vklouznout do snění a vyslovit náš záměr jít do říše anorganických bytostí.

Přerušil jsem ho, abych mu připomněl, že musím vždycky počkat na špeha, a teprve pak jsem schopen hlasitě projevit svůj záměr jít do světa anorganických bytostí.

Don Juan se tlumeně zasmál: „Ještě jsi nesnil s Carol Tiggsovou. Zjistíš, že je to radost. Čarodějové nepotřebují žádné pomůcky. Prostě do toho světa chodí, kdy chtějí, špeha totiž mají vždycky na zavalanou.“

Nemohl jsem uvěřit, že by nějaká čarodějka uměla to, co mi tu tvrdí. Myslel jsem si, že na zacházení s anorganickými bytostmi mám patent já. Když jsem se mu zmínil, co se mi táhne hlavou, opáčil, že když přijde na to, co dokáže ta čarodějka, pak neumím vůbec nic.

„A proč myslíš, že jsem si s sebou bral Carol Tiggsovou, aby tě z toho světa vytáhla? To si snad myslíš, že jenom proto, že je tak krásná?“

„Tak proč, done Juane?“

„Protože já sám jsem to udělat nemohl a pro ni to byla hračka. Ví, jak se na ten svět musí jít.“

„A je její případ nějak výjimečný, done Juane?“

„Ženy mají pro tu říši přirozené nadání. Čarodějky jsou pocho-

pitelně hvězdy, ale Carol Tiggsová je nejlepší ze všech, které znám, protože jako nagualka má skvělou energii.“

Napadlo mě, že jsem dona Juana přistihl, jak si dost vážně protřečí. Říkal mi přece, že anorganické bytosti se vůbec nezajímají o ženy. A teď tvrdí opak.

„Ne, netvrdím opak,“ poznamenal, když jsem mu odporoval. „Já jsem ti říkal, že anorganické bytosti nepronásledují ženy, že jdou pouze po mužích. Ale také jsem ti říkal, že anorganické bytosti jsou ženského rodu a že celý vesmír je do značné míry ženský. Takže si z toho vyvoď svoje vlastní závěry.“

A protože jsem si nijak nemohl žádné závěry vyvodit, don Juan mi vysvětlil, že teoreticky čarodějky přicházejí do onoho světa a odcházejí, jak se jim zlíbí, protože mají rozšířené vědomí a protože jsou ženského rodu.

„A vy víte, že je to fakt?“

„Ženy z mé skupiny to nikdy nedělaly,“ přiznal se, „ale ne proto, že by nemohly, ale proto, že jsem je od toho odradil. Ale ženy z tvé skupiny to zase dělají asi tak, jako když si převlékají sukni.“

Ucítil jsem prázdno v břiše. Opravdu jsem nevěděl vůbec nic o ženách své vlastní skupiny. Don Juan mě utěšoval, že moje okolnosti jsou jiné než jeho, a stejně tak i moje role naguala. Ujišťoval mě, že nemám nic, čím bych mohl ženy své skupiny od toho odradit, i kdybych se třeba stavěl na hlavu.

Cestou do hotelu nás Carol v taxíku náramně bavila napodobováním lidí, které známe. Snažil jsem se být vážný a ptal jsem se jí na náš úkol. Zamumlala něco na omluvu v tom smyslu, že mi nemůže odpovědět s takovou vážností, jakou bych si zasloužil. Don Juan se hlasitě smál, když napodobovala můj vážný hlas.

Carol se zapsala do hotelu a potom jsme se všichni tři toulali po centru a hledali jsme antikvariáty. Zašli jsme na lehkou večeři do Sanbornovy restaurace. Asi kolem desáté jsme šli pěšky do hotelu Regis. Šli jsme rovnou k výtahu. Strach ve mně ještě vyostřil schopnost vnímat detaily. Hotel byl ve starém, impozantním domě. Nábytek v hale určitě pamatoval lepší časy. A přece všude kolem nás byly stále patrné zbytky zašlé slávy, které něčím oslovovaly. Snadno jsem pochopil, proč Carol měla ten hotel tak ráda.

Než jsme nastoupili do výtahu, moje úzkost vyšplhala do takové výše, že jsem na poslední chvíli musel dona Juana požádat

o nějaké pokyny. „Řekněte mi ještě jednou, done Juane, jak máme postupovat,“ zaprosil jsem.

Don Juan nás odtáhl k obrovským, prastarým čalouněným křeslům v hale a trpělivě nám vysvětloval, že jakmile budeme ve světě anorganických bytostí, musíme vyslovit záměr přenést své normální vědomí do energetického těla. Doporučil nám, abychom oba vyslovili svůj záměr současně, i když to zas není tak moc důležité. Opravdu důležité však je, abychom každý zamýšleli přenést své absolutní vědomí každodenního světa do energetického těla.

„A jak provedeme ten přenos vědomí?“ ptal jsem se.

„Přenos vědomí je čistě otázka záměru. Musíte ho vyslovit a mít dostatečné množství energie. Carol už tohle všechno zná. Prováděla to i dřív. Vstoupila ve fyzickém těle do světa anorganických bytostí, když tě odtamtud vytahovala, pamatuješ? Její energie udělá celé kouzlo. Přivodí změnu ve váš prospěch.“

„Co znamená změna v náš prospěch? Já tápu v absolutní tmě, done Juane.“

Don Juan vysvětloval, že změna v náš prospěch znamená přidat veškerou fyzickou hmotu k energetickému tělu. Používání vědomí jako prostředku k cestování do jiného světa nevyplývá z používání nějaké techniky, nýbrž ze zamýšlení a dostatku energie. Množství energie od Carol Tiggsové přidané k mému nebo množství mé energie připojené k jejímu nás spojí do jedné jediné bytosti, která je energeticky schopná vytáhnout naši fyzičnost a umístit ji na energetické tělo, aby mohla cestovat.

„A co přesně musíme udělat, abychom vstoupili do toho jiného světa,“ zeptala se Carol. Její dotaz mě vyděsil napůl k smrti, protože jsem se až dosud domníval, že ona ví, co se děje.

„Celá tvoje fyzická hmota se musí přidat k tvému energetickému tělu,“ odpověděl don Juan, dívaje se jí do očí. „Tehle manévr je velice obtížný, protože musíš ukázat energetické tělo, ale to už jste oba udělali. Nedostatek kázně by byl jediný důvod, proč by se vám dvěma nemuselo podařit vykonat tento nejvyšší stopařský kousek. Někdy se to zcela náhodou podaří i průměrnému člověku a on pak vstoupí do jiného světa. Ale pak se to okamžitě začne vysvětlovat jako šílenství nebo halucinace.“

Dal bych všechno na světě, jen aby don Juan mluvil dál. Ale on

nás strčil do výtahu a my jsme odjeli do druhého patra. Šli do Carolina pokoje, přes veškeré moje protesty a racionální potřebu vědět, oč jde. Ale někde tam hluboko věděl, že to pozdvižení není kvůli tomu, že potřebuji všemu rozumět, ta spodní linka byla strach. Tento čarodějský manévr byl čímsi ještě děsivější než všechno, co jsem až dosud dělal.

„Zapomeňte na svoje já a ničeho se nebudete bát,“ řekl nám don Juan na rozloučenou. Usmíval se ze široka a pokyvoval hlavou, jako by nás vybízěl, abychom uvažovali nad jeho slovy.

Carol se zasmála a začala šaškovat, napodobujíc don Juanův hlas, když nám dával svoje záhadné pokyny. Trochu si šlapala na jazyk, což dodávalo don Juanovým slovům kolorit. Někdy mi ta její vada řeči připadala skvělá, ale většinou mi byla spíš protivná. Naštěstí ji v té noci nebylo téměř znát.

Šli jsme do jejího pokoje a posadili se na kraj postele. Pomyslel jsem si, že ta postel je určitě pozůstatek ze začátku století, a to byla moje poslední vědomá myšlenka. Nestal jsem vyřknout jediné slovo a už jsem se ocitl v jakési jiné, podivně vypadající posteli. Carol byla se mnou. Současně se mnou se napůl posadila. Byli jsme oba nazí, každý přikrytý tenkou příkrývkou.

„Co se děje?“ zeptala se mě slabým hlasem.

„Jsi vzhůru?“ ptal jsem se hloupě.

„Samozřejmě, že jsem vzhůru,“ řekla netrpělivě.

„Vzpomínáš si, kde jsme?“

Nastalo dlouhé ticho. Očividně se snažila dát si myšlenky do pořádku.

„Myslím si, že já jsem skutečná, ale ty nejsi,“ řekla nakonec.

„Vím, kde jsem byla předtím. A ty mě chceš napálit.“

Já jsem si ale myslel, že přesně totéž ona dělá mně. Ví, co se děje, a jenom mě zkouší nebo si ze mě utahuje. Do Juan mi řekl, že její i moji démoni jsou samá opatrnost a nedůvěra. A teď jsem to právě prožíval ve velkolepé ukázce.

„Já se odmítám účastnit všech volovin, kde velíš ty,“ podívala se na mě se záští v očích. „Mluvím s tebou, ať jsi, kdo jsi.“

Vzala si jednu z dek, kterými jsme byli přikryti, a zabalila se do ní. „Já si lehnu tady a vrátím se tam, odkud jsem přišla,“ řekla kategoricky. „Ty totiž hraješ s naguelem.“

„S tímhle nesmyslem musíš přestat,“ řekl jsem jí rozhodně. „Jsme v jiném světě.“

Nevěnovala mi pozornost a obrátila se ke mně zády jako rozmrzelé rozmazlené dítě. Nechtěl jsem proplytvat svou snovou pozornost v marných diskusích o skutečnosti. Začal jsem prozkoumávat svoje okolí. Jediným světlem v pokoji byl měsíc, který svítil oknem přímo před námi. Byli jsme v malém pokoji na vysoké posteli. Všiml jsem si, jak primitivně je ta postel postavena. Čtyři tlusté kůly zapuštěné do podlahy a na nich přípevněná mříž z dlouhých tyčí, která tvořila rám postele. Na posteli byla tlustá matrace nebo spíš jakýsi výlisek matrace. Žádná prostěradla ani polštáře. O zeď byly opřeny naplněné jutové pytle. V nohách postele byly dva pytle na sobě, jeden se kymácel na druhém. Snad měly sloužit jako žebřík, aby se dalo na postel vylézt. Hledal jsem vypínač a přitom jsem si uvědomil, že ta vysoká postel je u zdi v rohu pokoje. Hlavou jsme byli u zdi, já jsem ležel na vnější straně, Carol na vnitřní. Když jsem si sedl na okraj postele, uvědomil jsem si, že je asi tak metr nad zemí.

Carol se najednou posadila a silně zašišlala: „To je odporné! Nagueal mi rozhodně neřekl, že dopadnu takhle.“

„Já jsem to taky nevěděl,“ odsekl jsem. Chtěl jsem říct víc, chtěl jsem začít mluvit, ale moje úzkost se rozrostla do obludných rozměrů.

„Sklapni,“ vyjela na mě a hlas jí prskal hněvem. „Ty neexistuješ. Jseš duch. Zmizni! Zmiz!“

To její šišlání bylo skutečně roztomilé a rozptýlilo strach, který mě posedl. Chytil jsem ji za ramena a zatřásl s ní. Zarvala, ani ne tak bolestí, jako překvapením a rozmrzelostí.

„Já nejsem duch,“ řekl jsem. „Cestujeme spolu, protože jsme spojili svou energii.“

Carol Tiggsová mezi námi proslula rychlostí, s jakou se dovedla přizpůsobovat každé situaci. V mžiku se přesvědčila o skutečnosti naší svízelné situace a začala v polotmě hledat šaty. Žasl jsem, že se vůbec nebojí. Hledala a nahlas uvažovala, kam že si jen ty šaty mohla dát, když si šla v tom pokoji lehnout.

„Vidíš nějakou židli?“ ptala se.

Slabě jsem viděl kupu tří pytlů, které mohly sloužit jako stůl nebo vysoká lavice. Vylezla z postele, přešla k ní a našla tam svoje

i moje šaty, pečlivě složené, tak jak si vždycky oblečení skládala. Podala mi moje šaty. Byly sice moje, ale nebyly to ty, které jsem měl ještě před pár minutami na sobě v Carolině pokoji v hotelu Regis.

„To nejsou moje šaty,“ zašišlala, „a přesto jsou moje. To je divné!“

Tiše jsme se oblékli. Chtěl jsem jí říct, že každou chvíli prasknu úzkostí. Chtěl jsem také poznamenat něco o tom, jak rychle jsme cestovali, ale než jsem se stačil obléknout, myšlenka na naši cestu se zatím rozplynula. Sotva jsem si dokázal vzpomenout, kde jsem byl, než jsem se probudil. Bylo to, jako kdyby se mi cosi zdálo o nějakém hotelovém pokoji. Vynaložil jsem nesmírné úsilí, abych se rozpomněl, abych odstranil vágní zamlženost, která mě začínala pohlcovat. Podařilo se mi tu mlhu rozptýlit, ale tento čin vyčerpal veškerou mou energii. Skončil jsem úplně zadýchaný a zpocený.

„Něco mě málem, málem dostalo,“ řekla Carol. Podíval jsem se na ni. Také byla jako já pokryta potem. „A tebe taky. Co myslíš, že to je?“

„Poloha bodu spojení,“ řekl jsem s absolutní jistotou.

Nesouhlasila se mnou. „To jsou anorganické bytosti, které si vybírají svou daň,“ třásla se. „Nagual mi říkal, že to bude strašné, ale nic takhle hrozného jsem si nikdy nepředstavovala.“

Naprosto jsem s ní souhlasil. Byli jsme strašlivě zničeni, a přesto jsem si vůbec nedokázal představit, co vlastně na té situaci bylo tak strašlivé. Nebyli jsme s Carol žádní nováčci, viděli jsme a prováděli nekonečné množství různých věcí a některé byly vyloženy děsné. Ale v tomhle snu bylo cosi, při čem mi až k neuvěření stýdla krev v žilách.

„Sníme, nebo ne?“ zeptala se Carol.

Bez zaváhání jsem ji ujistil, že sníme, i když bych byl dal všechno, abych tu měl dona Juana, jenž by o tomtéž ujistil zase mě.

„Proč jsem tak vyděšená?“ zeptala se mě, jako kdybych jí to mohl racionálně vysvětlit.

Než jsem si stačil formulovat myšlenku, odpověděla si sama. Vyděsilo ji prý, když si uvědomila v rovině těla, že jakmile se bod spojení znehýbní v jedné poloze, vnímání je čin, který zahrnuje úplně všechno. Připomněla mi, že nám don Juan říkal, že síla, kterou nad námi má náš každodenní svět, je výsledkem skuteč-

nosti, že náš bod spojení je nehybný ve své navyklé poloze. Tahle nehybnost je síla, která způsobuje, že naše vnímání světa zahrnuje všechno a že je tak silné, že z něho nemůžeme uniknout. Carol mi připomněla ještě další věc, kterou nám nagual řekl: pokud chceme prolomit tuto absolutně vše zahrnující sílu, stačí rozptýlit mlhu, neboli přemístit bod spojení tím, že budeme mít záměr ho přemístit.

Nikdy jsem tak docela neporozuměl, co tím don Juan myslel, až do chvíle, kdy jsem musel svůj bod spojení přesunout do jiné polohy, abych rozptýlil mlhu, která mě začínala pohlcovat.

Neřekli jsme ani slovo. Oba jsme přistoupili k oknu a podívali se ven. Byli jsme na venkově. Měsíční světlo odhalovalo nízké, tmavé tvary obydlí. Podle všech náznaků jsme byli v kůlně nebo ve skladišti jakéhosi statku nebo velkého venkovského stavení.

„Pamatuješ si snad, že bychom si tady šli lehnout?“ zeptala se Carol.

„Skoro jo,“ řekl jsem a myslel jsem to vážně. Řekl jsem jí, že musím zápasit, abych si v duchu udržel obraz jejího hotelového pokoje jako referenční bod.

„Já taky,“ zašeptala vystrašeně. „Vím, že když tuhle vzpomínku ztratíme, budeme vyřizení.“

Potom se zeptala, jestli chci vyjít ven z té boudy, jestli si troufnu chodit venku. Nechtělo se mi. Měl jsem tak intenzivní předtuchu, že jsem nebyl schopen to ani vyslovit. Zmohl jsem se jen na to, abych zavrtěl hlavou.

„Máš naprostou pravdu, že nechceš jít ven. Já mám pocit, že když z téhle boudy vyjdeme, už nikdy se nedokážeme vrátit zpátky.“

Chtěl jsem pootevřít dveře a jenom se ven podívat, ale Carol mě zarazila. „Nedělej to. Mohl bys pustit dovnitř to, co je venku.“

V tu chvíli mi bleskla hlavou myšlenka, že nás dali do chatrné klece. Cokoli, třeba i otevření dveří, by mohlo rozbít tu její vachrlatou rovnováhu. Sotva mi ta myšlenka bleskla hlavou, oba jsme pocítili stejný popud. Rychle jsme ze sebe shodili šaty, jako kdyby na tom závisel náš život, a skočili jsme do vysoké postele, aniž bychom použili ty schody z pytlů. A v následujícím okamžiku jsme oba zase vyskočili.

Bylo očividné, že jsme si oba ve stejnou chvíli uvědomili totéž.

Carol potvrdila mou domněnku: „Všechno, co bychom z tohoto světa použili, by nás oslabilo. Když se tady postavím nahá, stranou té postele i od okna, nemám problémy si vzpomenout, odkud jsem. Ale když si lehnu do té postele nebo si vezmu tyhle šaty, když se podívám do okna, tak jsem hotová.“

Stáli jsme uprostřed místnosti, schouleni k sobě. V hlavě mi začalo hlodat divné podezření. „A jak se vůbec vrátíme do našeho světa?“ zeptal jsem se jí v naději, že to bude vědět.

„Do našeho světa se vrátíme automaticky, pokud ovšem nedopustíme, aby ta mlha spadla,“ řekla s nádechem přední autority, který byl pro ni typický.

A měla pravdu. Oba jsme se současně probudili v posteli v jejím pokoji v hotelu Regis. Bylo tak nabíledni, že jsme zase zpátky ve světě každodenního života, že jsme se na to ani neptali, ani jsme to nikterak nekomentovali. Sluneční světlo nás téměř oslepovalo.

„Jak jsme se dostali zpátky?“ zeptala se Carol. „Nebo spíš, kdy?“

Neměl jsem ponětí, co bych řekl, co si mám myslet. Byl jsem příliš otupělý, abych byl schopen se nějak dohadovat, a to bylo zhruba to jediné, co bych byl mohl udělat.

„Myslíš si, že jsme se vrátili zrovna teď?“ naléhala Carol. „Nebo že jsme tu spali celou noc? Podívej. Jsme nazí. Ale kdy jsme se svlékli?“

„Přece v tom jiném světě,“ řekl jsem a zvuk mého hlasu mě samotného překvapil.

Moje odpověď zřejmě vyvedla Carol z konceptu. Dívala se nechápavě na mě a potom na své vlastní nahé tělo.

Seděli jsme tam bez pohnutí celou věčnost. Zdálo se, že jsme oba zbaveni jakékoli vůle. Ale potom nás najednou přesně ve stejný okamžik napadla stejná myšlenka. V rekordním čase jsme se oblékli, vyběhli z místnosti a seběhli po schodišti, přešli ulici a spěšně vběhli do hotelu dona Juana.

I když jsme se vpodstatě nijak fyzicky nenamáhali, zcela nepochopitelně jsme se nesmírně zadýchali. Strídavě jsme don Juanovi vysvětlovali, co jsme dělali.

Potvrdil nám naše dohady: „To, co máte vy dva za sebou, je ta nejnebezpečnější věc, jakou si můžeme představit.“

Obrátil se ke Carol a řekl jí, že náš pokus byl současně absolutní úspěch i naprosté fiasko. Podařilo se nám přenést naše vědomí každodenního světa na energetické tělo, a tedy i cestovat s veškerou svou tělesností, ale nepodařilo se nám vyhnout se vlivu anorganických bytostí. Snivci prý zpravidla prožívají celý tento manévř jako řadu pozvolných přechodů a také musí nahlas vyslovit svůj záměr použít vědomí jako živlu. V našem případě jsme se obešli bez všech těchto kroků. Protože zasáhly anorganické bytosti, byli jsme oba doslova vrženi do zhoubného světa strašlivou rychlostí.

„To, co vám tu cestu umožnilo, nebyla vaše společná energie. To bylo něco jiného. A dokonce vám to vybralo i přiměřené oblečení.“

„Chcete snad říct, naguale, že ty šaty a postel i ten pokoj tam byly jen proto, že nás poháněly anorganické bytosti?“ zeptala se Carol.

„To si můžeš být jistá,“ odpověděl jí. „Snivci obvykle jen přihlížejí. Ale podle toho, jak dopadla vaše cesta, jste se oba dostali do první řady a prošli jste prokletím starých čarodějů. Stalo se vám přesně to, co se stalo jim. Anorganické bytosti je zavedly do světů, odkud se nemohli vrátit. Měl jsem to vědět, ale mě ani nenapadlo, že by anorganické bytosti mohly mít navrch a že by se mohly pokusit na vás nastražit stejnou past.“

„Chcete snad říct, že nás tam chtěly držet?“ zeptala se Carol.

„Kdybyste byli vyšli z té boudy, tak teď beznadějně bloudíte tam po tom světě,“ řekl don Juan.

Vysvětloval nám, že jsme do toho světa vstoupili s celou svou tělesností, a proto byla fixace bodu spojení v poloze, již předem vybraly anorganické bytosti, tak silná, že vytvářela mlhu, která smazala každou vzpomínku na svět, z něhož jsme přišli. Přírodním důsledkem takové nepohyblivosti, dodal don Juan, je, že se snivcův bod spojení nemůže vrátit do své obvyklé polohy, což se právě stalo čarodějům starých časů.

„Přemýšlejte o tom,“ nabádal nás. „Možná že se přesně tohle děje nám všem ve světě každodenního života. Jsme tady a fixace našeho bodu spojení je tak silná, že nás přinutila zapomenout, odkud jsme přišli a za jakým cílem.“

Don Juan už nám o naší cestě nechtěl říct nic víc. Měl jsem pocit, že nás chce ušetřit další úzkosti a strachu. Vzal nás na pozdní

oběd. Když jsme došli do restaurace, vzdálené pár bloků po třídě Francisco Madero, bylo už šest hodin večer. Carol i já jsme tedy spali osmnáct hodin, dá-li se to všem nazvat spánkem.

Hlad měl pouze don Juan. Carol poněkud rozzlobeně poznamenala, že moc žere. Nemálo hlav se otočilo naším směrem, když se rozlehl don Juanův smích.

Byla teplá noc. Obloha byla jasná. Foukal mírný, laskavý vánek, když jsme si sedli na lavičce v Paseo Alameda.

„Jedna věc mi nedopřeje klid,“ obrátila se Carol na dona Juana, „že jsme jako prostředek pro cestování nepoužili vědomí. Je to tak?“

„To je pravda,“ zhluboka si povzdechl don Juan. „Vaším úkolem bylo proklouznout kolem anorganických bytostí a ne se jimi nechat pohánět.“

„A co bude teď?“ ptala se Carol.

„Odložte stopování stopařů, dokud oba nebudete silnější. A možná toho nikdy nedocílíte. Ale na tom vlastně zas tak nesejde. Nejde-li jedno, půjde druhé. Čarodějství je nekonečná výzva.“

A znovu nám vysvětlil, jako kdyby se nám snažil svoje výklady vštípit do paměti, že snivci musí nejdříve podniknout cestu do říše anorganických bytostí, aby mohli používat vědomí jako živel. Tuto cestu pak musí využít jako odrazový můstek, a dokud mají tu temnou energii, kterou potřebují, musí mít záměr nechat se vymrštit médii vědomí do jiného světa.

„Váš výlet se nezdařil, protože jste neměli čas použít k cestování vědomí jako živel. Ještě jste se oba ani nedostali do světa anorganických bytostí, a už jste byli v jiném světě.“

„A co nám doporučujete dělat?“ ptala se Carol.

„Doporučuju vám, abyste se vy dva viděli co nejméně. Jsem si jist, že anorganické bytosti si nenechají ujít příležitost vás dva dostat, zejména když spojíte svoje síly.“

A tak jsme se s Carol Tiggsovou záměrně začali jeden druhému vyhýbat. Vyhlídka, že bychom mohli neodvratně vyvolat další podobnou cestu, pro nás byla přílišné riziko. Don Juan naše rozhodnutí podporoval, protože neustále opakoval, že máme dost spojené energie na to, abychom stále podněcovali anorganické bytosti ke snaze nás zase nalákat.

Don Juan zase vrátil moje snové praktiky k *vidění* energie ve

snových stavech vytvářejících energii. Během času jsem *viděl* všechno, co se mi předvedlo. Tímto způsobem jsem se dostal do velmi zvláštního stavu: nebyl jsem schopen inteligentně zpracovávat, co *vidím*. Měl jsem vždycky smyslový dojem, že jsem dosáhl takových stavů vnímání, na jaké už neexistuje slovní zásoba.

Don Juan vysvětlil moje nepochopitelné a nepopsatelné vize tak, že moje energetické tělo používá vědomí jako živel, ale ne k cestování, protože na to jsem nikdy neměl dost energie, nýbrž ke vstupu do energetických polí neživé hmoty nebo živých bytostí.

NÁJEMNÍK

Snové praktiky, jaké jsem si zvykl provádět, přestaly. Když jsem se příště viděl s donem Juanem, svěřil moje vedení dvěma ženám ze skupiny, Florindě a Zuleice, svým dvěma nejbližším družkám. Jejich poučení se vůbec netýkala bran snění, ale jiných způsobů, jak využívat energetické tělo, a netrvala dostatečně dlouho, aby mě mohla ovlivnit. Obě ve mně budily dojem, že si mě spíš chtějí prověřit, než mě něčemu naučit.

„Ve snění už není nic, čemu bych tě mohl učit,“ řekl don Juan, když jsem se ho na tento stav věcí dotazoval. Můj čas na této zemi se završil. Ale Florinda tu zůstane. To ona tě povede, a nejen tebe, ale všechny moje učedníky.“

„A bude pokračovat s mým sněním?“

„To nevím. Ani ona to neví. To všechno záleží na duchu. To je ten pravý hráč. My sami nehrajeme nic. Jsme jenom pěšáci v jeho rukou. A podle jeho příkazů ti musím říct, co je čtvrtá brána snění, ačkoli už tě nemůžu vést dál.“

„A k čemu je dobré ve mně probouzet chuť. Já bych to radši ani nevěděl.“

„Duch to nenechává ani na mně, ani na tobě. Musím ti načrtnout čtvrtou bránu snění, ať se mi to líbí nebo ne.“

Don Juan mi vysvětlil, že u čtvrté brány snění energetické tělo putuje na určitá, konkrétní místa. Jsou prý tři způsoby, jak se dá využívat čtvrté brány: za první, cestovat na konkrétní místa na tomto světě, za druhé, cestovat na konkrétní místa mimo tento svět, a za třetí, cestovat na místa, která existují pouze v záměru druhých. Tento poslední způsob je prý nejobtížnější a nejnebezpečnější, ale zato ho měli staří čarodějové v nejméně oblíbené.

„A co chcete, abych s tímhle poznáním dělal?“

„Prozatím nic. Ulož si ho a počkej, až ho budeš potřebovat.“

„Chcete snad říct, že mohu čtvrtou bránou projít sám, bez pomoci?“

Náhle toto téma opustil, avšak nenechal ve mně pocit, že bych se měl sám pokoušet dosáhnout čtvrté brány a projít skrze ni.

Don Juan si se mnou dal poslední schůzku, aby mě, jak řekl, po čarodějsku odeslal, by dal mým snovým praktikám poslední dotyk. Řekl, že se sejdeme v malém městečku v jižním Mexiku, kde žil se svými čarodějskými společníky.

Dojel jsem k němu pozdě odpoledne. Posadili jsme se spolu v patiu do nepohodlných proutěných křesel, vystlaných tlustými a příliš velikými polštáři. Don Juan se smál a mrkal na mě. Ta křesla prý dostal jako dárek od jedné členky své družiny, a tak jsme v nich prostě museli sedět a dělat, jako by nás to, a zejména jeho, vůbec neobtěžovalo. Křesla mu prý koupila ve Phoenixu v Arizoně a bylo velmi obtížné je dopravit do Mexika.

Don Juan mě požádal, abych mu přečetl báseň od Dylana Thomase, jejíž poselství se mě prý právě v této době velice týká.

*Toužím pryč, pryč
od sykotu utahané lži
a věčného pláče starých hrůz,
jenž hroznější je každý den
jde přes kopec do hlubiny moře...*

*Toužím pryč, ale bojím se,
jakýsi život, zatím svěží, může vybuchnout
starou lži planoucí na zemi
a ve vzduchu prskaje, mě oslepit.*

Don Juan se zvedl a prohlásil, že se jde projít na náměstí do centra města. Vyzval mě, abych šel s ním. Okamžitě jsem si dovedil, že ta báseň v něm vyvolala negativní odezvu a že se potřebuje rozptýlit.

Beze slova jsme došli na čtvercové náměstí. Obešli jsme je několikrát kolem dokola a stále jsme nemluvili. Bylo tam dost lidí, procházeli kolem obchodů po ulicích na východní a severní straně parku. Všechny ulice kolem náměstí byly hrbolatě vydlážděné. Impozantní jednopatrové obytné domy kolem náměstí měly taš-

kové střechy, nabílené zdi a dveře natřené namodro nebo nahnědo. V jedné boční ulici, vzdálené blok od náměstí, se nad střechou jediného hotelu ve městě hrozivě tyčily vysoké zdi obrovského kostela v koloniálním stylu, který vypadal jako maurská mešita. Na jižní straně náměstí byly dvě restaurace. Zcela nepochopitelně stály jedna vedle druhé. Obě prosperovaly, ačkoli obě podávaly prakticky stejná jídla za stejnou cenu.

Přerušil jsem ticho a zeptal jsem se dona Juana, jestli i jemu připadá zvláštní, že ty restaurace jsou obě skoro stejné.

„V tomhle městě je možné všechno,“ odušil.

Ze způsobu, jakým to řekl, jsem byl celý nesvůj.

„Proč jsi tak nervózní?“ zeptal se mě s vážným výrazem. „Víš snad něco, co mi neříkáš?“

„Proč jsem nervózní? To je k smíchu. Já jsem vždycky nervózní, když jsem vám nablízku, done Juane. A někdy jsem nervózní ještě víc než ostatní.“

Zdalo se, že se vážně snaží, aby se nerozesmál. „Nagualové opravdu nejsou zrovna nepřátelštější bytosti na zemi,“ řekl omluvně. „Také jsem to poznal a dalo mi dost zabrat, když jsem si musel měřit síly se svým učitelem, s tím strašlivým nagualem Julianem. Pouhá jeho přítomnost mě dokázala vyděsit k mdlobám. A když se na mě zaměřil, vždycky jsem si myslel, že můj život nestojí ani za zlámanou grešli.“

„Nepochybně máte stejný vliv zase vy na mě, done Juane.“

Otevřeně se rozesmál. „Ne, kdepak. Ty určitě přeháníš. Já jsem ve srovnání s ním anděl.“

„Ve srovnání s ním možná anděl jste, jenomže já nemám naguala Juliana, abych vás mohl porovnat.“

Chvilí se smál, ale potom opět zvažněl.

„Nevím proč, ale určitě mám strach,“ vysvětloval jsem mu.

„A máš pocit, že máš důvod se bát?“ zeptal se mě a zastavil se, aby se na mě upřeně zadíval.

Tón jeho hlasu a zvednuté obočí ve mně budily dojem, že mě snad podezřívá, že vím něco, co mu zatajuji. Jasně očekával, že mu to odhalím.

„Žasnu nad vaším naléháním,“ řekl jsem mu. „Jste si jist, že ten, kdo něco tají, nejste právě vy?“

„Něco před tebou skrývám,“ připustil se širokým úsměvem.

„Ale o to nejde. Jde o to, že na tebe v tomhle městě něco čeká. A ty buď tak docela nevíš, co to je, nebo to víš, ale netroufáš si mi to říct, anebo o tom nevíš vůbec nic.“

„A co tady na mě čeká?“

Místo odpovědi don Juan opět svižně vykročil. Chodili jsme pořád kolem náměstí v naprostém tichu. Obešli jsme je několikrát a hledali místo, kam bychom si sedli. Potom se z lavičky zvedla skupinka mladých žen a odešla.

„Už několik let ti popisuju zvrácené praktiky čarodějů starého Mexika,“ řekl mi don Juan, když se posadil na lavičku. Pokynul mi, abych si sedl vedle něho.

A s vervou člověka, který vyslovuje něco, co ještě nikdy nikomu neřekl, mi začal znovu vyprávět o tom, co už mi řekl mnohokrát. Že ti čarodějové, vedeni nesmírně sobeckými cíli, nasadili veškeré úsilí, aby zdokonalili praktiky, jimiž se stále posouvali dál a dál od střízlivosti a mentální rovnováhy, až nakonec byli zcela vyhubeni, protože se jejich složité konstrukce pověr a praktik staly tak těžkopádné, že se o ně nemohli už déle opírat.

„Samozřejmě, že čarodějové starých časů žili a prospívali právě v tomto kraji,“ řekl a sledoval, jak budu reagovat. „Tady, v tomhle městě. Tohle město je postaveno na skutečných základech jednoho z jejich měst. Tady, v téhle oblasti, prováděli čarodějové starých dob všechny svoje skutky.“

„A víte to jistě, done Juane?“

„Ano, a ty to také velmi brzy poznáš.“

Vzrůstající úzkost mě přinutila udělat něco, co dělám jen velmi nerad: zaměřit se na sebe. Don Juan vycítil mou frustraci a pobízel mě.

„Velmi brzy poznáš, jestli jsi opravdu jako staří čarodějové nebo jako noví.“

„Těmi divnými a zlověstnými řečmi mě doháníte k šílenství,“ protestoval jsem.

Těch třináct roků, co jsem s donem Juanem, mě především naučilo vědět, co je to panický strach, když se chystá pustit něco, co neustále číhá za rohem.

Zdalo se, že don Juan váhá. Všiml jsem si jeho kradmých pohledů směrem ke kostelu. Byl dokonce rozptýlený. Když jsem mu

něco říkal, ani mě neposlouchal. Musel jsem mu zopakovat svou otázku. „Čekáte někoho?“

„Ano,“ odpověděl. „Určitě. Zrovna jsem nasával vzduch. Přistihl jsi mě ve chvíli, kdy jsem to tu pročesával svým energetickým tělem.“

„A co jste ucítil, done Juane?“

„Moje energetické tělo cítí, že všechno je na místě. Dnes večer se hraje. Ty budeš hlavní protagonista. A já jsem herec, který má sice malou, ale důležitou roli. Odcházím v prvním dějství.“

„O čem to probiha mluvíte, done Juane?“

Neodpověděl. Zasněženě se usmál. „Připravuji terén,“ řekl. „Řekněme, že tě rozehrívám, že rozehrávám poznání, že moderní čarodějové dostali tvrdou lekci. Poznali, že pouze tehdy, zůstanou-li naprosto odpoutáni, můžou mít energii, aby byli svobodní. Jejich odpoutání je zvláštní, protože se nerodí ze strachu nebo necitelnosti, ale z přesvědčení.“

Don Juan vstal a roztáhl paže. Protáhl si je před sebe, do stran i za sebe. „Udělej to taky,“ doporučil mi. „Uvolni se ti tělo a ty budeš muset být velice uvolněný, máš-li obstát tváří v tvář tomu, co k tobě dnes v noci přijde,“ usmál se ze široka. „Dneska večer k tobě přijde buď absolutní odpoutání nebo naprosté podlehnutí vlastním slabostem. Je to volba, kterou musí učinit každý nagual v mé linii.“ Opět se posadil a zhluboka se nadechl. Jako by mu to, co mi řekl, vzalo veškerou energii.

„Myslím, že rozumím odpoutání i podléhání slabostem, protože jsem měl tu výsadu, že jsem znal dva nagualy, svého dobrodince, naguala Juliana, a jeho dobrodince, naguala Eliáse. Byl jsem svědkem toho, jaký je rozdíl mezi nimi. Nagual Eliás byl odpoutaný do té míry, že mohl odložit i dar síly. Nagual Julian byl také odpoutaný, ale ne dost, aby takový dar dokázal odložit.“

„Soudě podle toho, o čem mluvíte, bych řekl, že na mě dneska v noci vybafnete s nějakou zkouškou. Je to tak?“

„Já nemám dost síly, abych na tebe mohl vybafnout s nějakými zkouškami, ale duch tu sílu má,“ zubil se na mě. Potom dodal: „Já jsem jenom jeho nástroj.“

„A co se mi duch chystá provést, done Juane?“

„Můžu ti říct jen to, že dneska v noci dostaneš poučení ve snění

o tom, jaké snění bývávalo, ale to poučení nedostaneš ode mě. Dneska v noci bude tvým učitelem a vůdcem někdo jiný.“

„A kdo bude mým učitelem a vůdcem?“

„Návštěvník. Může to pro tebe být překvapení, strašlivé anebo taky vůbec žádné.“

„A jaké poučení mám dostat?“

„Je to poučení o čtvrté bráně snění. Má dvě části. První část ti hned vysvětlím. Druhou část ti nikdo vysvětlit nemůže, protože to je něco, co patří jenom tobě. Všichni nagualové mojí linie dostali toto dvoudílné poučení, ale žádné z těchto poučení nebylo stejné. Každé bylo upraveno tak, aby odpovídalo osobním sklonům nagualova charakteru.“

„Vaše vysvětlování mi vůbec nepomáhá, done Juane. Jsem jen čím dál tím nervóznější.“

Dlouho jsme mlčeli. Byl jsem roztřesený, až popudlivý, a nevěděl jsem, co bych ještě řekl, abych nebyl opravdu kousavý.

„Jak už víš, vnímat energii přímo je pro čaroděje moderní doby věcí osobního úspěchu. Pohybujeme bodem spojení na základě ukáznění sebe sama. Pro staré čaroděje bylo přemístění bodu spojení důsledkem toho, že se podřídili druhým, že se podřídili svým učitelům, kteří dosahovali tohoto přemístění temnými operacemi a pak ho dávali svým učedníkům darem jako sílu.“

Ten, kdo má větší energii než my, pro nás může udělat cokoli. Tak například nagual Julian se mohl proměňovat ve všechno, co chtěl, ve zloducha nebo světce. Ale byl to bezchybný nagual, a proto mě nechal, abych byl sám sebou. Staří čarodějové nebyli tak bezchybní a svým neustálým úsilím získat vládu nad druhými vytvářeli stav temnoty a hrůzy, která se pak přenášela z učitele na žáka.“

Vstal a všechno kolem dokola pročesal pohledem. „Jak vidíš, tohle městečko není nijak zvláštní, ale bojovníky mé linie jedinečně fascinuje. Tady je pramen všeho, čím jsme, i pramen toho, co být nechceme.“

Protože jsem na konci svého času, musím ti předat jisté představy, převyprávět ti určité příběhy a seznámit tě s určitými bytostmi přímo tady ve městě a přesně tak, jak to udělal i můj dobrodinec se mnou.“

Don Juan mi řekl, že opakuje něco, co už dobře znám. Všechno,

co je, a všechno, co ví, mu odkázal jeho učitel, nagual Julian. Ten to zase zdědil po svém učiteli, nagualu Elíasovi. Nagual Elías to měl od naguala Rosenda, ten zase od naguala Lujana, nagual Lujan od naguala Santistebana a nagual Santisteban od naguala Sebastiana.

Opět mi vyprávěl velmi formálním tónem to, co už mi vysvětloval mnohokrát, že totiž před naguaem Sebastianem bylo osm nagualů, ale ti že byli úplně jiní. Měli k čarodějství jiný přístup a chápali je jinak, i když jsou pořád ještě přímo spojeni s jeho čarodějskou linií.

„Teď si musíš vzpomenout na všechno, co jsem ti říkal o nagualu Sebastianovi, a zopakovat mi to,“ dožadoval se.

Jeho žádost mi připadala podivná, ale opakoval jsem mu všechno, co mi on nebo jeho společníci říkali o nagualu Sebastianovi a o mýtickém starém čarodějovi, jenž vzdoroval smrti, známém jako nájemník.

„Už víš, že ten, kdo vzdoruje smrti, onen odpůrce, nám v každé generaci dává darem sílu,“ řekl don Juan, „a že právě zvláštní povaha tohoto daru síly změnila směr naší linie.“

Vysvětlil mi, že nájemník je čaroděj ze staré školy. Naučil se od svých učitelů všem spletitostem posouvání bodu spojení. Protože má za sebou snad tisíc let podivného života a vědomí, tedy dosti času, aby všechno dotáhl k dokonalosti, ví, jak dosáhnout a udržet stovky, ne-li tisíce poloh bodu spojení. To, co dává darem, je jako mapa pro posouvání bodu spojení na určitá místa a příručka, jak ho znehybnit v kterékoli poloze a jak tím získat soudržnost.

Don Juan dosahoval vrcholu své vypravěčské formy. Nikdy jsem ho neviděl vyprávět dramatičtěji. Kdybych ho tak dobře neznal, byl bych přísahal, že má v hlase hluboký, ustaraný tón člověka, kterého svírá strach nebo který je do něčeho zabrán. Jeho gesta budila dojem dobrého herce, jenž dokonale předvádí nervozitu a starost.

Don Juan na mě upřeně zíral a hlasem i způsobem člověka, jenž právě zjevuje bolestné sdělení, mi oznámil, že například nagual Lujan dostal od nájemníka darem padesát poloh. Rytmicky potřásal hlavou, jako kdyby mě mlčky vyzýval, abych uvážil, co mi to právě řekl. Byl jsem potichu.

„Padesát poloh!“ vykřikl v úžasu. „Jako dar úplně stačí jedna nebo nanejvýš dvě polohy bodu spojení.“

Pokrčil rameny, aby naznačil ohromení: „Říkali mi, že nájemník měl naguala Lujana nesmírně rád. Navázali blízké přátelství, takže byli prakticky nerozlučitelní. Nagual Lujan prý chodíval každé ráno s nájemníkem procházkou tam do toho kostela na ranní.“

„Tady, v tomhle městě?“ zeptal jsem se v naprostém překvapení.

„Přesně tady. Je docela možné, že se před sto lety posadili zrovna tady, na tomhle místě, na jinou lavičku.“

„Nagual Lujan a nájemník se opravdu procházeli po tomhle náměstí?“ ptal jsem se znovu, neschopen překonat svůj úžas.

„To si piš!“ vykřikl. „Dneska večer jsem tě sem zavedl, protože ta básnička, kterou jsi mi četl, mi dala pokyn, že už je na čase, aby ses setkal s nájemníkem.“

Rychlostí divokého požáru mě zachvátila panika. Chvilí jsem musel dýchat ústy.

„Probírali jsme spolu zvláštní věci, kterých dosáhli čarodějové dávných dob,“ pokračoval don Juan. „Ale vždycky je těžké, když člověk musí mluvit jen v abstraktních představách, bez znalostí z první ruky. Do soudného dne bych ti mohl něco, co mně je jasné jako křišťál, ale co ty nemůžeš pochopit nebo čemu nemůžeš uvěřit, protože jsi to v praxi nijak nepoznal.“

Vstal a prohlédl si mě od hlavy k patě. „Pojďme do kostela. Nájemník má rád tenhle kostel a jeho okolí. Jsem si absolutně jistý, že teď nastala ta správná chvíle.“

Za mého spojenectví s donem Juanem bylo jen málo okamžiků, kdy jsem pocítil tak úzkostnou předtuchu. Byl jsem jako ochromený. Celé tělo se mi třásl, když jsem vstával, a žaludek jsem měl sevřený, jak na uzel. Ale přesto jsem za ním beze slova šel, když zamířil ke kostelu. Kolena se mi třásla. Podlamovala se mi při každém kroku. Když jsme obešli ten krátký blok z náměstí k vápencovým schodům, vedoucím ke sloupoví před kostelem, byl jsem na omdlení. Don Juan mě paží objal kolem ramen, aby mě podepřel.

„Tamhle je nájemník,“ kývl jen tak ledabyle, jako kdyby si zrovna všiml starého kamaráda.

Podíval jsem se směrem, kam ukazoval, a uviděl jsem skupinu pěti žen a na druhém konci sloupoví tři muže. Můj rychlý a zdě-

šený pohled na těch lidech nezaznamenal nic neobyčejného. Ani jsem nepoznal, jestli zrovna jdou do kostela nebo právě vycházejí. Ale všiml jsem si, že to vypadá, jako by se tam sešli jen náhodou. Nebyli tam společně.

Než jsme s donem Juanem došli k dvířkám, vyřezaným v těžkých dřevěných kostelních vratech, tři ženy už vešly do kostela. Tři muži a zbylé dvě ženy právě odcházeli pryč. Byl jsem chvíli zmatený a podíval se na dona Juana, jestli mi dá nějaké pokyny. Bradou mi ukázal na kropenku se svěcenou vodou.

„Musíme dodržovat pravidla a pokřizovat se,“ zašeptal.

Namočil si konečky prstů v nádobce a udělal znamení kříže. Rozhodným pohybem brady mě vybídl, abych učinil totéž.

„Byl nájemník jeden z těch tří mužů, kteří právě odešli?“ šeptal jsem mu téměř do ucha.

„Ne,“ odpověděl mi šeptem. „Nájemník je jedna z těch žen, které tu zůstaly. Je to ta v zadní řadě.“

V tu chvíli ke mně žena v zadní řadě otočila hlavu, usmála se a kývla na mě.

Jediným skokem jsem byl u dveří. Utekl jsem.

Don Juan běžel za mnou. S neuvěřitelnou čiperností mě předběhl a chytil mě za paži.

„Kampak jdeš?“ zeptal se mě a obličej i tělo se mu svíjelo smíchem.

Držel mě pevně za paži. Sotva jsem lapal po dechu. Opravdu jsem se dusil. Smál se a jeho smích burácel jako vlny oceánu. Silou jsem se mu vyškubl a odcházel jsem k náměstí. Šel za mnou.

„Nikdy by mě nenapadlo, že budeš tak rozčilený,“ řekl, a tělo se mu třásl v nových vlnách smíchu.

„Proč jste mi neřekl, že nájemník je žena?“

„Ten čaroděj, který je tam, vzdoruje smrti,“ řekl naléhavě. „Pro takhle zkušeného čaroděje, tak zkušeného v posouvání bodu spojení, je pouze otázkou volby, zda bude mužem či ženou. Záleží na tom, co mu vyhovuje. To je první část lekce o snění, kterou jsem ti slíbil. A tento odpůrce smrti je tajemným návštěvníkem, který tě bude sněním provázet.“

Chytil se za boky, protože se smíchem rozkašlal. Neměl jsem slov. Potom se mě náhle zmocnil vztek. Nerozrušil jsem se na dona Juana ani na sebe, na nikoho konkrétního. Byla to chladná

zuřivost, až jsem měl pocit, že mi hrudník i všechny svaly na krku každou chvíli vybuchnou.

„Vraťme se do kostela,“ zařval jsem a nepoznával jsem svůj hlas.

„Ale, ale,“ řekl don Juan tiše. „Nemusíš se hnedka vrhat do ohně. Přemýšlej. Uvažuj. Všechno si dobře rozměř. Zchlad tu svou horkou hlavu. Ještě nikdy jsi v životě nepodstupoval takovou zkoušku. Teď potřebuješ klid.“

Nemůžu ti říct, co máš dělat. Tak jako všichni ostatní nagualové můžu udělat jen to, že ti dost nejasnými slovy řeknu všechno, co k tomu patří, a potom tě postavím před tuto výzvu. To je další z nagualovských tahů: říct všechno, a přitom neříct nic, ptát se, a přitom se na nic nezeptat.“

Chtěl jsem to mít rychle za sebou. Ale don Juan mi řekl, že krátká pauza mi obnoví to, co zbylo z mé sebejistoty. Kolena se mi podlomila. Don Juan mě starostlivě usadil na obrubníku a posadil se vedle mě.

„První část této lekce ve snění se týká toho, že mužskost nebo ženskost nejsou konečný stav, nýbrž výsledek určitého umístění bodu spojení. A tento čin je přirozeně věcí volby a cviku. A protože to je téma blízké srdci starých čarodějů, jenom oni ti na to můžou vrhnout trochu světla.“

Možná proto, že to byla jediná rozumná věc, již jsem mohl dělat, jsem se začal s donem Juanem přít. „Tomu, co říkáte, nevěřím a nemohu to ani přijmout,“ řekl jsem. Cítil jsem, jak mi stoupá žár do tváře.

„Ale přece jsi tu ženu viděl, ne?“ opáčil don Juan. „Nebo si snad myslíš, že je to všechno jenom trik?“

„Nevím, co si o tom mám myslet.“

„Ta bytost v kostele je skutečná žena,“ řekl rozhodně. „Tak proč tě to tak znepokojuje? Fakt, že se narodila jako muž, jenom svědčí o tom, jakou sílu mají tahy starých čarodějů. To by tě nemělo překvapit. Vždyť už přece v sobě máš všechny principy čarodějství.“

Vnitřnosti mi málem pukaly napětím. Don Juan mě obvinil, že se prostě jen tak hádám. S nucenou trpělivostí, ale zato opravdu sebevědomě a nafoukaně, jsem mu vysvětloval biologické základy mužství a ženství.

„To všechno chápu,“ říkal mi, „a máš pravdu, když to říkáš. Chyba je ovšem v tom, že se snažíš ty svoje dohady brát univerzálně.“

„Ale my se tu bavíme o základních principech,“ křičel jsem. „Ty budou platit o člověku, který je tady nebo kdekoli jinde ve vesmíru.“

„To je pravda, to je pravda,“ přikyvoval tiše. „Všechno, co mi říkáš, je pravda, dokud ti bod spojení zůstává v obvyklé poloze. Ale jakmile se přemístí za určité hranice, náš každodenní svět přestane fungovat a žádný z principů, které tak bráníš, pak už nemá absolutní platnost, o které mluvíš.“

Děláš tu chybu, že zapomínáš, že odpůrce smrti překročil tyto hranice tisíckrát. Není třeba být zrovna geniální, aby sis uvědomil, že nájemník už není poután stejnými silami, které teď svazují třeba tebe.

Řekl jsem mu, že se s ním nehádám – dá-li se to vůbec nazvat hádkou – o to, jak přijmout praktickou stránku čarodějství, která pro mě až dosud byla tak za vlasy přitahovaná, že pro mě vlastně nikdy ani skutečný problém nepředstavovala. Znovu jsem opakoval, že jako snivec jsem svou zkušeností dosvědčil, že ve snění je možné všechno. Připomněl jsem mu, že on sám ve mně pěstoval a podporoval toto přesvědčení společně s nejzazší nutností zdravého rozumu. A to, co mi tu předkládá jako případ nájemníka, prostě není zdravý rozum. Je to téma vhodné pouze pro snění, ale dozajista ne pro každodenní svět. Dal jsem mu na srozuměnou, že pro mě je tohle tvrzení odpudivé a neudržitelné.

„A proč tedy reaguješ tak prudce?“ zeptal se mě s úsměvem.

Ten dotaz mě přistihl nepřipraveného. Upadl jsem do rozpaků. „Myslím, že mě to ohrožuje přímo v nitru,“ připustil jsem. A myslím jsem to vážně. Z pomyšlení, že ta žena v kostele je ve skutečnosti mužem, se mi jaksi dělalo špatně.

V duchu mi zahrála ještě jedna myšlenka: co když je ten nájemník travestita. Ve vší upřímnosti jsem se na tuto možnost dona Juana vyptával. Smál se, až to vypadalo, že z toho snad bude mít smrt.

„Tahle možnost je příliš světská,“ řekl mi. „Tví staří kamarádi by možná takovou věc prováděli. Ale noví už mají větší možnosti a méně masturbují. Opakuji. Ta bytost v kostele je žena. Je to ona. Má všechny ženské orgány i vlastnosti.“ A škodolibě se usmál: „Tebe přece ženy vždycky přitahovaly, ne? Zdá se, že tahle situace je na tebe jako ušitá.“

Jeho veselí bylo tak intenzivní a tak dětské, až bylo nakažlivé. Oba jsme se rozesmáli. On se smál s absolutní odevzdaností. Já zas s absolutní úzkostnou předtuchou.

Pak jsem se rozhodl. Vstal jsem a řekl jsem nahlas, že nemám žádné přání jednat s tím nájemníkem, a to v žádné jeho podobě. Moje volba je vyhnout se celé téhle záležitosti a vrátit se zpátky k donu Juanovi a pak odjet domů.

Don Juan prohlásil, že pokud jde o něj, moje rozhodnutí je naprosto v pořádku. A tak jsme vyrazili zpátky k němu domů. Myšlenky mi divoce utíkaly jako o závod. Je správné to, co dělám? Samozřejmě, okamžitě jsem si svoje rozhodnutí zdůvodnil jako jediné správné a nevyhnutelné. Koneckonců, ujišťoval jsem se, nemám vůbec zájem o to, abych něco získával, a ty nájemníkovy dary jsou jako získávání majetku. Ale potom mě zase zasáhly pochybnosti a zvědavost. Je toho tolik, nač jsem se mohl zeptat toho odpůrce smrti.

Srdce mi začalo tak intenzivně bušit, že jsem to cítil až v žaludku. Bušení se najednou změnilo v hlas vyslance. Porušil svůj slib, že nebude do ničeho zasahovat, a řekl, že mi neuvěřitelná síla zrychluje tep srdce, aby mě zahrála zase zpátky do kostela. Jít k donu Juanovi domů se prý rovná jít na smrt.

Zastavil jsem se a rychle jsem postavil dona Juana před vyslančova slova. „Je to pravda?“ ptal jsem se.

„Obávám se, že ano,“ připustil krotce.

„A proč jste mi to neřekl sám, done Juane? To jste mě chtěl nechat umřít, protože si myslíte, že jsem zbabělec?“ zeptal jsem se ho rozzuřeně.

„Nezemřel bys. Tvoje energetické tělo má nekonečné rezervy. A nikdy mě ani nenapadlo si myslet, že jsi zbabělec. Respektuji tvoje rozhodnutí a je mi jedno, co tě k tomu vede.“

Jsi na konci cesty, tak jako já. Takže buď pravý nagueal. Nestyď se za to, co jsi. Kdybys byl zbabělec, myslím, že bys už dávno umřel strachem. A jestli se příliš bojíš se setkat s tím, jenž vzdoruje smrti, tak radši umři, než aby ses mu postavil. To není žádná ostuda.“

„Vraťme se do kostela,“ řekl jsem tak klidně, jak to jen šlo.

„Teď teprve se dostáváme k jádru věci!“ vykřikl don Juan. „Ale nejdřív se vraťme zpátky do parku, tam si sedneme na lavičku“

a pečlivě zvážíme, jaké máš možnosti. Máme dost času, na tu záležitost je ještě příliš brzy.

Šli jsme zpátky do parku. Hned jsme našli neobsazenou lavičku a sedli jsme si.

„Musíš pochopit, že jenom ty, ty sám můžeš učinit rozhodnutí, jestli se setkáš nebo nesetkáš s nájemníkem a jestli přijmeš nebo nepřijmeš jeho dar síly. Ale svoje rozhodnutí musíš říct té ženě v kostele tváří v tvář a o samotě, jinak to neplatí.“

Don Juan řekl, že nájemníkovy dary jsou neobyčejné, ale že obrovská je i cena, kterou musíme zaplatit. On sám prý neschvaluje ani jedno – ani ty dary ani tu cenu.

„Ale než učiníš skutečné rozhodnutí,“ pokračoval, „musíš znát všechny podrobnosti našich vztahů s oním čarodějem.“

„Já už o tom radši nechci nic slyšet, done Juane,“ žadonil jsem.

„Vědět to musíš, to je tvoje povinnost. Jak jinak by ses mohl rozhodnout?“

„A nemyslíte, že čím míň toho budu o nájemníkovi vědět, tím na tom budu líp?“

„Ne. Tady se nejde schovávat, dokud nebezpečí nepomine. Tohle je okamžik pravdy. Všechno, co jsi dělal a prožíval ve světě čarodějů, tě směřovalo k tomuto místu. Nechtěl jsem ti to říkat, protože jsem věděl, že tvoje energetické tělo ti to samo poví, ale neexistuje způsob, jak se téhle schůzce vyhnout. Dokonce ani kdybys umřel. Chápeš to?“ Chytil mě za ramena a třásl mnou: „Chápeš to?“

Chápal jsem to tak dobře, že jsem se ho dokonce ptal, jestli je možné, aby mi změnil hladinu vědomí, abych si mohl chvíli ulevit od strachu a úzkosti. Málem jsem vyskočil, jak zahřimal „ne“.

„S odpůrcem smrti se musíš setkat v klidu a co nejvíc promyšleně. A nikdo tě v tom nemůže zastoupit.“

Don Juan začal klidně opakovat všechno, co už mi o tom odpůrci smrti říkal. A jak mluvil, uvědomil jsem si, že můj zmatek částečně způsobila jeho slova. Říkal španělsky *el desafiante de la muerte*, vzdorující smrti, a *el inquieto*, nájemník, a to obojí automaticky označuje mužský rod. Ale když popisoval vztahy mezi nájemníkem a nagualy své linie, don Juan ve španělštině neustále míchal označení pro mužský i ženský rod, a tím ve mně vyvolal veliký zmatek.

Říkal mi, že od nájemníka se čeká, že splatí energii, kterou si (on) bere od nagualů naší linie, ale všechno, čím (on) zaplatil, svažuje čaroděje už po generace. Výměnou za energii, kterou si vzala od všech těch nagualů, je ta žena v kostele naučila, co přesně mají dělat, aby si přemístili bod spojení do některé určité polohy, kterou jim (ona) sama vybere. Jinými slovy (ona) spoutává každého z těch mužů svým darem síly, který sestává v předem vybrané, zvláštní pozici bodu spojení a všeho, co s tím souvisí.

„A co znamená to ‚všechno, co s tím souvisí‘, done Juane?“

„To znamená negativní důsledky těchto darů. Ta žena v kostele ví jen o podléhání slabostem. Nezná vůbec střídmost ani mírnost. Tak například naguala Juliana naučila, jak má posouvat bod spojení, aby byl přesně jako ona, jako žena. Něco takového naučit mého dobrodince, který byl nenapravitelným požitkářem, je asi totéž jako dávat opilci chlast.“

„Ale copak není na každém z nás, abychom nesli odpovědnost za to, co děláme?“

„Je, samozřejmě. Jenomže někomu dělá větší potíže být odpovědný. A záměrně tyto potíže zesilovat, tak jak to dělá ta žena, znamená vystavovat nás přílišnému a zbytečnému tlaku.“

„A jak víte, že to ta žena z kostela dělá záměrně?“

„Provedla to každému nagualovi mojí linie. Podíváme-li se na sebe pořádně a poctivě, musíme si přiznat, že ten odpůrce smrti z nás svými dary udělal linii velmi závislých čarodějů, poddávajících se vlastním slabostem.“

Už jsem dál nemohl přehlížet tu jazykovou nesrovnalost, a tak jsem si mu postěžoval: „Musíte o tom čaroději mluvit buď jako o ženě nebo jako o muži, ale ne o obojím,“ řekl jsem zprudka. „Je to pro mě příliš těžko stravitelné. Když používáte rody takhle libovolně, jsem z toho ještě víc nespokojen.“

„I já jsem celý nespokojen,“ přiznal se. „Ale pravda je, že odpůrce smrti je obojí. Já jsem se setkal s mužem, se zvláštním Indiánem, který nebyl ani starý ani mladý. Byl velmi drobné postavy. Nejvíc si vzpomínám na jeho zvláštní přízvuk a na to, jak používal jednu divnou metaforu, když popisoval, co údajně viděl. Říkal mi *mis ojos se pasearon*, moje oči se procházely. Řekl například ‚Oči se mi procházely na helmicích španělských dobyvatel‘.“

Onu událost mám v paměti tak prchavě, že jsem se vždycky

domníval, že trvala jen pár minut. Don Juan mi později pověděl, že jsem s odpůrcem smrti odešel na celý den.

„Snažil jsem se od tebe nejdřív vyzvědět, jestli víš, co se děje,“ pokračoval don Juan, „protože jsem si myslel, že jsi sám měl s tím odpůrcem smrti před léty schůzku.“

„Vy o mně máte příliš vysoké mínění, done Juane. V tomto případě opravdu nevím, jestli jdu tam nebo odtamtud. Proč jste si myslel, že to vím?“

„Zdá se, že si tě odpůrce smrti oblíbil. A to pro mě znamenalo, že ti možná už dal nějakou sílu darem, i když si to nepamatuješ. Nebo si s tebou taky mohl sjednat schůzku jako žena. Dokonce jsem měl podezření, že ti dala přesné instrukce.“

Don Jun poznamenal, že odpůrce smrti je zcela určitě tvor, který má rituální návyky, a tak se vždycky s nagualy jeho linie setkával nejdřív jako muž, tak jak se to stalo nagualu Sebastianovi, a teprve potom jako žena.

„A proč říkáte jeho darům dary síly? A proč je to tak záhadné?“ ptal jsem se. „Vy sám si přece umíte přemístit bod spojení na kterékoli místo chcete – nebo snad ne?“

„Říká se jim dary síly, protože jsou to produkty zvláštního poznání, které měli čarodějové dávnověku. A záhadnost, která se s těmi dary váže, vyplývá z toho, že nikdo na této zemi, s výjimkou odpůrce smrti, nám nemůže tohle poznání ukázat. A já si samozřejmě umím přemístit bod spojení kamkoli chci, uvnitř i vně lidského energetického tvaru. Ale nevím, co mám dělat se svým energetickým tělem na každém z těchto míst, abych mohl absolutně vnímat, abych získal absolutní soudržnost. To ví pouze odpůrce smrti.“

Pak mi vysvětloval, že moderní čarodějové neznají podrobnosti tisíců a tisíců možných pozic bodu spojení.

„A jaké podrobnosti máte na mysli?“

„Konkrétní způsob, jak nakládat s energetickým tělem, aby se bod spojení pevně udržel v konkrétních polohách.“

Sám sebe mi uvedl jako příklad. Odpůrce smrti mu prý dal jako dar síly polohu bodu spojení pro vrány a způsoby, jak manipulovat energetickým tělem, aby mohl mít úplné vnímání jako vrána. Don Juan mi vysvětloval, že to, oč staří čarodějové usilovali za každou cenu, je absolutní vnímání, absolutní soudržnost. Pokud

prý jde o dar síly, který dostal on, absolutní vnímání se k němu dostalo prostřednictvím záměrného procesu, jemuž se musel učit krok za krokem asi tak, jako se člověk učí obsluhovat velmi složitý stroj.

Don Juan dále vysvětloval, že většina posunů, které prožívají moderní čarodějové, jsou jen malé posuny v tenkém svazku energetických světelných vláken uvnitř světelného vejce, ve svazku, který se nazývá pásmem člověka nebo čistě lidským aspektem vesmírné energie. Za tímto pásmem, ale stále ještě v rámci světelného vejce, leží říše velkolepých posunů. Když se bod spojení posune na některé místo v této oblasti, vnímání je nám stále ještě srozumitelné, ale je třeba dodržet nesmírně detailní postupy, aby to vnímání bylo úplné.

„Anorganické bytosti tě s Carol Tiggsovou napálily při poslední cestě tím, že vám oběma pomohly získat absolutní soudržnost při velikém posunu. Přemístily vám bod spojení na nejbudálenější možné místo a pak vám pomohly vnímat tak, jako kdybyste byli ve svém každodenním světě. To je věc takřka nemožná. Aby čaroděj provedl tento typ vnímání, k tomu potřebuje mít praktické znalosti nebo vlivné přátele.“

Vaši přátelé by vás nakonec zradili a nechali tě s Carol, ať se postaráte sami o sebe a naučíte se praktickým krokům, abyste v tom světě vůbec přežili. Oba byste pak byli skončili plni praktických znalostí, tak jako ti nejchytřejší staří čarodějové.

Každý veliký posun má jiný vnitřní mechanismus, kterému by se mohli moderní čarodějové naučit, kdyby věděli, jak při velkém posunu fixovat bod spojení na dostatečně dlouhou dobu. Konkrétní znalosti, které jsou k tomu zapotřebí, měli pouze čarodějové starých dob.“

Don Juan potom říkal, že poznání konkrétních postupů, které se týkají těchto posunů, nemělo oněch osm nagualů, kteří byli před naguaelem Sebastianem. Nájemník prý ukázal nagualovi Sebastianovi, jak dosáhnout absolutního vnímání v deseti nových polohách bodu spojení. Nagual Santisteban dostal poloh sedm, nagual Lujan padesát, Nagual Rosendo šest, nagual Elías čtyři, nagual Julian šestnáct a jemu samotnému byly ukázány dvě. To je dohromady devadesát pět určitých poloh bodu spojení, které zná jeho linie. Kdybych prý se ho zeptal, jestli jsou pro jeho linii výho-

dou, řekl by, že ne, protože závažnost těchto darů je přibližuje rozpoložení starých čarodějů.

„Teď jsi na řadě, aby ses setkal s nájemníkem. Možná, že s dary, které dá tobě, se naše celková rovnováha nachýlí a naše linie se ponoří do temnoty, která pro staré čaroděje znamenala konec.“

„To je strašlivě vážné, je mi z toho nanic.“

„Upřímně s tebou soucítím,“ opáčil s vážným výrazem. „Vím, že pro tebe nebude útěchou, když ti řeknu, že tohle je ta nejtěžší zkouška moderních nagualů. Stát tváří v tvář něčemu tak podivnému a záhadnému, jako je nájemník, nebudí bázeň, ale odpor. Alespoň u mě to tak bylo a pořád je.“

„A proč v tom musím pokračovat, done Juane?“

„Protože jsi přijal výzvu toho odpírače smrti. Během tvého učednictví jsem z tebe to přijetí pokradmu vytáhl, stejně jako je vylákal můj učitel ze mě.“

Prošel jsem stejnou hrůzou, snad jen o trošku brutálnější způsobem než ty,“ začal se tlumeně smát. „Nagual Julian s oblibou prováděl příšerné žertiky. Vykládal mi, že se do mě bláznivě zamilovala jedna krásná a vášnivá vdova. Nagual Julian mě často brávil do kostela a já jsem tu ženu vídal, jak na mě upřeně hledí. A já jsem byl nadržovaný mládenec. Když mi nagual řekl, že se jí líbím, naletěl jsem mu. A vystřízlivění bylo hodně tvrdé.“

Měl jsem co dělat, abych se nesmál, když don Juan naznačoval ztracenou nevinnost. A potom mi došlo, že jeho trampoty vůbec nebyly směšné, ale příšerné.

„A jste si jist, done Juane, že ta žena je nájemník?“ ptal jsem se v naději, že to třeba je omyl nebo špatný vtíp.

„Jsem si velice jist, velice,“ přikývl. „A mimoto, i kdybych byl tak natvrdlý a zapomněl na nájemníka, moje *vidění* mě nemůže oklamat.“

„Chcete snad říct, done Juane, že nájemník má jiný typ energie?“

„Ne, jiný typ energie nemá, ale určitě má jiné energetické rysy než normální člověk.“

„A jste si absolutně jist, done Juane, že ta žena je nájemník?“ naléhal jsem znovu, hnán podivným odporem a strachem.

„Ta žena je nájemník!“ vykřikl don Juan hlasem, který nepři-pouštěl pochybnosti.

Zůstali jsme potichu. Čekal jsem na další tah uprostřed panického děsu, který se vymyká veškerému popisu.

„Už jsem ti řekl, že být přirozeně mužem nebo ženou je otázka umístění bodu spojení,“ řekl don Juan. „Tím přirozeným myslím člověka, který se narodil jako muž nebo žena. Vidoucím se to jeví tak, že nejzářivější část bodu spojení směřuje ven, pokud jde o ženy, a dovnitř, jedná-li se o muže. Nájemníkův bod spojení původně směřoval dovnitř, ale potom si to změnil. Obtočil ho kolem, takže jeho energetické vejce vypadalo jako lastura, která se svinula sama do sebe.“

ŽENA Z KOSTELA

Seděli jsme s donem Juanem a oba jsme mlčeli. Vyčerpal už jsem všechny dotazy a on, jak se zdálo, mi už také řekl všechno, co patřilo k věci. Určitě nebylo víc než sedm hodin, ale náměstí bylo nezvykle opuštěné. Byla teplá noc. Večer se lidé z městečka zpravidla procházeli kolem náměstí do deseti nebo jedenácti hodin.

Chvilí mi trvalo, než jsem si znovu uvědomil, co se to se mnou děje. Čas, kdy ještě budu s donem Juanem, se chýlí ke konci. Chystá se naplnit se svou družinou sen čarodějů – opustit tento svět a vstoupit do nepředstavitelných dimenzí. Na základě svých omezených úspěchů, jichž jsem už dosáhl ve snění, jsem nabyl přesvědčení, že to, oč usilují, není iluzorní, nýbrž nesmírně střízlivé, přestože je to v rozporu s rozumem. Usilovali o to, aby mohli vnímat neznámo, a dosáhli toho.

Don Juan měl pravdu, když říkal, že navodí-li se systematické přemístění bodu spojení, snění osvobozuje vnímání a rozšiřuje rozsah toho, co lze vnímat. Čarodějům jeho družiny snění nejen otevíralo bránu k dalším vnímatelným světům, ale připravovalo je i na vstup do oněch říší při plném vědomí. Snění se jim stalo něčím nevýslovným, co nemá obdoby. Na jeho přirozenost a rozsah se dá poukazovat pouze nepřímou, jako když tehdy don Juan říkal, že je to brána ke světlu a ke tmě vesmíru.

Jednu jedinou věc však ještě neměli dořešenou: moje střetnutí s tím, jenž vzdoruje smrti. Litoval jsem, že mě na to don Juan nikterak neupozornil, protože bych se byl lépe připravil. Ale on jako nagual dělal všechno, co je důležité, jen na základě výzvy okamžiku a bez upozorňování.

Chvilí se zdálo, že si vedu dobře. Seděl jsem s donem Juanem v parku a čekal, jak se věci vyvinou. Ale pak moje emocionální

stabilita utrpěla prudký pád a já jsem se vmžiku přehoupl rovnou do hlubokého zoufalství. Dorážely na mě malicherné obavy a úvahy o mé bezpečnosti, o mých světských cílech a nadějích. Když jsem všechno blíže prozkoumal, musel jsem připustit, že jedinou skutečnou obavou jsem snad měl o své tři družky v don Juanově světě. Don Juan je vycvičil, takže se staly takovým typem čarodějek, které vždycky věděly, co mají dělat, a – a to bylo nejdůležitější – připravil je tak, aby vždycky věděly, jak naložit s tím, co vědí.

Měl jsem všechny možné důvody na světě cítit, že jsem byl už dávno zbaven mučivé úzkosti. Jediné, co mi ještě zbylo na starost, jsem byl já. A já jsem se tomu beze studu poddal. Podlehl jsem té jediné a poslední slabosti na rozloučenou, strachu, že zemřu rukou toho, jenž vzdoruje smrti. A začal jsem se tak bát, až jsem z toho zvracel. Pokoušel jsem se omlouvat, ale don Juan se tomu smál.

„Nejsi zdaleka jediný, kdo blinká strachy. Když jsem se s odpůrcem smrti setkal já, měl jsem mokro v kalhotách, to mi věř.“

Dlouhou, nesnesitelně dlouhou dobu jsem mlčky čekal. „Jsi připraven?“ zeptal se mě. Přikývl jsem. Vstal a řekl: „Tak se tedy pojďme kouknout, jak se postavíš do přední linie.“

Odvedl mě zpátky ke kostelu. Při nejlepší snaze si dodnes z té cesty pamatuji jen to, že mě musel celou cestu táhnout. Nevybavuji si, jak jsme došli ke kostelu, ani jak jsme vstoupili dovnitř. Vzpomínám si jen tolik, že jsem klečel v dlouhé, ošoupané kostelní lavici vedle ženy, kterou jsem viděl předtím. Usmívala se na mě. Zoufale jsem se rozhlížel a snažil jsem se najít dona Juana, ale nebyl nikde vidět. Byl bych odtamtud vyletěl jak bába na koštěti, kdyby mě ta žena nechytla za paži a nedržela.

„Pročpak se mě tak moc bojíš, takové ubožačky?“ zeptala se mě anglicky.

Byl jsem jako přikován na místě, kde jsem klečel. Co mě okamžitě a úplně dostalo, byl její hlas. Nedovedu popsat, co to bylo na tom drsném zvuku, že ve mně vyvolával ty nejzapadlejší vzpomínky. Jako kdybych ten hlas znal odjakživa.

Zůstal jsem bez hnutí, fascinován tím zvukem. Ptala se mě anglicky ještě na něco, ale nerozuměl jsem, co říká. Chápavě se na mě

usmála: „To je v pořádku,“ zašeptala španělsky. Klečela vpravo ode mě. „Já chápu opravdový strach, já s ním žiju.“

Už jsem se na ni chystal promluvit, když jsem v uchu uslyšel vyslancův hlas: „To je Hermelinda, tvoje kojná.“ O Hermelindě jsem věděl pouze to, že se stalo neštěstí, že ji přejel nákladák. Šokovalo mě, že by hlas té ženy ve mně mohl rozvířit tak hluboké, staré vzpomínky. V tu chvíli jsem pociťoval mučivou úzkost.

„Já jsem tvoje kojná!“ tiše zvolala žena. „Jak je to neobyčejné! Chceš se napít?“ Tělo se jí svíjelo smíchem.

Snažil jsem se, seč jsem mohl, abych zůstal klidný, a přesto jsem věděl, že ztrácím půdu pod nohama a že už za chvíli mě smysly opustí.

„Nic si z mého vtipkování nedělej,“ řekla tiše. „Pravda je taková, že se mi velice líbíš. Sršíš energii. Budeme spolu dobře vycházet.“

Přímo před námi klečeli dva starší muži. Jeden z nich se ohlédl a zvědavě se na nás podíval. Nevěnovala mu pozornost a dál mi šeptala do ucha.

„Dovol, abych tě držela za ruku,“ žadonila. Ale to její prošení bylo jako rozkaz. Dal jsem jí ruku, neschopen říci ne. „Děkuji, děkuji ti za důvěru, děkuji, že mi věříš,“ šeptala.

Zvuk jejího hlasu mě doháněl k šílenství. Jeho chraplavost byla tak exotická, tak vyloženě ženská. Nikdy bych ho za žádných okolností nemohl pokládat za hlas muže, který se snaží vypadat žensky. Byl chraplavý, ale ne hrdelní nebo hrubý. Ten hlas spíš připomínal bosé nohy, tiše jdoucí po šterku.

Vynaložil jsem nesmírné úsilí, abych prolomil ten neviditelný závoj energie, který, jak se mi zdálo, mě obklopoval. Měl jsem dojem, že se mi to podařilo. Vstal jsem, připraven odejít, a byl bych i odešel, kdyby ta žena nevstala a nezašeptala mi do ucha: „Neutíkej. Tolik ti toho musím říct.“

Zvědavost mě zastavila. Automaticky jsem si sedl. Bylo zvláštní, že moje úzkost najednou odešla a s ní i můj strach. Měl jsem dokonce i tolik duchapřítomnosti, že jsem se jí zeptal: „Jste žena?“

Tiše a tlumeně se zasmála jako mladá dívka. Potom pronesla šroubovaně: „Troufáte-li si domnívat se, že se přeměním v děsivého strach nahánějícího muže, jenž vám způsobí škodu, pak se hluboce mylíte.“ Ještě více přítom vynikl ten její zvláštní, fascinující

hlás. „Vy jste mým dobrodincem. Já jsem vaší služebnicí, již jsem byla všem nugalům, kteří vás předcházeli.“

Sebral jsem všechnu energii, kterou jsem měl, a řekl jsem jí, co jsem měl na srdci. „Vítám vás ve své energii. Dám vám ji darem, a nechci za ni od vás žádné dary síly. A to, co říkám, myslím vážně.“

„Ale já si nemohu vzít vaši energii zadarmo,“ zašeptala. „Platím za to, co dostanu. Tak je to ujednáno. A bylo by bláhové dávat svou energii jen tak.“

„Já jsem blázen celý život, to mi věřte. Určitě si můžu dovolit dát vám něco darem. Mně to žádné problémy nedělá. Vy potřebujete energii, tak si ji vezte. Ale já nemám zapotřebí, aby si mě osedlaly věci, které nepotřebuji. Nemám nic a moc se mi to tak líbí.“

„Snad,“ řekla zamyšleně.

Útočně jsem se jí zeptal, jestli to snad myslela tak, že si mou energii vezme, anebo jako pochybnost o tom, že nic nemám a že se mi to líbí.

Radostně se zachichotala a řekla, že by si mou energii vzala, když ji tak štědře nabízím, ale že mi to musí splatit. Musí mi dát něco, co má podobnou hodnotu.

Když jsem ji slyšel mluvit, uvědomil jsem si, že mluví španělsky, ale s velmi nápadným cizím přízvukem. Do prostřední slabiky každého slova vkládala hlásku navíc. Ještě nikdy jsem nikoho neslyšel takhle mluvit.

„Máte velmi zvláštní přízvuk,“ řekl jsem. „Odkud jste?“

„Takřka z věčnosti,“ povzdechla si.

Začali jsme navazovat kontakt. Chápal jsem, proč si povzdechla. Byla tak blízko věčnosti, zatímco já jsem pomíjivý. To ovšem byla moje výhoda. Odpůrkyně smrti se propracovala do kouta, do úzkých, zatímco já jsem byl svobodný.

Pozorně jsem si ji prohlédl. Vypadala na pětáctičet, možná čtyřicet. Byla tmavá, dokonalá Indiánka, téměř robustní, ale nebyla tlustá, ba dokonce ani silná. Viděl jsem, že kůži na pažích a na rukou má hladkou, svaly pevné a mladistvé. Hádal jsem, že bude vysoká tak sto šedesát až sto sedmdesát centimetrů. Měla na sobě dlouhé šaty, černý šál a sandály. Jak klečela, viděl jsem i její hladké paty a část silných lýtek. Pas měla štíhlý. Měla velká prsa, která nemohla nebo možná ani nechtěla skrývat pod šálem. Vlasy černé

jako uhel měla spletené do dlouhého copu. Nebyla krásná, ale obyčejná taky nebyla. Její rysy ničím nevynikaly. Měl jsem pocit, že určitě neupoutá ničí pozornost, snad s výjimkou svých očí, které klopila a ukrývala pod víčky. Byly nádherné, jasné a mírné. Zářivější a živější oči jsem s výjimkou dona Juana ještě u nikoho neviděl.

Jejíma očima jsem se úplně uvolnil. Takovéhle oči nemohou být zlé. Zaplavila mě vlna důvěry a optimismu, pocitu, že ji znám odjakživa. Ale velmi dobře jsem si uvědomoval i něco dalšího, a sice svou emocionální nestabilitu. Moje citová labilnost mě v don Juanově světě vždycky sužovala, že jsem lital jako jojo sem a tam. Chvilé absolutní důvěry a vzhledu se střídaly s nejhlubšími pochybnostmi a nedůvěrou. Tato událost určitě nebude jiná. Moje podezřívavá mysl najednou přišla s varovným pomyslením, že se dostávám do moci jejího čarovného zakletí.

„Vy jste se naučila španělsky až později, že“ řekl jsem, jen abych se dostal ze svých myšlenek a vyhnul se tomu, že si je bude číst.

„Teprve včera,“ opáčila a propukla ve zvonivě jasný smích. Malé, podivně bílé zoubky jí zářily jako řada perel.

Lidé se po nás otáčeli. Sklonil jsem hlavu a dělal, že jsem ponořený do modlitby. Žena se přisunula blíže ke mně.

„Můžeme si někde popovídat?“ zeptal jsem se.

„Vždyť si povídáme tady,“ opáčila. „Tady jsem si povídala se všemi nagualy tvé linie. Když budeš šeptat, nikdo si nevšimne, že si povídáme.“

Umíral jsem touhou zeptat se jí, kolik jí je let. Ale na pomoc mi přispěchala vzpomínka, při níž jsem vystřízlivěl. Vzpomněl jsem si na jednoho svého známého, který na mě několik let stražil všelijaké pasti, abych mu vyzradil, kolik je mi let. Ta jeho ubohá zvědavost mi byla protivná. A teď se chci pustit do stejné věci sám. Okamžitě jsem od toho upustil.

Chtěl jsem jí to povědět, jen tak, aby řeč nestála. Zdálo se, že ví, co se mi táhne hlavou. Sevřela mi paži v přátelském gestu, jako kdyby chtěla říci, že sdílíme společnou myšlenku.

„Místo abyste mi dávala dary, můžete mi říci něco, co by mi nějak pomohlo?“ zeptal jsem se jí.

Potrásla hlavou. „Ne. Jsme nesmírně odlišní. Tak odlišní, že jsem ani netušila, že je to možné,“ zašeptala.

Vstala a vyklouzla stranou z kostelní lavice. Hbitě klesla na kolena, když se obrátila tváří k hlavnímu oltáři. Pokřižovala se a dala mi znamení, abych šel za ní k velkému bočnímu oltáři vlevo od nás.

Poklekli jsme před krucifixem v životní velikosti. Než jsem stačil něco říci, promluvila sama: „Žiju už velmi, velmi dlouho. Můj život je tak dlouhý proto, že ovládám posuny a pohyby bodu spojení. A také nikdy nezůstávám v tomhle tvém světě příliš dlouho. Musím šetřit energií, kterou mám od nagualů tvé linie.“

„A jaké to je, existovat v jiných světech?“ zeptal jsem se.

„Jako tvoje snění, až na to, že mám větší pohyblivost. A všude tam, kde chci, můžu zůstat déle. Asi tak, jako kdybys ty setrval v některém snění, jak dlouho bys chtěl.“

„A když jste v tomto světě, jste upoutána jen na tuto oblast?“

„Ne, já chodím všude, kam chci.“

„A to vždycky chodíte jako žena?“

„Ženu jsem byla déle než mužem. Určitě se mi to líbí víc. Myslí, že jsem téměř zapoměla, jaké to je, být mužem. Jsem ve všem všudy ženou!“

Vzala mě za ruku a položila si ji do rozkroku. Srdce mi bušilo až v krku. Opravdu byla ženou.

„Já si prostě nemůžu vzít tvou energii jen tak,“ přešla na jiné téma. „Musíme uzavřít novou dohodu.“

Zasáhla mě další vlna světského uvažování. Chtěl jsem se jí zeptat, kde bydlí, když je na tomto světě. Svou otázku jsem ani nemusel vyslovit a už jsem dostal odpověď.

„Ty jsi mnohem, mnohem mladší než já, a už máš potíže, když máš někomu povědět, kde bydlíš. A i když si je přivedeš do domu, který je tvůj nebo za který platíš nájem, není to místo, kde žiješ.“

„Chci se vás zeptat na tolik věcí, a přitom mě napadají jen takovéhle pitominy,“ řekl jsem.

„Nemusíš se na nic ptát,“ pokračovala. „Už víš všechno, co vím já. Potřeboval jsi pouze postrčit, abys měl nárok na to, co už víš. A já ti teď právě to postrčení předávám.“

Nejen že mě napadaly hlouposti, ale byl jsem v tak sugestibil-

ním stavu, že ještě ani nedořekla, že vím to, co ona, a už jsem měl pocit, že to všechno vím a že se nepotřebuji už na nic ptát. Se smíchem jsem jí řekl, jaký jsem naivka.

„Nejsi naivní,“ ujistila mě rozhodně, „všechno víš, protože ji teď absolutně ve druhé pozornosti. Rozhlédni se kolem!“

Chvilí jsem nemohl zaostřit pohled. Bylo to přesně tak, jako kdyby se mi do očí dostala voda. Když jsem si zase dal pohled dohromady, věděl jsem, že se stalo něco hrozivého. Kostel už byl jiný, temnější a zlověstnější, a v něčem tvrdší. Vstal jsem a udělal jsem pár kroků k hlavní lodi. Můj pohled upoutaly kostelní lavice. Nebyly z normálního dřeva, ale z tenkých, zakroucených tyček. Ty lavice byly zhotovené podomácku a umístěné v té velkolepé kamenné budově. I světlo v kostele bylo jiné, žlutavé, a jeho tlumená mdlá záře vrhala ty nejčernější stíny, jaké jsem kdy viděl. Vycházelo ze svící na četných oltářích. Měl jsem možnost nahlédnout, jak výborně se světlo svící hodí k mohutným kamenným zdem koloniálního kostela.

Žena se na mě upřeně dívala. V očích měla velice pozoruhodný jas. Věděl jsem, že sním a že ona moje snění řídí. Ale nebál jsem se ani jí ani svého snu.

Odstoupil jsem od bočního oltáře a opět jsem se podíval na kostelní loď. Klečeli tam lidé v modlitbách. Byla jich spousta, podivně malých, tmavých a tvrdých lidí. Viděl jsem jejich skloněné hlavy až k hlavnímu oltáři. Ti, co byli blízko mě, se na mě upřeně dívali, zřejmě pohoršení. Já jsem na ně civěl s otevřenou pusou, a na všechno ostatní také. Ale neslyšel jsem žádné zvuky. Lidé se pohybovali, ale nic se neozývalo.

„Já nic neslyším,“ řekl jsem té ženě a můj hlas burácel. Nesl se ozvěnou kostelem jako dutou ulitou.

Téměř všechny hlavy se ke mně otočily. Žena mě zatahla zpátky do tmy u bočního oltáře.

„Uslyšíš, když nebudeš poslouchat ušima,“ řekla mi. „Poslouchej svou snovou pozorností.“

Zdálo se, že potřebuji jen její našeptávání. Najednou mě zaplavil bzučivý zvuk mnoha lidí při modlitbě. Okamžitě mě uchvátil. Shledal jsem, že je to nejužasnější zvuk, jaký jsem kdy slyšel. Chtěl jsem o něm básnit, ale ta žena už nebyla vedle mě. Hledal jsem ji. Málem už byla u dveří. Tam se otočila a dala mi znamení,

abych šel za ní. Dohonil jsem ji ve sloupoví před kostelem. Pouliční světla nesvítla. Jediným osvětlením byl svit měsíce. I fasáda kostela byla jiná, ještě nebyla dokončená. Všude se válely hranaté kvádry vápence. Kolem kostela nebyly domy ani budovy. V měsíčním světle ten výjev vypadal strašidelně.

„Kam jdeme?“ zeptal jsem se jí.

„Nikam,“ odpověděla. „Prostě jsme si vyšli ven, abychom měli více prostoru a soukromí. Tady můžeme mluvit, co hrdlo ráčí.“

Vybídla mě, abych si sedl na kus kamene, přivezeného z lomu a napůl otesaného. „Ve druhé pozornosti se dají odhalovat nekončné poklady,“ začala. „Rozhodující význam má poloha, do níž snivec hned na počátku umístí své tělo. A právě v tom je tajemství starých čarodějů, kteří byli staří už za mých dob. Přemýšlej o tom.“

Sedla si ke mně tak blízko, že jsem cítil teplo jejího těla. Paži mi položila kolem ramen a přitiskla si mě k hrudi. Její tělo vydávalo velmi zvláštní vůni. Připomínalo mi keříky šalvěje. Ale nebylo to tak, že by byla navoněná. Celé její tělo jako by vyzařovalo charakteristický pach borového lesa. Ani teplo jejího těla se nepodobalo mému nebo teplu někoho jiného, koho znám. Bylo to chladivé, mentolové teplo, vyrovnané, vyvážené. Napadlo mě, že její žár stále a neúnavně sálá, ale nezná spěch.

Pak mi začala šeptat do levého ucha. Dary, které prý dala nagonalům mé linie, souvisely s tím, co staří čarodějové nazývali paralelní, dvojité nebo zrcadlová poloha. Tím se chce říct, že počáteční poloha, již snivec zaujme tělem, když začíná snít, se odráží v poloze, v níž drží svoje energetické tělo ve snech, aby si upevnil bod spojení v kterémkoli místě, jaké si vybere. Obě polohy prý vytvářejí jednotku a starým čarodějům trvalo několik tisíc let, než poznali, jaký vztah mezi všemi dvojicemi poloh je dokonalý. Se smíchem poznamenala, že čarodějové dneška nikdy nebudou mít čas ani dispozice, aby provedli všechnu tuhle práci, a že muži i ženy mé linie mají opravdu štěstí, že ji mají, když jim dává takové dary. Její smích se ozýval velmi pozoruhodným, krystalickým zvukem.

Dost dobře jsem neporozuměl jejímu vysvětlení o dvojité poloze. Odvážně jsem jí řekl, že tyhle věci nechci praktikovat, ale že o nich chci jen vědět jako o intelektuální možnosti.

„A co přesně chceš vědět?“ zeptala se mě tiše.

„Vysvětlete mi, co máte na mysli tou dvojitou polohou nebo počáteční polohou, již zaujme snivcovo tělo, aby začalo snění?“

„A jak ležíš, když začínáš snění?“ zeptala se.

„Všelijak, nemám žádné pravidlo. Don Juan mi tohle nikdy nezdůrazňoval.“

„No, tak já to zdůrazňuji,“ řekla a vstala.

Změnila polohu. Sedla si vpravo ode mě a zašeptala mi do pravého ucha, že podle toho, co ví, je poloha, kterou člověk zaujímá tělem, nanejvýš důležitá. Navrhla mi, abych to vyzkoušel a udělal si nesmírně jemné, ale jednoduché cvičení.

„Začni snění vleže na pravém boku, s koleny lehce pokrčenými. Jde o to, udržet tuto polohu a usnout v ní. Potom ve snění se cvičíš tak, že se ti zdá, že ležíš přesně ve stejné poloze a opět usneš.“

„A co to dělá?“ ptal jsem se.

„Tím se bod spojení zastavuje, myslím, opravdu zastavuje, v každé poloze, v níž je ve chvíli, kdy podruhé usneš.“

„A k čemu vede to cvičení?“

„K absolutní pozornosti. Tvoji učitelé ti určitě říkali, že dary, které dávám, jsou absolutní pozornost.“

„Ano, ale já mám dojem, že přesně nechápu, co ta absolutní pozornost vlastně znamená,“ lhal jsem.

Ignorovala mě a vykládala dál, že toto cvičení má čtyři obměny, a sice usnout na pravém boku, na levém, na zádech a na břiše. Ve snění se pak cvičíš usnout podruhé ve stejné poloze, v jaké snění začalo. Slibovala mi neobyčejné výsledky, které mi ovšem nemůže předpovědět.

Prudce pak změnila téma a zeptala se: „A jaký dar chceš ty pro sebe?“

„Pro sebe nic nechci. To už jsem vám říkal.“

„Ale já na tom trvám. Musím ti nabídnout něco darem a ty to musíš přijmout. Taková je naše dohoda.“

„Dohodli jsme se na tom, že vám dám energii. Takže si ji ode mě vezměte. Tohle závisí jen na mně. To vám dávám darem.“

Žena vypadala jako omráčená. A já jsem jí stále říkal, že je to v pořádku, že chci, aby si vzala mou energii. Dokonce jsem jí řekl, že se mi nesmírně líbí. Přirozeně jsem to také tak myslel. Bylo na ní něco nesmírně smutného, a současně i nesmírně přitažlivého.

„Pojďme zpátky do kostela,“ zamumlala.

„Jestli mi opravdu chcete dát něco darem, vezměte mě na procházku po městě v tom měsíčním svitu.“

Přikývla. „Ovšem za předpokladu, že neřekneš ani slovo.“

„A proč ne?“ zeptal jsem se, ale už jsem znal odpověď.

„Protože jsme ve snění. Zavedu tě hlouběji do svého snu.“

Vysvětlila mi, že dokud jsme v kostele, mám dost energie na to, abych přemýšlel a rozmlouval, ale mimo hranice toho kostela je situace jiná.

„A proč tomu tak je?“ zeptal jsem se troufale.

Velmi vážným hlasem, který nejen zesílil její záhadnost, ale který mě úplně vyděsil, řekla: „Protože žádné venku neexistuje. Je to jen sen. Ty jsi u čtvrté brány snění a sníš můj sen.“

Řekla mi, že jejím uměním je schopnost promítat svůj záměr a že všechno, co kolem sebe vidím, je její záměr. Zašeptala, že i kostel a to městečko je plod jejího záměru, že neexistují, a přece existují. A dodala, dívajíc se mi do očí, že tohle je jedno z tajemství záměru zrcadlové polohy v druhé pozornosti. Dá se provádět, ale nedá se vysvětlit ani pochopit.

Potom mi řekla, že pochází z linie čarodějů, kteří vědí, jak se pohybovat v druhé pozornosti promítáním svého záměru. Vyprávěla mi, že čarodějové její linie provozovali umění projekce svých myšlenek ve snění, aby docílili pravdivé reprodukce každého předmětu, struktury, výrazného bodu v krajině nebo výjevu, který si vyberou.

Čarodějové její linie prý začínali tak, že se nejdříve upřeně dívali na nějaký jednoduchý předmět a zapamatovali si na něm každý detail. Potom zavřeli oči a předmět si představili, vizualizovali. Svoje vidění pak opravovali podle skutečnosti tak dlouho, až ho dokázali vidět úplně a v celistvosti se zavřenými očima.

Dalším krokem, jímž rozvíjeli toto schéma, bylo snění s tímto předmětem. Ve snu pak vytvořili z hlediska svého vlastního vnímání jeho úplnou materializaci. Tento krok se prý nazýval prvním krokem k absolutnímu vnímání.

Od jednoduchého předmětu čarodějové přecházeli k stále složitějším a složitějším. Všichni měli jako konečný cíl vizualizovat si celý svět a potom ten svět snít, a takto znovu vytvořit naprosto autentickou říši, v níž by mohli existovat.

„Když to byl některý z čarodějů mé linie schopný dokázat, snadno pak vtáhl do svého záměru, do své říše kohokoli. A přesně to teď provádím já tobě a přesně to jsem udělala se všemi nagauly tvé linie.“

Žena se zachichotala. „Radši mi to věř,“ nabádala mě, jako kdybych jí to nevěřil. „Takhle ve snění zmizely celé národy. Proto jsem ti také říkala, že tenhle kostel a tohle město jsou jedním z tajemství zamýšlení druhé pozornosti.“

„Říkáte, že takto zmizely celé národy. Jak je to možné?“

„Něco si vizualizovaly a potom znovu vytvořily stejný výjev ve snění,“ odpověděla mi. „Ty jsi ještě nikdy nic nevizualizoval, a tak je pro tebe velice nebezpečné do mého snu vejít.“

Upozorňovala mě, že projít čtvrtou bránou a putovat na místa, která existují pouze v záměru někoho jiného, je velice riskantní, protože v takovém snu může být všechno naprosto osobní záležitostí.

„Chceš pořád ještě jít?“ zeptala se.

Ano, přikývl jsem. Pak mi řekla něco víc o zrcadlových polohách. Podstatou jejího výkladu je to, že kdybych například snil o svém rodném městě a moje snění začalo, když jsem ležel na pravém boku, mohl bych velmi snadno v tom městě svého snění zůstat, pokud bych ležel i ve snění na pravém boku a zdálo se mi, že jsem usnul. Nejenže by ten druhý sen byl nutně o mém rodném městě, ale byl by to ten nejkonkrétnější sen, jaký si umím představit.

Nepochybovala o tom, že jsem měl při svém výcviku ve snění nesčetné sny, které byly velice konkrétní, ale ujišťovala mě, že všechny do jednoho určitě byly jen šťastnou shodou okolností. Jediný způsob, jak absolutně ovládat sny, je používat techniku zrcadlových poloh.

„A neptej se mě proč,“ dodala. „Prostě to tak je. Jako ostatně všechno.“

Pokynula mi, abych vstal, a znovu mě upozornila, abych nemluvil a abych se od ní nevzdaloval. Potom mě jemně vzala za ruku, jako kdybych byl dítě, a zamířila ke skupině temných domů, které se tam rýsovaly. Byli jsme na dlážděné ulici. Do hlíny byly na výšku zatlučené tvrdé říční kameny. Nerovnoměrný tlak

vytvořil nerovný povrch. Vypadalo to, jako kdyby se dlaždiči vůbec nenamáhalí terén nejdříve srovnat a vydláždili ho tak, jak byl.

Ty domy byly veliké, nabílené, jednopatrové a zaprášené s taškovými střechami. Kolem se tiše procházeli lidé. Temné stíny v domech budily dojem zvědavých, ale vyděšených sousedů, kteří pomlouvají za dveřmi. Viděl jsem i ploché hory v okolí městečka.

Moje mentální procesy teď zůstávaly neporušené na rozdíl od toho, co se mi stále dělo v mém snění. Síla snových událostí mi neodsunula myšlenky stranou. V duchu jsem si domyslel, že jsem ve snové době města, kde žije don Juan, ale v jiném čase. Má zvědavost dosahovala vrcholu. Odpůrkyně smrti mě opravdu vodí ve svém snu. Ale je to sen? Sama říkala, že je to sen. Chtěl jsem všechno pozorovat, chtěl jsem být víc než bdělý. Chtěl jsem si všechno vyzkoušet *viděním*, chtěl jsem *vidět* energii. Pocítil jsem rozpaky, ale ta žena mi ještě více stiskla ruku, jako kdyby mi chtěla dát na srozuměnou, že se mnou souhlasí.

I když jsem stále ještě pociťoval absurdní stydlivost, automaticky jsem vyslovil nahlas svůj záměr *vidět*. Po celou dobu, co jsem prováděl snění, jsem používal větu ‚Chci *vidět* energii‘. Někdy jsem to musel opakovat stále znovu a znovu, než se dostavily výsledky. Když jsem to tentokrát v tom snovém městě oné ženy začal opakovat svým obvyklým způsobem, rozesmála se. Smála se podobně jako don Juan, hlubokým, uvolněným smíchem z plných plic.

„Co je tady tak k smíchu?“ ptal jsem se, poněkud nakažen jejím veselím.

„Juan Matus všeobecně nemá rád staré čaroděje a mě obzvláště,“ řekla ta žena mezi salvami smíchu. „Chceme-li ve snění *vidět*, stačí prstem ukázat na to, co chceme *vidět*. Nechat tě hulákat v mém snění, to je jeho způsob, jak mi poslat vzkaz. Musíš přiznat, že je opravdu chytrý.“ Na chvíli se odmlčela a pak dodala, jako kdyby mi něco zjevovala: „Samozřejmě, že když řveš jako osel, funguje to taky.“

Humor té čarodějky mě nadmíru vyplašil. Smála se tak moc, až se zdálo, že nebude s to jít dál. Připadal jsem si hloupě. Když se uklidnila a byla zase dokonale vyrovnaná, řekla mi zdvořile, že v jejím snu smím ukazovat na všechno, co chci, ba i na ni.

Malíčkem levé ruky jsem ukázal na jeden dům. V tom domě žádná energie nebyla. Byl stejný jako kterákoli věc v normálním snu. Ukazoval jsem na všechno kolem sebe se stejným výsledkem.

„Ukaž na mě,“ vyzvala mě. „Musíš sám doznat, že to je metoda, kterou užívají snivci ve snech, aby *viděli*.“

Měla naprostou pravdu. Byla to jejich metoda. Jakmile jsem na ni ukázal prstem, změnila se v chomáček energie, a musím dodat, že velmi zvláštní. Měla energetický tvar přesně takový, jak mi ho popisoval don Juan. Vypadal jako obrovská mořská lastura, zavínutá dovnitř podél štěrbin, která jí vedla napříč.

„Já jsem jediná bytost, která vytváří energii v tomto snu,“ řekla mi. „Takže ty bys měl správně všechno jen pozorovat.“

V tu chvíli mi poprvé došlo, jak obrovský byl don Juanův žert. Skutečně všechno zosnoval tak, že mě naučil ve snění křičet jen proto, abych pak křičel v soukromém snění této smrti vzdorující čarodějky. Ten nápad mi připadal tak legrační, že ze mě prýštil smích ve vlnách, až jsem se dusil.

„Pojďme se dál procházet,“ řekla tiše, když jsem ze sebe už všechn smích vysmál.

Byly tam jen dvě ulice, které se protínaly. V každé stály jen tři bloky domů. Prošli jsme obě ulice celé, ne jednou, ale čtyřikrát. Na všechno jsem se díval a všemu jsem naslouchal svou snovou pozorností. Zvuků bylo jen velmi málo, jen psi štěkající v dálce a pár lidí, kteří šeptali, když jsme je míjeli.

Štěkot psů ve mně vyvolal neznámou a hlubokou touhu. Musel jsem se zastavit. Chtěl jsem si ulevit a opřel jsem se o zeď. Kontakt se zdí mě šokoval, ne snad proto, že by ta zeď byla nezvyklá, ale proto, že to, oč jsem se opřel, byla pevná zeď jako každá jiná, které jsem se kdy dotýkal. Přeběhl jsem prsty po jejím drsném povrchu. Opravdu to byla zeď!

Její ohromující skutečnost okamžitě ukončila mou touhu a obnovila ve mně zájem, s nímž jsem všechno pozoroval. Díval jsem se obvláště po rysech, které by nějak mohly odpovídat rysům města z mé doby. Avšak ať jsem pozoroval sebevíc, nepodařilo se mi to. V tom městě bylo náměstí, ale před kostelem a na straně, kde bylo sloupoví před portálem.

V měsíčním světle byly jasně vidět hory kolem městečka a daly se téměř rozeznat. Snažil jsem se zorientovat podle měsíce

a hvězd, jako kdybych byl v konsensuální realitě každodenního života. Měsíc ubýval, byl možná tak den po úplňku. Bylo nejspíš mezi osmou a devátou večer. Viděl jsem souhvězdí Orion vpravo od Měsíce. Jeho dvě jasné hvězdy Betelgeuze a Rigel byly v jedné horizontální linii s Měsícem. Odhadoval jsem, že bude začátek prosince. Podle mého času však byl květen. Jenže v květnu touhle dobou není Orion nikde vidět. Hleděl jsem na Měsíc co možná nejdéle. Pokud jsem to byl s to posoudit, byl to opravdu Měsíc. Tahle časová neshoda mě velmi vzrušila.

Když jsem znovu prozkoumal jižní horizont, měl jsem dojem, že rozeznávám zvonu podobný vrcholek, který byl vidět z don Juanova patia. Hned nato jsem se pokusil odhadnout, kde by tak mohl být jeho dům. Chvilí se mi zdálo, že jsem ho našel. Byl jsem tím tak zaujatý, že jsem vytáhl svou ruku z jejího sevření. Okamžitě se mě zmocnila strašlivá úzkost. Věděl jsem, že se musím vrátit zase zpátky do kostela, protože když to neudělám, budu prostě na místě mrtev. Otočil jsem se a jako blesk jsem upaloval ke kostele. Žena mě rychle chytila za ruku a běžela za mnou.

Když jsme přibíhali ke kostelu, uvědomil jsem si, že město ve snu je za kostelem. Kdybych to byl vzal v úvahu, mohl jsem se zorientovat. Ale teď už jsem neměl snovou pozornost. Všechnu jsem ji zaměřil na detaily architektury a ornamentů vzadu za kostelem. Ve světě každodenního života jsem tuhle část kostela nikdy neviděl, a tak jsem si myslel, že pokud si zapíšu do paměti, jak vypadá, budu si to moci později porovnat s detaily skutečného kostela.

Tento plán jsem zosnoval na popud okamžiku. Něco ve mně se však posmívalo všem mým pokusům ověřovat si věci. Během mých učednických let mě mořila potřeba objektivnosti, která mě nutila stále znovu a znovu si ověřovat všechno z don Juanova světa. A přece to, oč mi šlo, nebylo ověření samo o sobě, ale potřeba používat tento pud objektivity jako berličku, která by mě ochránila ve chvílích nejintenzivnějšího rozbití mých poznávacích schopností. Když pak bylo načase, abych si ověřil, co jsem si už potvrdil, nikdy jsem to neudělal.

V kostele jsem si s tou ženou klekl před malý oltářík na levé straně, kde jsme už byli, a v následujícím okamžiku jsem se probudil v dobře osvětleném kostele mé doby.

Žena se pokřižovala a vstala. Automaticky jsem udělal totéž. Vzala mě za paži a vedla ke dveřím.

„Počkejte, počkejte,“ řekl jsem jí a překvapilo mě, že mohu mluvit. Nemohl jsem myslet jasně, ale přesto jsem jí chtěl položit složitou otázku. Chtěl jsem vědět, jak může někdo mít dost energie, aby si vizualizoval každý detail celého města.

Žena mi s úsměvem odpověděla na nevyslovenou otázku. Je prý velmi dobrá na vizualizaci, protože ji provádí celý život a těch životů už měla mnoho, takže se mohla zdokonalit. Dodala, že to město, které jsem navštívil, a kostel, kde jsme mluvili, jsou příklady její nedávné vizualizace. Kostel prý je stejný jako ten, v němž býval Sebastian kostelníkem. Dala si proto za úkol zapamatovat si každý detail ze všech koutů jeho kostela a města, protože potřebovala přežít.

Svou řeč zakončila velmi znepokojující dodatečnou myšlenkou. „Protože toho o tomhle městě už dost víš, ačkoli ses ještě nikdy nepokusil vizualizovat si ho, pomáháš mi ho teď zamýšlet. Vsa-dím se, že mi neuvěříš, když ti řeknu, že tohle město, na které se právě díváš, ve skutečnosti neexistuje mimo tvůj a můj záměr.“

Zadávala se na mě a smála se pocitu hrůzy, protože jsem si teprve teď plně uvědomil, co mi to říká: „To jsme pořád ještě ve snění?“ zeptal jsem se ohromeně.

„Ano,“ odpověděla. „Ale tohle snění je skutečnější než to druhé, protože mi pomáháš. Není možné ho vysvětlit jinak, než že se prostě děje. Tak jako všechno ostatní,“ ukázala kolem sebe. „Nedá se nijak říci, jak se to děje, ale děje se to. Pamatuj si navždycky, co jsem ti řekla, tohle je tajemství záměru v druhé pozornosti.“

Jemně si mě přitáhla blíž k sobě. „Pojďme se projít v tomhle snu po náměstí. Ale napřed bych se asi měla trochu upravit, aby ses se mnou cítil uvolněnější.“

Díval jsem se na ni nechápavě, zatímco odbornicky měnila svůj vzhled. Prováděla to velmi jednoduchými, světskými manévry. Sundala si dlouhou sukni, pod níž měla velice obyčejnou sukni do půli lýtek. Dlouhý cop si stočila do drdolu a ze sandálů se přezula do střevíců na malém podpatku, které vytáhla z malého plátěného pytlíku. Obrátila si oboustranný šál a rázem měla béžový pléd. Vypadala teď jako typická městská Mexičanka ze středních vrstev, která je v městečku nejspíš na návštěvě.

Vzala mě za paži s ženskou sebejistotou a vedla mě na náměstí.

„Co se ti stalo s jazykem?“ zeptala se mě anglicky. „Ukousla ti ho snad kočka?“

Byl jsem úplně pohlcen tou nemyslitelnou možností, že jsem stále ještě ve snu, ba co víc, že začínám být přesvědčený, že je-li tohle pravda, pak riskuji, že se už nikdy neprobudím.

Nonšalantním tónem, který jsem nepoznával, jsem jí řekl: „Teprve teď jsem si uvědomil, že jste se mnou mluvila anglicky. Kde jste se to naučila?“

„Tam v tom světě. Já umím mnoho jazyků,“ odmlčela se a zkoumavě mě pozorovala. „Měla jsem spousty času se je učit. Protože spolu strávíme hodně času, naučím tě někdy svojí mateřštině.“ Zachichotala se, nepochybně mému zoufalému pohledu.

Zastavil jsem se. „My že spolu strávíme hodně času?“ zeptal jsem se, čímž jsem prozradil svoje pocity.

„Samozřejmě,“ odpověděla radostně. „Ty mi chceš dát svou energii zadarmo. Měla bych dodat, že velkoryse. Vždyť jsi to sám říkal, ne?“

Zděsil jsem se.

„Co je? Nějaké potíže?“ zeptala se zase španělsky. „Neříkej mi, že lituješ svého rozhodnutí. My jsme čarodějové. Je příliš pozdě si něco rozmýšlet. Ty se přece nebojíš, nebo ano?“

Opět jsem byl víc než zděšený, ale kdybych měl hned říct, co mě vyděsilo, nevěděl bych to. Určitě jsem se nebál toho, že jsem s tou odpůrkyní smrti v dalším snu nebo že přijdu o rozum, ba dokonce možná o život. Bojím se snad zla? ptal jsem se sám sebe. Ale myšlenka na zlo nemohla obstát při bližším zkoumání. Výsledkem všech těch let na stezce čarodějů jsem poznal bez nejmenšího stínu pochybností, že ve vesmíru existuje jenom energie. Zlo je pouze zřetězení lidské mysli, přemožené fixací bodu spojení v obvyklé poloze. Logicky tedy neexistuje nic, čeho bych se měl bát. To jsem věděl, ale také jsem věděl, že moje skutečná slabost je v tom, že postrádám potřebnou pružnost a proměnlivost, abych mohl okamžitě zafixovat bod spojení v kterékoli nové poloze, do níž se přemístí. Spojení s čarodějkou, vzdorující smrti, mi přemisťovalo bod spojení nesmírnou rychlostí a já jsem neměl potřebnou

zdatnost, abych s tím tlakem držel krok. Výsledkem pak byl vágní pocit strachu, že se třeba nebudu schopen probudit.

„Žádné potíže nejsou,“ řekl jsem. „Pojďme se dál procházet ve snění.“

Chytila se mě v podpaží a mlčky jsme došli k parku. To ticho vůbec nebylo násilné. Ale mysl mi běhala v kruzích. Jak je to divné, pomyslel jsem si, ještě před chvilkou jsem chodil z parku ke kostelu s donem Juanem a prožíval jsem ten nejděsivější normální strach. Teď jdu zase zpátky z kostela do parku s tím, čeho jsem se tolik bál, a jsem vyděšený ještě více, ale jinak, způsobem daleko zralejším a zhoubnějším.

Abych nějak odrazil svoje obavy, začal jsem se rozhlížet kolem sebe. Je-li to sen, jak jsem byl přesvědčený, dá se to dokázat nebo vyvrátit. Ukázal jsem prstem na domy, na kostel, na dláždění ulice. Ukazoval jsem na lidi. Ukazoval jsem na všechno. Odvážně, troufale jsem dokonce chytil pár lidí, které jsem, jak se zdálo, dost vyděsil. Cítil jsem jejich hmotu. Byli tak skuteční jako všechno, co jsem za skutečné pokládal, až na to, že nevydávali energii. Nic v tom městě nevydávalo energii. Všechno vypadalo normálně, a přece to byl sen.

Obrátil jsem se k ženě, která se držela mé paže, a ptal jsem se jí na to.

„Sníme,“ řekla mi svým chraptivým hlasem a zachichotala se.

„Ale jak mohou být lidé a věci kolem nás tak skuteční, tak trojrozměrní?“

„Tajemství zaměření je ve druhé pozornosti!“ zvolala uctivě. „Ti lidé jsou tak skuteční, že mají dokonce i myšlenky.“

To už byla ta poslední rána. Už jsem se nechtěl na nic ptát. Chtěl jsem se tomu snu poddat. Výrazné škusnutí za paži mě vrátilo zpátky do oné chvíle. Došli jsme na náměstí. Žena se zastavila a tahala mě, abych se posadil na lavičku. Když jsem si sedal a lavičku jsem pod sebou neucítil, poznal jsem, že mám potíže. Začal jsem vířit. Měl jsem pocit, že stoupám. Zachytil jsem velice prchavý pohled na park, jako kdybych se na něj díval shora.

„To je ono!“ vykřikl jsem. Myslel jsem si, že umírám. To vířivé stoupání se proměnilo v krouživý sestup do temnoty.

LÉTAT NA KŘÍDLECH ZÁMĚRU

„Snaž se, naguale,“ vybízela mě ženský hlas. „Neklesej, vynoř se, vynoř se. Využívej své snové techniky!“

Mysl mi začala pracovat. Pomyslel jsem si, že ten hlas mluví anglicky a že mám-li používat snové techniky, musím najít bod, odkud vyrazím, abych se nabil energií.

„Otevři oči,“ řekl mi ten hlas. „Otevři je teď. Jako bod odrazu využij to první, co uvidíš.“

S vynaložením největšího úsilí jsem otevřel oči. Viděl jsem stromy a modrou oblohu. Byl už den! Upřeně na mě hleděla jakási rozmazaná tvář, ale nedokázal jsem zaostřit pohled. Domníval jsem se, že se na mě dívá ta žena z kostela.

„Využij mou tvář,“ řekl ten hlas. Byl mi povědomý, ale nedokázal jsem si vzpomenout. „Udělej si z mé tváře základnu a pak se na všechno podívej,“ říkal dál ten hlas.

Uši se mi vyjasňovaly a oči také. Zíral jsem na tvář ženy, potom na stromy v parku, na lavičku z taženého železa, na lidi jdoucí okolo a zase zpátky na její tvář.

Přestože se jí tvář změnila pokaždé, když jsem se na ni zadíval, začal jsem cítit, že se alespoň trochu ovládám. Když jsem zase nabyl svoje schopnosti, uvědomil jsem si, že na lavičce sedí žena a drží mi hlavu v klíně. Ale nebyla to ta žena z kostela, byla to Carol Tiggsová.

„Co tady děláš?“ zalapal jsem po dechu.

Byl jsem tak vyděšený a překvapený, že jsem chtěl vyskočit a utéct, ale moje mentální vědomí mé tělo neovládalo. V následujících mučivých okamžicích jsem se zoufale, leč marně snažil vstát. Svět kolem mě byl příliš jasný, abych se mohl domnívat, že stále ještě sním, a moje narušená motorika mě přesto vedla k po-

dezření, že jsem skutečně ve snu. A kromě toho se tu Carol ocitla příliš znenadání, její přítomnosti nepředcházelo nic, co by ji opodstatňovalo.

Opatrně jsem si vůlí přál vstát, jak jsem to ve snění udělal už stokrát, ale nedělo se nic. Jestli jsem někdy potřeboval být objektivní, tak to bylo v tuto chvíli. Začal jsem se dívat kolem sebe, jak nejopatrněji jsem mohl. Na všechno, co bylo v mém zorném poli, jsem se nejdřív díval jedním okem, potom druhým. Obrazy, které mi ukazovaly obě oči, se shodovaly. Bral jsem to jako známku toho, že jsem v realitě každodenního života.

Potom jsem zkoumal Carol. Všiml jsem si, že už můžu pohybovat pažemi. Měl jsem tedy ochrnutou pouze dolní část těla. Dotkl jsem se Caroliny tváře a rukou. Objal jsem ji. Byla pevná a já jsem uvěřil, že je to skutečná Carol Tiggsová. Nesmírně se mi ulevilo, protože jsem měl chvíli temné podezření, že to je odpůrkyně smrti v přestrojení za Carol.

Byl jsem roztažený na zádech a Carol mi s co největší opatrností pomáhala posadit se na lavičku. Tu jsem si všiml něčeho absolutně nenormálního. Měl jsem na sobě vybledlé modré džíny a vysoké obnošené hnědé kožené boty. Měl jsem na sobě i džínovou bundu a košili z denimu.

„Moment, moment,“ řekl jsem Carol. „Podívej se na mě! Copak tohle jsou moje šaty? A jsem já vůbec já?“

Carol se zasmála a třásla mi za ramena. Takhle vždycky dávala najevo svoje kamarádství a mužnost. Dělal, jako že je jedním z kluků.

„Já se tak dívám na tvou krásnou osobu,“ řekla svým legračním nuceným falsetem. „No ne, pane, kdo jiný by to mohl být?“

„Ale hergot, jak to, že mám na sobě džíny a kanady?“ domáhal jsem se. „Já žádné nemám.“

„To, co máš na sobě, jsou moje šaty. Když jsem tě našla, byl jsi nahý!“

„Kde? Kdy?“

„U kostela, asi před hodinou. Přišla jsem se po tobě podívat na náměstí. Nagual mě poslal, abych tě našla. Pro všechny případy jsem s sebou vzala ty šaty.“

Řekl jsem jí, že mám pocit, že jsem strašlivě zranitelný. Že je mi trapně, že jsem tam chodil bez oblečení.

„Je dost zvláštní, že tu nikdo nebyl,“ ujistila mě, ale měl jsem pocit, že to říká jen tak, aby mi v tom zneklidnění ulevila. Její hravý úsměv to prozrazoval.

„Takže jsem musel být s tím odpůrcem smrti celou minulou noc a možná ještě déle. Co je dneska za den?“

„Nestarej se o datum,“ smála se. „Až se zase trochu sebereš, sám si to spočítáš.“

„Jen mi moc nelichot, Carol Tiggsová. Co je dneska za den?“ Měl jsem strohý, drsný hlas a nemluvil jsem nesmysly. Ale připadalo mi, že mi ten hlas nepatří.

„Je den po velkém svátku,“ řekla a plácla mě jemně po rameni. „Všichni tě hledáme od večerejška od večera.“

„Ale co dělám tady?“

„Vzala jsem tě do hotelu na náměstí. Nemohla jsem tě nést až domů k nagualovi. Jenomže tys před chvílí z pokoje utekl a nakonec jsme oba skončili tady.“

„Ale proč jsi nepožádala naguala, aby ti pomohl?“

„Protože tahle záležitost se týká pouze tebe a mě. Musíme ji vyřešit společně.“

To mi zavřelo pusy. To, co říkala, mi dokonale hrálo. Položil jsem jí ještě jednu otázku, která ve mně hlodala: „Co jsem říkal, když jsi mě našla?“

„Říkal jsi, že jsi byl tak hluboko a tak dlouho v druhé pozornosti, že ještě nejsi docela rozumný. Chtěl jsi jenom usnout a to bylo všechno.“

„A kdy jsem ztratil vládu nad svými pohyby?“

„Teprve před chvílí. Ale opět se ti vrátí. Sám přece víš, že je to normální. Když vstoupíš do druhé pozornosti a dostaneš pořádný štulec energie, přestaneš pak ovládat řeč nebo svoje končetiny.“

„A kdy jsi přestala šišlat, Carol?“

Úplně jsem ji překvapil. Upřela na mě pohled a srdečně se rozesmála. „Už na tom dlouho pracuji,“ přiznala se. „Myslím, že je příšerně protivné, když musíš poslouchat, jak dospělá žena šišlá. A ty to navíc nesnášíš.“

Připustit, že se mi to její šišlání protivilo, nebylo těžké. Snažili jsme se ji s donem Juanem vyléčit, ale pak jsme usoudili, že nemá valný zájem to napravit. Každému tím šišláním připadala roztočilá a don Juan měl pocit, že se jí to náramně líbí a že toho nehod-

lá nechat. Když jsem ji slyšel mluvit bez vady řeči, nesmírně mi to prospělo a nadchlo mě to. Byl to pro mě důkaz, že je sama schopna se radikálně měnit. Právě tím jsme si s donem Juanem nebyli nikdy tak jisti.

„A co ti ještě nagual říkal, když tě poslal, abys mě našla?“ ptal jsem se.

„Říkal, že zápasíš s odpůrcem smrti.“

Důvěrným tónem jsem Carol sdělil, že ten, jenž vzdoruje smrti, je žena. Nonšalantně mi oznámila, že to ví.

„Ale jak to můžeš vědět?“ křičel jsem. „To ještě nikdo nikdy nevěděl, s výjimkou dona Juana. To ti říkal on sám?“

„Samozřejmě,“ odpověděla, netečná k mému řvaní. „Ty jsi totiž přehlédl, že i já jsem se s tou ženou z kostela setkala. Sešla jsem se s ní dřív než ty. Chvilí jsme si spolu v kostele roztomile poklábosily.“

Byl jsem přesvědčený, že mi Carol říká pravdu. To, co mi popisovala, se velmi podobalo tomu, co by nejspíš udělal don Juan. Se vši pravděpodobností by poslal Carol jako špeha, aby dospěl k nějakým závěrům.“

„A kdy jsi toho odpůrce smrti viděla?“

„Před několika týdny,“ odpověděla věcně. „Pro mě to nebyla žádná zvláštní událost. Neměla jsem energii, kterou bych jí mohla dát, alespoň ne takovou energii, jakou ta žena chce.“

„A proč ses s ní tedy scházela? Je snad jednání s nagualkou také součástí dohody čarodějů s tou odpůrkyní smrti?“

„Šla jsem za ní jenom proto, že mi nagual říkal, že ty a já jsme spolu zaměnitelní, jen proto. Naše energetická těla splynula mnohokrát. Copak si to nepamatuješ? Mluvili jsme s tou ženou o tom, jak snadno splýváme. Byla jsem s ní tak tři, čtyři hodiny, než přišel nagual a odvedl mě pryč.“

„To jsi byla celou tu dobu v kostele?“ ptal jsem se, protože jsem sotva mohl uvěřit, že by tam klečely tři nebo čtyři hodiny a povídaly si o splývání našich energetických těl.

„Vzala mě do jiné roviny svého záměru,“ přiznala Carol po chvilce přemýšlení. „Ukázala mi, jak vlastně unikla svým věznilům.“

Carol mi pak vyprávěla velice zajímavý příběh. Podle toho, co jí ta žena v kostele ukázala, prý všichni čarodějové dávnověku nutně padli za oběť anorganickým bytostem. Anorganické bytosti je

zajaly a daly jim sílu a moc stát se prostředníky mezi naším světem a jejich říší, kterou lidé nazývají podsvětím.

Odpůrce smrti se tedy nutně chytil do sítí anorganických bytostí. Carol odhadovala, že strávil tisíce let jako zajatec, a to do chvíle, kdy se dokázal proměnit v ženu. Jasně v tom uviděl způsob, jak se z toho světa dostat, jakmile shledal, že anorganické bytosti pokládají ženský princip na nezničitelný. Jsou přesvědčeny, že ženský princip má takovou poddajnost a tak obrovský rozsah, že jeho členky jsou odolné vůči nástrahám a pastem a lze je sotva držet v zajetí. Transformace odpůrce smrti byla tak úplná do všech podrobností, že ji okamžitě z říše anorganických bytostí vyvrhli.

„A říkála ti, jestli po ní anorganické bytosti pořád jdou?“

„Přirozeně, že po ní pořád jdou,“ ujistila mě Carol. „Říkála mi, že musí každou chvíli svoje pronásledovatele odrážet.“

„A co jí mohou udělat?“

„Nejspíš si uvědomit, že byla mužem, a zase ji stáhnout do zajetí. Myslím, že se jich bojí víc, než si vůbec dokážeš představit. Nevěřil bys, že je možné se něčeho takhle bát.“

Carol mi nenuceně oznámila, že ta žena z kostela všechno zevrubně ví o mém konfliktu s anorganickými bytostmi, ba dokonce i o modrém špehovi.

„Víš o tobě i o mně všechno,“ pokračovala Carol. „Ale ne proto, že bych jí něco povídala, nýbrž proto, že je součástí našeho života i naší linie. Zmínila se, že nás vždycky všechny sledovala, a zejména nás dva.“

Carol mi vyprávěla o případech, které ta žena znala, v nichž jsme s Carol jednali společně. A přitom jak mluvila, začal jsem pociťovat velmi zvláštní smutek nad osobou, která seděla přede mnou, nad Carol Tiggsovou. Zoufale jsem si přál ji obejmout. Natáhl jsem se k ní, ale ztratil jsem rovnováhu a spadl jsem z lavičky.

Carol mi pomohla vstát z chodníku a úzkostlivě mi prohlédla nohy a zorničky, krk i kříž. Říkala, že jsem utrpěl energetický šok. Mou hlavu si položila na prsa a hladila mě, jako kdybych byl dítě, které to jen předstírá, ale přesto mu to berou.

Po chvíli jsem se už cítil lépe. Začal jsem dokonce znovu nabývat schopnost ovládat svou motoriku.

„Jak se ti líbí moje šaty?“ zeptala se mě Carol najednou. „Ne-

jsem příliš nastrojená pro tuto příležitost? Myslíš, že v nich vypadám dobře?”

Carol vždycky byla výtečně oblečená. Jestli na ní vůbec něco bylo, pak to byl její dokonalý vkus. Vlastně jsme spolu všichni i s donem Juanem po celou tu dobu, co ji známe, žertovali na téma, že jedinou její ctností je odbornost, s níž si kupuje krásné šaty, které pak nosí půvabně a stylově.

Ta její otázka mi připadla velmi podivná. „Proč by ses měla cítit nejistá, pokud jde o tvůj zevnějšek? Nikdy ses s tím dřív netrápila. Chceš snad na někoho učinit dojem?” poznamenal jsem.

„Snažím se samozřejmě udělat dojem na tebe,“ prohlásila.

„Ale teď na to není ta pravá doba,“ protestoval jsem. „Důležité je to, co se děje s odpůrkyní smrti, a ne to, jak vypadáš.“

„Byl bys překvapený jak důležitý je můj zevnějšek,“ smála se. „To, jak vypadám, je pro nás oba otázkou života a smrti.“

„O čem to mluvíš? Připomínáš mi naguala, který mi zařizuje schůzku s odpůrcem smrti. Těmi svými záhadnými řečmi mě málem dohnal k šílenství.“

„A byly ty jeho záhadné řeči odůvodněné?“ ptala se Carol se smrtelně vážným výrazem.

„Určitě byly,“ připustil jsem

„Stejně tak to je i s mým zevnějškem. Tak jak se ti to líbí? Přitažlivé nebo nepřitažlivé, atraktivní, průměrné, odporové, neodolatelné, prvotřídní?”

Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem vyslovil svůj posudek. Carol mi připadala velice přitažlivá. Bylo to pro mě dost podivné. Nikdy jsem vědomě o její přitažlivosti nepřemýšlel. „Připadáš mi božsky krásná. Jsi vlastně přímo ohromující.“

„Pak tedy určitě vypadám správně,“ oddechla si.

Pokoušel jsem se přijít na to, co tím chce říct, když zase promluvila. „Jaké to bylo, když jsi byl s odpůrcem smrti?”

Stručně jsem jí pověděl o své zkušenosti, hlavně o prvním snu. Říkal jsem jí, že jsem byl přesvědčen, že mi odpůrce smrti ukázal tohle město, ale v jiném čase, v minulosti.

„Ale to není možné,“ vyhrkla. „Ve vesmíru není žádná minulost ani budoucnost. Existuje pouze okamžik.“

„Já vím, že to bylo v minulosti,“ řekl jsem. „Byl to tentýž kostel, ale město bylo jiné.“

„Přemýšlej chvilku,“ naléhala. „Ve vesmíru je pouze energie a energie má pouze *tady* a *teď*, nekonečné a stále přítomné *tady* a *teď*.“

„Tak co se mi tedy podle tebe stalo, Carol?”

„Za pomoci odpůrce smrti jsi překročil čtvrtou bránu snění. Ta žena z kostela tě vzala do svého snu, do svého záměru. Vzala tě do své vizualizace tohoto města. Zřejmě si ho vizualizovala v minulosti a tato vizualizace je v ní stále nedotčena. Stejně jako tam musí být i její vizualizace současného města.“

Po dlouhém mlčení mi položila další otázku. „A co ještě s tebou ta žena dělala?”

Vyprávěl jsem Carol svůj druhý sen. Sen o městě, jak stojí dnes.

„Vidíš? Ta žena tě vzala nejen do svého minulého záměru, ale ještě ti pomohla překročit čtvrtou bránu, protože přiměla tvé energetické tělo putovat na jiné místo, které dnes existuje pouze v jejím záměru.“

Carol mlčela a potom se zeptala, jestli mi žena z kostela vysvětlila, co znamená zamýšlení ve druhé pozornosti.“

Vzpomínal jsem si, že se o tom zmiňovala, ale nebylo to skutečné vysvětlení, co znamená zamýšlení ve druhé pozornosti. Carol se dotýkala pojmů, o nichž don Juan nikdy nemluvil.

„Odkud máš všechny tyhle novoty?” ptal jsem se a vážně jsem zasl nad tím, jak bystře jí to myslí.

Bezvýrazně mě ujistila, že jí toho žena v kostele o těchto spleti-tostech hodně vysvětlila.

„Teď právě zamýšlíme druhou pozornost,“ pokračovala. „Ta žena z kostela nás uspala, tebe *tady* a mě v Tusconu. A potom jsme znovu usnuli ve snu. Ty si tuhle část nepamatuješ, ale já jo. Tajemství dvojité polohy. Vzpomeň si, co ti říkala, druhý sen znamená zamýšlet ve druhé pozornosti: to je jediný způsob, jak projít čtvrtou bránou snění.“

Po dlouhém mlčení, kdy jsem nebyl schopen vyslovit jediné slovo, řekla: „Myslím, že ti ta žena z kostela opravdu dala dar, i když jsi nechtěl nic přijmout. Jejím darem je to, že připojila svou energii k naší, abychom se mohli pohybovat sem a tam po vesmírné energii, která je *tady* a *teď*.“

Nesmírně mě to vzrušilo. To, co Carol říkala, bylo přesné a k věci. Definovala mi něco, co jsem pokládal za nedefinovatelné,

i když jsem nevěděl, co to vlastně definovala. Kdybych se mohl pohybovat, asi bych byl vyskočil a objal ji. Blaženě se usmívala, když jsem nervózně a pateticky básnil o tom, jaký smysl mi ta její slova dávají. Řečnil jsem o tom, že don Juan mi nikdy nic podobného neřekl.

„Možná, že to ani neví,“ řekla nevybojně a smířlivě Carol.

Nepřel jsem se s ní. Chvilí jsem mlčel, podivně prázdný a bez myšlenek. Potom se ze mě slova i myšlenky začaly chrlit jako ze sopky. Kolem náměstí chodili lidé a každou chvíli se po nás dívali, ba dokonce se před námi i zastavovali, aby nás mohli pozorovat. A panečku, to musel být náramný pohled: Carol Tiggssová mě líbala a hladila po obličejí a já jsem přitom deklamoval o tom, jak je bystrá, a řečnil o svém střetnutí s odpůrkyní smrti.

Když jsem byl schopen jít, vedla mě přes náměstí do jediného hotelu ve městě. Ujišťovala mě, že ještě nemám dost energie, abych šel k donu Juanovi, a že tam nicméně všichni budou vědět, kde jsme.

„A jak by to mohli vědět?“

„Nagual je náramně vychytralý starý čaroděj,“ smála se. „To on mi poradil, abych tě vzala do hotelu, když tě najdu energeticky zmrzačeného, a netáhla se s tebou přes město.“

Při jejich slovech a zejména při jejím úsměvu jsem ucítil takovou úlevu, že jsem šel dál ve stavu blaženosti. Zahnuli jsme za roh ke vchodu do hotelu, půl bloku dál ulicí přímo před kostelem. Prošli jsme bezútešnou halou k betonovému schodišti do druhého poschodí a rovnou do nehostinného pokoje, který jsem ještě nikdy neviděl. Carol mi říkala, že jsem tam už byl, ale já jsem si na ten hotel ani na ten pokoj nepamatoval. Ale byl jsem tak unavený, že jsem o tom nemohl přemýšlet. Prostě jsem jen klesl do postele tváří dolů. Chtěl jsem spát, jenom spát, ale byl jsem příliš rozrušený. Bylo tu příliš mnoho nedorušených otázek, i když všechno vypadalo tak uspořádaně. Zničehonic se mě zmocnilo nervové rozčilení a já jsem se posadil.

„Ale já jsem ti přece nikdy neřekl, že jsem nepřijal ten dar odpůrce smrti,“ řekl jsem, obračeje se ke Carol. „Jak to víš?“

„Ale vždyť jsi mi to sám říkal,“ protestovala. Posadila se vedle mě. „Byl jsi na to tak pyšný. To bylo první, co jsi na mě vyhrkl, když jsem tě našla.“

Tohle byla zatím jediná odpověď, která mě tak docela neuspokojila. To, co mi hlásila, vůbec nevypadalo na moje slova.

„Mám dojem, žes mi špatně rozuměla. Nechtěl jsem jenom dosat nic, co by mě odchýlilo od mého cíle.“

„Chceš snad říct, že jsi nebyl pyšný na to, že jsi to odmítl?“

„Ne. Necítil jsem nic. Nejsem už schopen nic cítit, jenom strach.“

Natáhl jsem se a hlavu jsem si dal na polštář. Měl jsem pocit, že když zavřu oči a nebudu mluvit, v tu ránu usnu. Vyprávěl jsem Carol, jak jsem se na počátku svého učednictví s donem Juanem přel o jeho údajných důvodech, proč zůstává na stezce bojovníka. Říkal tenkrát, že jde stále rovně proto, že ho k tomu žene strach, a že ze všeho nejvíce se bojí toho, že ztratí nagual, abstraktno, ducha.

„Smrt není nic ve srovnání se ztrátou nagualu,“ říkal mi a v jeho hlasu se ozýval tón opravdové vášně. „Můj strach, že ztratím nagual, je to jediné skutečné, co mám, protože bez něj bych na tom byl hůř, než kdybych byl mrtvý.“

Říkal jsem Carol, že jsem se tenkrát s donem Juanem přel a chvástal se, že já jsem odolný vůči strachu, a kdybych se musel omezit na jednu stezku, pak by silou, která by mě k tomu dohnala, musela být láska.

Don Juan tenkrát opáčil, že když začne táhnout skutečná síla, pak strach je pro bojovníka jediný stav, který stojí za to. Ve skrytosti jsem mu to měl za zlé a pokládal jsem to za jeho skryvanou úzkoprsost.

„Úplně se to otočilo,“ řekl jsem Carol, „podívej se na mě teď. Můžu ti přísahat, že jediné, co mě pohání dál, je strach, že ztratím nagual.“

Carol se na mě zadívala zvláštním pohledem, který jsem u ní ještě nikdy neviděl. „Já si troufám nesouhlasit,“ řekla tiše. „Strach není nic ve srovnání s láskou. Ze strachu zběsile utíkáš, ale láska tě přiměje jednat inteligentně.“

„Co to říkáš, Carol Tiggssová? Copak jsou teď čarodějové lidé zamilovaní?“

Neodpověděla. Lehla si vedle mě a hlavu mi položila na rameno. Dlouho jsme pak byli v tom divném, nehostinném pokoji v naprostém tichu.

„Já cítím, co cítím,“ řekla Carol zprudka. „Zkus teď cítit, co cítím já. Dokážeš to. Ale pojďme to zkusit potmě.“

Carol natáhla ruku a zhasla světlo nad postelí. Jediným pohybem jsem se posadil. Projel mnou strach jako elektrický šok. Sotva Carol zhasla světlo, ocitla se v pokoji noční mūra. V obrovském rozrušení jsem se na to Carol zeptal.

„Ještě nejsme úplně pohromadě,“ konejšila mě. „Máš za sebou zápas obrovských rozměrů. Zašel jsi velice hluboko do druhé pozornosti a řekněme, že tě to trochu zmrzačilo. Je samozřejmě den, ale tvoje oči se ještě nedovedou řádně přizpůsobit tlumenému světlu v tomhle pokoji.“

Víceméně přesvědčený, jsem si zase lehl. Carol stále mluvila, ale já jsem ji už neposlouchal. Ohmatával jsem prostěradla. Ta prostěradla byla skutečná. Přejel jsem rukama po posteli. Byla to opravdu postel! Vyklonil jsem se z postele a dlaněmi jsem sahal na chladné dlaždice na podlaze. Vylezl jsem z postele a prozkoumal všechno v místnosti i v koupelně. Všechno bylo dokonale normální, dokonale skutečné. Řekl jsem Carol, že když zhasla, měl jsem jasný pocit, že jsem ve snění.

„Dopřej si oddech,“ vybídla mě. „Přestaň s tím nesmyslným zkoumáním. Pojď do postele a odpočiň si.“

Roztáhl jsem závěsy na okně do ulice. Venku byl den, ale sotva jsem závěsy zatáhl, zase byla uvnitř noční mūra. Carol mě prosila, abych si šel lehnout. Bála se, že bych mohl utéct a skončit na ulici, jako jsem to udělal už předtím. To, co říkala, mělo hlavu a patu. Vrátil jsem se do postele, aniž bych si vůbec všiml, že mě ani na vteřinku nenapadlo ukazovat na věci. Jako kdyby se mi tohle poznání vymazalo z paměti.

Tma v tom hotelovém pokoji byla mimořádná. Dávala mi nadmíru příjemný pocit klidu a harmonie. Také mi přinášela hluboký smutek, touhu po lidském teple, po společnosti. Cítil jsem se víc než zaražený. Ještě nikdy se mi nic takového nestalo. Ležel jsem v posteli a snažil jsem si vzpomenout, jestli je tato touha něčím, co už znám. Nebyla. Touhy, které jsem znal, nechtěly lidské společenství, byly abstraktní, byl to spíš smutek z toho, že jsem nedosáhl něčeho neurčitěho.

„Rozsypávám se,“ řekl jsem Carol. „Asi budu plakat pro lidi.“
Myslel jsem si, že jí moje slova budou připadat legrační. Mínil

jsem to jako vtip. Ale neřekla na to nic, zdálo se, že se mnou souhlasí. Povzdechla si. Můj emocionální stav byl nestabilní, a proto jsme se okamžitě nechal strhnout k citovosti. Ve tmě jsem se k ní obrátil a zamumlal jsem cosi, co by mi v jasnější chvíli připadalo zcela iracionální: „Já tě absolutně zbožňuju.“

Takovéhle řeči byly mezi čaroději don Juanovy linie nemyslitelné. Carol Tiggsová je nagualka. Mezi námi dvěma nebylo třeba projevovat jakékoli city. Vlastně jsme ani nevěděli, co k sobě navzájem cítíme. Don Juan nás naučil, že mezi čaroději není takových citů zapotřebí a není na ně čas.

Carol se na mě usmála a objala mě. A mě naplnila láska k ní, tak stravující, že jsem se bezděčně rozplakal.

„Tvoje energetické tělo se pohybuje kupředu na světelných vláknech vesmírné energie,“ zašeptala mi do ucha. „Nese nás dar záměru, který ti dala odpůrkyně smrti.“

Měl jsem dost energie, abych pochopil, co mi říká. Dokonce jsem se jí ptal, jestli ona sama chápe, co to všechno znamená. Umlčela mě a šeptala mi do ucha. „Já tomu rozumím. Odpůrce smrti ti dal darem křídla záměru. A na nich můžeme oba snít sami sebe v jiném čase. V čase, který má teprve přijít.“

Odstrčil jsem ji a posadil jsem se. Způsob, jakým Carol vyslovi-la ty složité myšlenky čarodějí, mě znepokojil. Vůbec neměla v lásce brát pojmové myšlení vážně. Vždycky jsme spolu žertovali o tom, že nemá filozofické buňky.

„Co je s tebou?“ ptal jsem se. „Pro mě je novinkou, že ses změnila: Čarodějka Carol filozofkou. Ty mluvíš jako don Juan.“

„Ještě ne,“ smála se. „Ale to přijde. Už se to valí a až mě to nakonec zasáhne, tak pro mě bude tou největší hračkou na světě být čarodějkou filozofkou. Uvidíš. A nikdo to nebude schopn vysvětlit, protože se to stane prostě jen tak.“

V hlavě mi zazvonilo na poplach. „Ty nejsi Carol!“ křičel jsem. „Ty jsi odpůrce smrti, převlečený za Carol. Já jsem to poznal.“

Carol se zasmála, nevzrušená mým obviněním. „Neblbni,“ říkala mi. „Takhle všechno promarníš. Já jsem věděla, že se dřív nebo později zase začneš oddávat svým slabostem. Věř mi, já jsem Carol. Ale teď děláme něco, co jsme ještě nikdy nedělali, máme záměr v druhé pozornosti – tak, jak to dělávali čarodějové dávných časů.“

Nepřesvědčilo mě to, ale už jsem neměl energii vést ten spor dál, protože mě začalo vtahovat cosi jako obrovské víry mého snění. Slabě jsem slyšel Carolin hlas, jak mi říká do ucha: „Sníme společně. Sni svůj záměr o mně. Sni svůj záměr o mně!“

S vynaložením velikého úsilí jsem vyslovil svou nejvntitnější myšlenku. „Zůstaň tu se mnou navždycky,“ řekl jsem jako zpomalující magnetofon, který dodělává. Odpověděla mi něco nesrozumitelného. Chtěl jsem se smát svému hlasu, ale potom mě vřít pohltit.

Když jsem se probudil, byl jsem v hotelovém pokoji sám. Neměl jsem ani potuchy, jak dlouho jsem spal. Byl jsem nesmírně zklamaný, že jsem vedle sebe Carol nenašel. Rychle jsem se oblékl a sešel dolů do haly, že se po ní podívám. A kromě toho jsem chtěl také setřást zvláštní ospalost, která na mě uplivala.

Dole v recepci mi provozní řekl, že ta Američanka, která si pronajala pokoj, odešla zrovna před chvilkou. Vyběhl jsem na ulici, doufaje, že ji najdu, ale nikde po ní nebylo ani stopy. Bylo poledne, slunce svítilo na čisté obloze. Bylo dost horko.

Šel jsem ke kostelu. Byl jsem upřímně překvapený, i když celkem lhostejně, když jsem zjistil, že jsem v tom snu opravdu viděl architektonické detaily té stavby. Lhostejně jsem si zahrál na svého advokáta diaboli a dopřával jsem si blaho pochybností. Třeba jsme si s donem Juanem prohlédli kostel i zezadu, ale já už si to nepamatuji. Ovšem tohle ověřování pro mě stejně nemělo smysl. Byl jsem příliš ospalý, aby mi na tom nějak záleželo.

Odtamtud jsem šel pomalu k donu Juanovi a přitom jsem stále hledal Carol. Byl jsem si jist, že ji najdu u něho, jak tam na mě čeká. Don Juan mě přijal, jako kdybych vstal z mrtvých.

Jeho druhové i on sám byli rozčilením úplně bez sebe, když si mě prohlíželi s neskryvanou zvědavostí.

„Kde jsi byl?“ dožadoval se don Juan.

Nechápal jsem, proč všechen ten zmatek. Řekl jsem mu, že jsem tu noc strávil s Carol v hotelu u náměstí, protože jsem neměl energii, abych došel od kostela až k němu, ale že tohle všechno už přece musí vědět.

„Nic takového nevíme,“ odsekl.

„Copak vám Carol neřekla, že je se mnou?“ zeptal jsem se v ne-

jasném podezření, které by bylo velmi alarmující, kdybych nebyl tak vyčerpaný.

Nikdo neodpověděl. Dívali se zkoumavě jeden na druhého. Obrátil jsem se na dona Juana a řekl jsem mu, že mám dojem, že poslal Carol, aby mě našla. Don Juan přecházel po pokoji sem a tam a neřekl ani slovo.

„Carol Tiggsová s námi vůbec nebyla,“ oznámil. „A tys byl pryč devět dní.“

Byl jsem unavený a to mě zachránilo, protože jeho slova by mě byla zničila. Zvuk jeho hlasu i starostlivost ostatních vykazovala dostatečný důkaz o tom, že to myslí vážně. Byl jsem tak otupělý, že jsem neměl co říct.

Don Juan mě požádal, abych jim pokud možno do všech podrobností vypověděl, co se odehrálo mezi odpůrcem smrti a mnou. Šokovalo mě, že jsem byl schopen si toho tolik zapamatovat a že jsem jim všechno dokázal sdělit navzdory své únavě. Napětí přerušila až chvilka odlehčení, když jsem jim vyprávěl, jak velice se ta žena smála, jak jsem v jejím snu zbytečně zařval svůj záměr vidět.“

„Účinnější je ukázat na to malíčkem,“ řekl don Juan, ale bez jakéhokoli nádechu obviňování.

Don Juan chtěl vědět, jestli na moje volání reagovala ještě jinak než smíchem. Jinou reakci než veselí jsem si nepamatoval. Vzpomněl jsem na její poznámku, jak velice ji don Juan nesnáší.

„To není tak, že ji nemám rád,“ protestoval don Juan. „Já prostě nemám rád donucování starých čarodějů.“

Obrátil jsem se ke všem a říkal jsem jim, že mně osobně se ta žena nesmírně a jednoznačně líbila. A že miluji Carol Tiggsovou tak, že bych si byl nikdy ani nepomyslel, že vůbec mohu mít takhle někoho rád. Zdálo se, že vůbec nedoceňují, co jim říkám. Chtěl jsem ještě něco říct, abych jim to vysvětlil. Ale don Juan mě prakticky vytáhl z domu, podle mého jenom proto, abych přestal plácát pitomosti, a dovedl mě zpátky do hotelu.

Tentýž provozní, s nímž jsem předtím mluvil, si úslužně vyslechl náš popis Carol Tiggsové, ale rovnou popřel, že by byl někdy viděl ji nebo mě. Dokonce si dal zavolat pokojské a ty jeho tvrzení potvrdily.

„Co to všechno může znamenat?“ ptal se don Juan nahlas. Zdá-

lo se, že tu otázku si dává sám sobě. Vyvedl mě jemně z hotelu: „Pojďme odsud, pryč z tohoto zatraceného místa.“

Když jsme byli venku, přikázal mi, abych se neohlížel a nedíval se ani na hotel ani na kostel přes ulici, nýbrž abych měl hlavu pořád svěšenou. Podíval jsem se na svoje tělo a okamžitě jsem si uvědomil, že už na sobě nemám Caroliny šaty, ale svoje. Ale nedokázal jsem si vzpomenout, ať jsem se sebevíc snažil, kdy jsem se převlékl. Domníval jsem se, že to určitě bylo tehdy, když jsem se probudil v hotelovém pokoji. Určitě jsem si tehdy oblékl svoje šaty, i když mám v paměti vygumováno.

Ale potom jsme došli na náměstí. Než jsme ho přešli a zamířili k don Juanovu domu, pověděl jsem mu o těch šatech. Rytmicky potřásl hlavou a naslouchal každému slovu. Potom si sedl na lavičku a hlasem, jenž prozrazoval nefalšovanou starost, mě varoval, že v tuto chvíli ještě nemohu nikterak vědět, co se odehrálo v druhé pozornosti mezi ženou z kostela a mým energetickým tělem. To, co bylo mezi mnou a Carol Tiggsovou v hotelu, je prý jen špička ledovce.

„Je děsivé, když si pomyslím, že jsi byl v druhé pozornosti devět dnů,“ pokračoval don Juan. „Devět dnů pro odpůrce smrti je pouhopouhá vteřina, ale pro nás je to věčnost.“ A než jsem stačil zaprotestovat nebo něco říct či vysvětlit, zarazil mě: „Uvažuj takhle: Jestliže si pořád ještě nedokážeš vybavit všechno, čemu jsem tě učil v druhé pozornosti já a co jsem tam s tebou dělal, představ si, oč obtížnější musí být vzpomenout si na to, čemu tě učil odpůrce smrti a co s tebou dělal on. Já jsem ti jenom měnil hladinu vědomí, ale odpůrce smrti ti měnil vesmír.“

Cítil jsem se pokořený a poražený. Don Juan se svými dvěma druhy mě nabádali, abych vynaložil titánské úsilí, abych se vynasnažil vzpomenout, kdy jsem se převlékl. Nešlo to. V hlavě jsem neměl nic, žádné pocity, žádné vzpomínky. Jako bych tam s nimi tak docela ani nebyl.

Nervózní rozrušení dona Juana a jeho dvou společníků dosahovalo vrcholu. Ještě nikdy jsem ho neviděl takhle vyvedeného z konceptu. V tom, co dělal nebo co mi říkal, byl vždycky lehký nádech legrace, jako kdyby se zase nebral tak úplně vážně. Tentokrát tu však nic takového nebylo.

Znovu jsem se pokusil přemýšlet, vyvolat si nějakou vzpomín-

ku, která by na to všechno vrhla trochu světla, a opět se mi to nepovedlo, ale necítil jsem se poražen. Zaplavila mě zcela nepravděpodobná vlna optimismu. Měl jsem pocit, že všechno přichází tak, jak má.

Don Juan si dělal starosti, že nic neví o snění, které jsem s tou ženou v kostele prováděl. Vytvořit snový hotel, snové město, snovou Carol Tiggsovou, to všechno pro něj byla jen ukázka snové zdatnosti starých čarodějů, jejíž rozsah vzdoruje lidské představivosti.

Don Juan doširoka roztáhl paže a konečně se usmál se svou obvyklou radostí. „Můžeme si vyvodit jen to, že ti ta žena z kostela ukázala, jak se to dělá,“ prohlásil pomalu a uvážlivě. „Bude to pro tebe obrovský úkol, než ten nepochopitelný manévr učiníš pochopitelným. To, co učinil odpůrce smrti jako žena z kostela, byl mistrovský tah na šachovnici. Použila energetické tělo Carol Tiggsově i tvoje, aby se odpoutala, aby se utrhla ze svého zakotvení. S tou tvou nabídkou energie zadarmo tě vzala za slovo.“

Nebyl jsem zrovna moudrý z toho, co mi říkal, ale zřejmě to mělo veliký význam pro jeho dva společníky. Velice je to rozrušilo. Don Juan jim vysvětloval, že odpůrce smrti a ta žena z kostela byly různými projevy téže energie. Žena z kostela byla z těch dvou mocnější. Když nabyla vládu, využila energetické tělo Carol Tiggsově jakýmsi tajemným, zlověstným způsobem, který odpovídá machinacím starých čarodějů, a vytvořila Carol Tiggsovou z hotelu, Carol Tiggsovou, která je čirým záměrem. Don Juan dodal, že Carol Tiggsová během svého setkání s onou ženou možná dospěla k nějaké energetické dohodě.

Najednou jako by si k donu Juanovi našla cestu jistá myšlenka. Nedůvěřivě se zadíval na svoje dva společníky. Oči mu těkaly z jednoho na druhého. Byl jsem si jist, že nehledají pouze vzájemný souhlas, protože se zdálo, že si všichni současně něco uvědomili.

„Všechny naše dohady jsou zbytečné,“ řekl don Juan tiše a vyrovnaně. „Jsem přesvědčený o tom, že už žádná Carol Tiggsová neexistuje. A neexistuje už ani žena z kostela. Obě splynuly a odletěly na křídlech záměru, a jak doufám, ještě dál.“

„Carol Tiggsová měla v hotelu takové obavy o svůj zevnějšek z toho důvodu, že to byla žena z kostela. Přiměla tě snít Carol Tig-

gsovou jinak, snít Carol Tiggsovou nekonečně silnější. Copak si nevzpomínáš, co říkala? Sni svůj záměr o mně. Zamýšlej mě dál.“

„Co to znamená, done Juane?“ ptal jsem se ohromeně.

„To znamená, že odpůrkyně smrti uviděla absolutní cestu ven. Svezla se s tebou. Tvůj osud se stal jejím osudem.“

„A co to znamená, done Juane?“

„Že dosáhneš-li svobody, dosáhne jí i ona.“

„A jak toho chce dosáhnout?“

„Prostřednictvím Carol Tiggsové. O Carol Tiggsovou si nedělej starosti,“ řekl, ještě než jsem stačil vyslovit svoje obavy. „Ta je takový manévr schopna dokázat a ještě mnohem více.“

Nesmírné věci se na mě vršily jedna na druhou, Už jsem cítil, jak mě jejich tíha drtí. Na chvíli jsem měl jasno. Zeptal jsem se dona Juana: „A k čemu tohle všechno povede?“

Neodpověděl. Zíral na mě, prohlížel si mě od hlavy k patě. Potom pomalu, uvážlivě řekl: „Dar odpůrce smrti ti dává nekonečné možnosti snění. Jednou z nich byl tvůj sen o Carol Tiggsově v jiném čase, v jiném světě, ve světě mnohem rozlehlejším a s otevřeným koncem, ve světě, kde se dá provádět i nemožné. To znamená nejen to, že budeš tyto možnosti prožívat, ale i to, že je jednoho dne pochopíš.“

Zvedl se. Vydali jsme se na cestu k jeho domu. Myšlenky mi začaly divoce utíkat. Nebyly to však skutečné myšlenky, ale obrazy, směsice vzpomínek na ženu v kostele a na Carol Tiggsovou, která ke mně mluví ze tmy v snovém hotelovém pokoji. Párkrát už jsem byl blízko, málem se mi podařilo zhustit tyto obrazy do pocitu svého obvyklého já, ale musel jsem to vzdát. Na takový úkol jsem neměl dost energie.

Než jsme došli až domů, don Juan se zastavil. Obrátil se ke mně a znovu si mě velmi bedlivě prohlédl, jako kdyby hledal nějaká znamení na mém těle. Měl jsem teď pocit, že ho musím opravit v tom, v čem se podle mého přesvědčení strašlivě mýlil.

„V tom hotelu jsem byl se skutečnou Carol Tiggsovou,“ řekl jsem. „Sám jsem si chvílku myslel, že je to odpůrce smrti, ale když jsem to bedlivě zvážil, přesvědčení bylo neudržitelné. Byla to Carol. Nějakým záhadným a děsivým způsobem byla v tom hotelu, tak jako jsem v tom hotelu byl i já sám.“

„Samozřejmě, že to byla Carol,“ souhlasil don Juan. „Ale ne ta

Carol, kterou my dva známe. Říkal jsem ti, že tahle Carol byla snová, Carol vytvořená z čistého záměru. Ty jsi té ženě v kostele pomohl upříst tenhle sen. Jejím uměním je, že z toho snu vytvořila skutečnost se vším všudy. To je umění starých čarodějů, to nejděsivější, co vůbec je. Vždyť jsem ti přece říkal, že tohle poučení o snění, které dostaneš, bude korunou!“

„A co myslíte, že se stalo s Carol Tiggsovou?“ zeptal jsem se.

„Carol Tiggsová je pryč,“ odpověděl. „Ale jednoho dne najdeš novou Carol Tiggsovou, tu ze snového hotelového pokoje.“

„A co chcete říct tím, že je pryč?“

„Odešla ze světa.“

Ucítil jsem, jak mi nával nervozity projel solárním plexem. Probouzel jsem se. Vědomí sebe sama mi začínalo být známé, ale ještě jsem ho plně neovládal. Začalo se však prodírat mlhou snění. Začalo jako směsice, že nevím, co se děje, a zároveň mám neblahé tušení, že za rohem číhá nesouměřitelnost.

Nejspíš jsem se tvářil, jako kdybych tomu nevěřil, protože don Juan dodal naléhavým hlasem: „Tohle je snění. Teď už bys ale měl vědět, že jeho tahy jsou definitivní. Carol Tiggsová je pryč.“

„A kam myslíte, done Juane, že odešla?“

„Tam, kam odcházeli čarodějové starých dob. Říkal jsem ti, že odpůrce smrti dává darem nekonečné možnosti snění. Ty jsi nechtěl nic konkrétního, a tak ti ta žena v kostele dala abstraktní dar: možnost létat na křídlech záměru.“

OBSAH

<i>Poznámka autora</i>	5
1. ÚVOD: ČARODĚJOVÉ DÁVNÝCH DOB	11
2. PRVNÍ BRÁNA SNĚNÍ	27
3. DRUHÁ BRÁNA SNĚNÍ	39
4. USTÁLIT BOD SPOJENÍ	58
5. SVĚT ANORGANICKÝCH BYTOSTÍ	79
6. STÍNOVÝ SVĚT	99
7. MODRÝ ŠPEH	118
8. TŘETÍ BRÁNA SNĚNÍ	129
9. NOVÁ OBLAST ZKOUMÁNÍ	150
10. STOPOVAT STOPAŘE	164
11. NÁJEMNÍK	178
12. ŽENA Z KOSTELA	196
13. LÉTAT NA KŘÍDLECH ZÁMĚRU	213

Carlos Castaneda

UMĚNÍ SNÍT

Z anglického originálu

The Art of Dreaming,

vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 1993,

přeložila Lily Sekytová-Císařovská

Odpovědná redaktorka Magdalena Wagnerová

Obálka Pavel Růt

Vydalo nakladatelství a vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR,

Prvního pluku 7, 186 00 Praha 8,

jako svou 321. publikaci

Sazbu z písma Palatino

připravil Martin Třešňák

Tisk Tiskárny Vimperk, a. s., Pasovská 55

Vydání první

Praha 1998